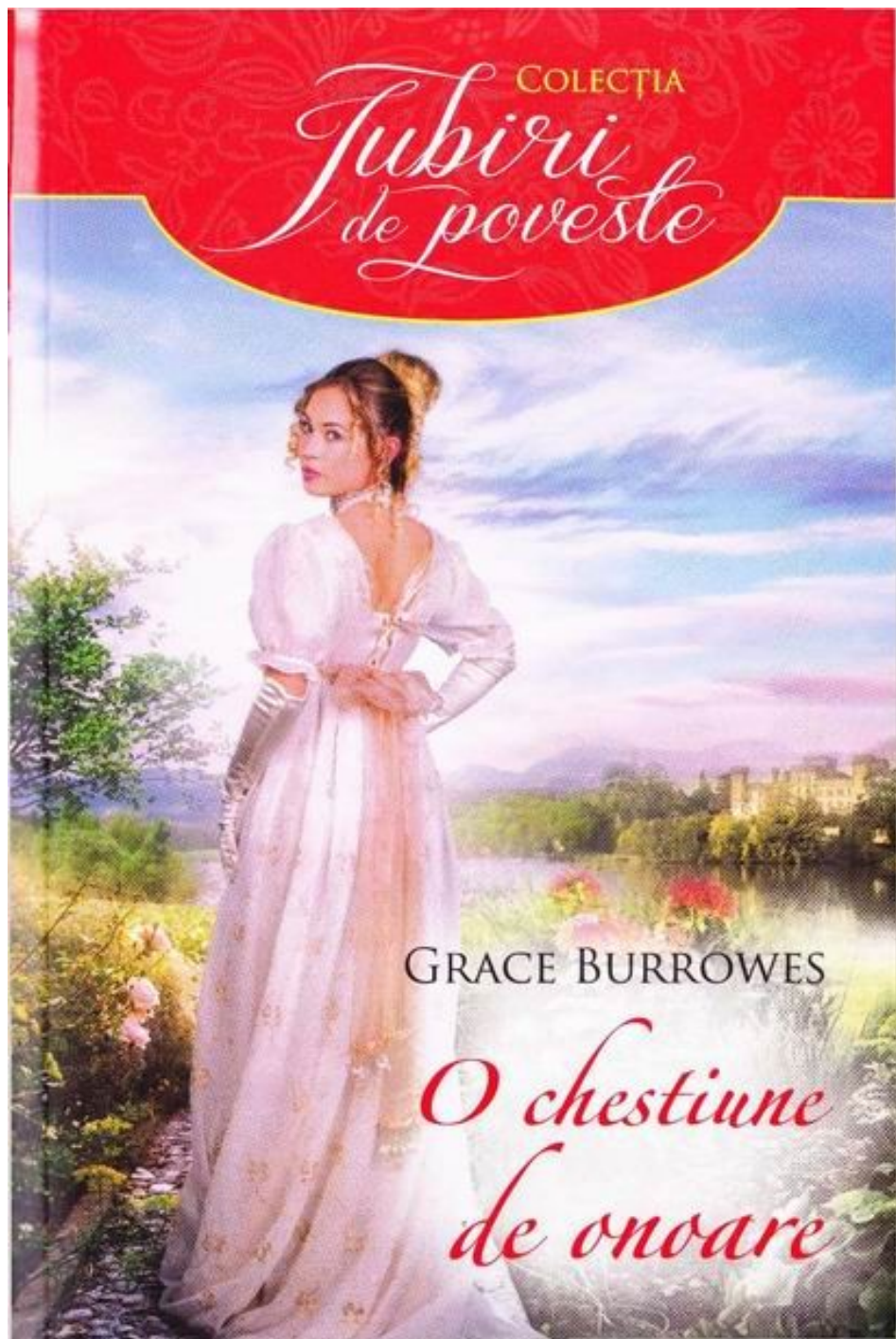

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

GRACE BURROWES

*O chestiune
de onoare*

GRACE BURROWES
O CHESTIUNE DE ONOARE

The Trouble With Dukes by Grace Burrowes

Copyright © 2016 Grace Burrowes

Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing, New York, New York, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Maria Popa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Lavinia Șerban

*Pentru răposata mea mamă,
cu păr roșcat și ochi albaștri*

Capitolul 1

— Nu vreau niciun titlu blestemat, domnule Anderson, spuse încet Hamish MacHugh.

Colin MacHugh își îndreptă privirea spre ușa de la biroul lui Neville Anderson. Nu se întrezărea nimic bun atunci când Hamish vorbea foarte încet, așa că rudele sale trebuiau să știe cum să dispară cât mai repede din preajma lui.

Biroul avocatului epata prin covoarele groase, turcești, mobilierul din lemn de stejar și draperiile de catifea care încadrau ferestrele. Suportul peniței și călimărele erau din argint, iar mapa de birou din piele groasă de marochin. Pereții erau decorați cu portretele unor englezi bine hrăniți, cu peruci bine pudrate.

Hamish avea impresia că intrase într-o ambuscadă, de parcă acești lorzi și cavaleri bătrâni ar fi rânjit cu un aer de superioritate la prostul care făcuse greșeala de-a pătrunde în mijlocul lor. Dincolo de pereții acestui birou, trăsurile hurducăiau în ritmul lor obișnuit pe străzile Londrei, în timp ce inima lui Hamish bătea în ritmul unui condamnat la moarte împăcat cu soarta.

— Stau la dispoziția Excelenței Voastre, murmură Anderson din spatele biroului masiv, și sunt nerăbdător să ascult orice lămurire pe care Excelența Voastră dorește să o exprime.

Avocatul, care fusese angajat de răposatul bunic al lui Hamish cu zeci de ani înaintea ca el să se fi născut, era enervant și insistent ca o muscă. Se lovea de Anderson, îl necăjea, era îndepărtat, amenințat cu foc și pară, dar tot zbura prin apropiere, neobosit.

La fel ca infanteria franceză.

— Fir-ar să fie, nu sunt Excelența ta, spuse Hamish, slavă îndurării Celui Atotputernic.

— Cer scuze Excelenței... ăăă, vă cer scuze, replică Anderson, cu mâinile sale albe și moi împreunate deasupra

biroului. Minerva, mătușa bunicului dumneavoastră, s-a măritat cu al treilea fiu al celui de-al cincilea duce de Murdoch și Tingley și, deși ducatul englez trebuie, în mod regretabil, să intre în posesia Coroanei, partea scoțiană a titlului vă revine în întregime, datorită... ăăă, unor licențe și drepturi de moștenire obișnuite pentru nobilimea scoțiană.

Delegarea era un obicei englezesc care avea darul de-a îndulci o situație neplăcută.

Hamish se ridică și, din motive cunoscute doar poporului englez, sări în picioare și Anderson.

— Oferă moștenirea mea altui sărman nefericit, spuse Hamish.

Colin privea fix pragul de sus al ușii lui Anderson, cu expresia unui om care se abținea cu greu să nu tragă vânturi – sau să nu izbucnească în râs.

— Îmi pare rău, Excelență... domnule, spuse Anderson la fel de afectat ca surorile lui Hamish atunci când mergeau la magazinul de pălării, dar titlurile sunt moștenite doar de anumite persoane și nu pot fi delegate. Un titlu poate fi pierdut doar prin moarte, caz în care fratele dumneavoastră, aici de față, va deveni duce.

Rânjetul lui Colin se stinse ca flăcăruia unei lumânări în furtună.

— Iar dacă mor și eu?

— Cred că există mai multe rude tinere, explică Anderson, în caz că moartea vă năpăstuiește pe amândoi.

— Dar titlul îi aparține lui Hamish atâta timp cât este în viață, nu-i așa?

Colin nu era la fel de bine făcut ca Hamish. Dar faptul că nu era la fel de înalt ca fratele lui era compensat printr-o putere și agilitate mai mare.

— Așa este, concluzionează Anderson radiind ca un director al cărui elev greu de cap înțelege pentru prima dată, în sfârșit, conjugarea unui verb în limba latină. În mod normal s-ar cădea să ciocnim un pahar în cinstea acestei zile, domnilor. Titlul aduce și responsabilități, desigur, dar mătușa bunicului și fiica ei au fost două femei de afaceri extraordinare. Sunt încântat să vă anunț că Murdoch este o

proprietate prosperă.

Din ce în ce mai rău. Dansul zglobiu al sprâncenelor avocatului arăta că, pentru el, *prosperă* însemna „au adunat al naibii de mulți bani, dintre care o mare parte își va face drum spre ghearele lacome ale unui anumit avocat englez”.

— Dacă proprietățile alea blestemate sunt prospere, atunci s-a zis cu burlăcia mea, mormăi Hamish.

Exact în spatele biroului lui Anderson atârna portretul unui duce, iar expresia acră a individului era dovada clară a efectului pe care îl poate avea un titlu nobiliar asupra victimei.

— Mai degrabă aş înfrunta încă o dată armele bătrânului Boney, decât să fiu proprietar de pământuri, nobil, bogat și necăsătorit la începutul sezonului în Londra. Colin, plecăm spre casă până la sfârșitul săptămânii.

— Bună idee, admise Colin. Doar că Edana te va omorî și Rhona îți va îngropa rămășițele dacă vei face asta. Apoi titlul va atârna ca un ștreang de gâtul meu, iar eu va trebui să te dezgrop și să te omor încă o dată.

Rubedeniile erau modalitatea prin care Dumnezeu îi juca feste unui om care iubea viața tihnită.

Anderson se retrase în spatele biroului, de parcă o jumătate de tonă de lemn de stejar ar fi putut apăra în vreun fel un avocat englez plăpând, atunci când se luptau doi bărbați din neamul MacHugh.

Indiferent cât de isteți ar fi fost avocații, nu erau deloc șireți.

— Pur și simplu va trebui să nu povestim nimănui despre acest titlu, spuse Hamish. Mergem cu Eddie și Ronnie să-și cumpere rochii și apoi pornim spre casă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Să cumpere rochii fusese propunerea Edanei, ca și cum Londra ar fi fost singurul loc din lume de unde și-ar fi putut procura îmbrăcăminte după ultima modă. Se văicărise, țipase, îl amenințase că o să fugă – asta până când Colin îi înșeuase calul și umpluse coburii cu provizii, dându-i de înțeles că era liberă să facă după cum dorește.

Atunci îi amenințase că va rămâne fată bătrână și că va bântui pe rând casele fraților ei, iar Hamish, la rugămințile acestora, fu nevoit să cheme trăsura și să i-o pună la dispoziție.

— Eddie nu și-a găsit un pretendent încă. Și nici Ronnie, îi aminti Colin. Nu au nici două săptămâni de când au sosit în Londra. Nu putem pleca acasă.

— *Tu* nu poți, ripostă Hamish. Eu sunt ducele. Trebuie să mă ocup de proprietățile pe care le am. Până mâine voi traversa jumătate din Yorkshire. Mă îndoiesc că Eddie și Ronnie se vor mulțumi cu niște englezoi, dar sunt bine-venite să-i chinuiască pe câțiva în lipsa mea. O femeie plictisită este o creatură periculoasă.

Colin îl lovi puternic peste braț.

— Ai pleca mâine?

Anderson tresări, în timp ce Hamish își luă bastonul de plimbare și se îndreptă spre ieșire.

— Trebuie să-ți mai exersezi aptitudinile de pugilist, frățioare. Se pare că ți-am neglijat educația.

— Nu mă poți lăsa singur aici cu Eddie și cu Ronnie.

Colin vorbi în gaelică¹, un grai minunat care îi ajuta să țină problemele de familie departe de urechile curioșilor.

— Eu sunt unul singur, ele sunt două. O să facă frânghii din cearșafuri, o să vândă iarăși trabucurile din casă altor tinere domnișoare și o să studieze abilitățile de cuceritori ale tuturor englezilor blestemați care vor tropăi prin parc. Cine știe cu ce alte titluri nobiliare vor fi blagosloviți copiii lor, dacă-și vor alege la întâmplare soții?

Pe Hamish nu îl deranja faptul că vindeau trabucuri.

Îl deranja însă că propriile surori mai degrabă îl furau, decât să împartă prada cu dragul lor frate. De asemenea, îi plăcea gândul de-a avea nepoți, când el nici măcar nu se însurase.

— O să dau vina pe *tine* dacă ne pricopsim cu niște cumnați englezi, fricosule, rosti ironic Hamish zâmbind răutăcios.

Urmă un duel al privirilor, în care Colin încercă să pară

¹ Dialect celtic, vorbit în Scoția și Irlanda (n.tr.) 10

Înfrișător - moștenise trăsăturile definitorii ale familiei MacHugh, ochii albaștri și părul roșcat -, dar nu reușea decât să arate ca un om îngrijorat. Colin avea o inimă impresionabilă când venea vorba despre doamne, iar acesta era singurul aspect care îi mai înveselea dimineața, de altfel mohorâtă, a lui Hamish.

În cele din urmă apărură și o licărire de speranță, ca sunetul cimpoaielor prin ceața și fumul de pe câmpul de bătlie: în timp ce Eddie și Ronnie studiau filfizonii englezi care se plimbau prin Mayfair, Hamish putea găsi o lady dispusă să profite de firea afectuoasă a lui Colin.

Având în vedere înclinațiile carnale ale lui Colin, uniunea celor doi ar da roade în mai puțin de un an, iar întreaga afacere neplăcută cu succesiunea titlului de duce s-ar rezolva ca de la sine.

Pumnul lui Hamish se izbi de umărul lui Colin, iar acesta din urmă se împletici înapoi câțiva pași, mormăind în gaelică ceva despre capre și boașe.

— Voi rămâne aici, în groapa de noroi a civilizației, hotărî Hamish *în engleză*, până când Eddie și Ronnie își vor satisface pofta pentru frivolitățile femeiești... dar te avertizez, Anderson! Să nu afle nimeni de afacerea asta cu titlul de duce! Niciun suflet, sau voi ști ce avocat englez trebuie să-l cunoască pe Sfântul Petru cât mai repede. Înțelegeți?

Anderson încuviință din cap, cu privirea fixată pe pumnul drept al lui Hamish.

— Veți primi corespondență, domnule.

Pe Hamish îl durea mâna și capul începea să-i pulseze de durere.

— Încearcă să fii sincer, omule! Am fost în armată. Știu totul despre *corespondență*. Când spui corespondență, te referi la o invazie blestemată de hârtii, documente oficiale și acte secrete.

Hamish cunoștea totul și despre moarte și tristețe. Partea din el care spera să-l însoare pe Colin în luna următoare - la fel și pe Eddie, și Ronnie - se lupta cu tristețea copleșitoare pe care i-o aducea dorul de casă și

sentimentul neplăcut că trebuia să mai suporte încă o zi printre fanții parfumați și zâmbetele prefăcute din înalta societate.

— Prea bine, Excelența Voastră. Aveți dreptate, desigur. Va fi o invazie de misive din partea Școlii Militare, a câtorva colegi și unele scrisori de condoleanțe, dar biroul meu va fi încântat să...

Hamish făcu un gest cu mâna, dându-i de înțeles lui Anderson că nu voia să audă mai departe și, ca și cum Hamish ar fi fost un muzician indian care face șerpii să danseze, privirea avocatului urmări mișcarea mâinii lui.

— În privința documentelor oficiale, nu am încotro, spuse Hamish, dar scrisorile de condoleanțe sunt personale. Nu trebuie să rostești nicio vorbă, îi aminti lui Anderson. Să nu cumva să cîrpești. Niciun „da, Excelența Voastră”, niciun indiciu sau o insinuare nu trebuie să scape de pe buzele dumitale.

Anderson încă mai încuviința vitejește din cap când Hamish îl împinse pe Colin afară pe ușă.

Deși, desigur, vestea urma să se împrăștie prin tot orașul până a doua zi de dimineață.

*

— Draga mea, nu pari să te bucuri să mă vezi, toarse ca un motan Fletcher Pilkington. *Sir* Fletcher, mai bine zis...

Megan Windham își trecu degetul peste pagina spre care privise lung de atâta timp, ca și cum balivernele domnului Coleridge ar fi avut nevoie de atenția ei.

Apoi își coborî ochelarii până la jumătatea nasului și clipi cu o expresie prostuță la omul care o chinuia prin simpla lui prezență.

— Vai, *Sir* Fletcher, dar nu te-am observat, spuse Megan, deși simțise foarte bine mirosul care îl învăluia. Esența de trandafiri nu mai putea fi considerată un parfum subtil atunci când era folosită în cantități uriașe, așa cum îi plăcea lui *Sir* Fletcher să facă. Bună ziua. Ce mai faci? Întrebă ea și-i aruncă un zâmbet fermecător.

Era mai bine pentru Sir Fletcher să-i subestimeze calitățile, și pentru ea să nu îl provoace.

— Am uitat ce prost vezi, spuse el luându-i ochelarii de pe nas. Poate că vederea ți s-ar însănătoși dacă ai citi mai puțin, nu crezi?

Un vechi sentiment de teamă rămasă din copilărie o copleși pe Megan, amintindu-i de toate ocaziile când ochelarii îi fuseseră smulși de pe nas numai pentru a fi ținuți la o distanță la care ea nu putea ajunge sau, uneori, pentru a-i fi ascunși. Odată, un ticălos îi îndoise înadins în curtea cimitirului.

Ticălosul acela ajunsese între timp un vicar bogat, însă vederea lui Megan era la fel de slabă ca în copilărie.

— În cele mai multe situații, văd bine. Astăzi însă, mă uit după un cadou.

De fapt, Megan se ascundea de nebunia care pusese stăpânire pe casă odată cu pregătirile pentru balul anual al familiei Windham. Mama ei și mătușa Esther erau hotărâte ca acest bal să devină senzația sezonului, în timp ce Megan nu voia decât liniște și pace.

— Un cadou pentru mine? Întrebă Sir Fletcher amuzat. Nu-mi place poezia, draga mea, decât dacă e vorba de traduceri după Sappho și Catul.

Cu alte cuvinte, poezii vulgare. Poezii foarte vulgare.

Megan clipi spre el fără să știe ce să comenteze, de parcă poezia clasică ar fi fost dincolo de puterea ei de înțelegere. Un elev novice în studiul limbii latine putea prinde aluzia versurilor vulgare scrise de Catul, dar cunoștințele de latină ale lui Megan erau mai bune de atât.

— Mă îndoiesc că unchiul Percy apreciază astfel de poezii.

Unchiul Percy era duce și lua foarte în serios afacerile familiei.

Iar faptul că vorbise de Excelența Sa îi putea aminti lui Sir Fletcher că Megan avea aliați.

Deși nici măcar unchiul Percy n-ar fi putut s-o salveze din situațiile neplăcute în care o pusese Sir Fletcher.

— Mă întreb cât de curând e pregătit unchiul Percy să

mă primească în familie, spuse Sir Fletcher ridicând ochelarii în dreptul celei mai apropiate ferestre.

„Să nu-i scapi, să nu-i scapi. Te rog, te rog să nu-mi scapi ochelarii”. Mai avea o pereche mai mică în săculețul ei, dar explicațiile care aveau să urmeze, privirile pline de compasiune și, mai rău decât orice, tăcerea îngrijorată a lui *papa* aveau să fie un chin pentru ea.

Sir Fletcher se holbă prin ochelarii care erau colorați într-o nuanță de albastru fumuriu.

— Doamne, Dumnezeu, dar cum vezi tu? Copiii noștri vor fi sașii și vor trebui să mijească întruna ochii ca să vadă.

Pe Megan o îngrozi ideea că ar putea ajunge să poarte progeniturile lui Sir Fletcher.

— Mi-i poți da înapoi, Sir Fletcher? După cum ai observat, am vederea slabă și mă ajută să port ochelarii.

Sir Fletcher era un bărbat chipeș - după toate aparențele.

La balul regimentului din urmă cu câțiva ani, unde o invitasese pe Megan la vals, ea fusese năucită de complimentele, insinuările directe și avansurile lui și mai fățișe. Cu alte cuvinte, fusese orbită de persoana lui. Păr auriu, ochi albaștri și un zâmbet strălucitor care reușiseră să ascundă o inimă hrăpăreață și lipsită de scrupule.

Îi ridică ochelarii câțiva centimetri mai în sus. Cine l-ar fi văzut în treacăt, ar fi crezut că doar studiază o pereche interesantă de ochelari sau că se pregătește să-i șteargă viguros cu batista.

— Îți va fi de folos să porți pe deget inelul meu, spuse el, și miji ochii ca să se uite printr-una dintre lentile. Când pot vorbi cu tatăl tău? Sau ar trebui să mă duc direct la Moreland, deoarece el este capul familiei?

Faptul că Sir Fletcher putea aduce în discuție acest subiect era de-a dreptul insuportabil.

Faptul că ar putea vorbi despre acest subiect la librăria Hatchards, unde dusesese se plimbau printre rafturi alături de modiste, era înspăimântător.

Alți oameni se plimbau de colo-colo, iar clopoțelul de

la ușa suna neîntrerupt, ca un dangăt care anunța sfârșitul libertății de care se bucura Megan.

— Nu trebuie să vorbești cu *papa* deocamdată, răspunse ea. Charlotte nu a primit nicio cerere, iar sezonul este de-abia la început. Nu voi permite ca graba dumitale să se interpună peste respectul pe care îl datorez surorilor mele.

Elizabeth era pe cale să devină fată bătrână – n-avea ce să facă în privința asta –, iar Anwen, fiind mezina, în mod normal avea să se mărite ultima.

Sir Fletcher schimbă lentilele, holbându-se acum prin cealaltă, dar nu înainte să-i arunce o privire care îl scoase la lumină pe băiețandru răsfățat care se ascundea în spatele veșmintelor cumpărate de pe Bond Street.

— Ai trei surori nemăritate, dintre care cea mai mare poate fi considerată piesă de muzeu, un antidot pentru căsătorie. Să nu crezi că mă poți amâna până când ultima dintre ele se va împleti spre altarul din biserica St. George, doamnă. Am datorii pe care zestrea dumitale le va plăti imediat.

Cât îl detesta Megan și cât de mult se ura pe sine pentru ignoranța și naivitatea cu care îi permisesese lui Sir Fletcher să ajungă în poziția de-a face astfel de amenințări!

— Banii pe care îi voi primi sunt meniți să-mi asigure viitorul în caz că se întâmplă ceva cu viitorul meu soț, explică Megan în timp ce se întindea ca să-și recupereze ochelarii.

E drept că o dispută printre rafturile cu cărți ar fi atras atenția oamenilor, dar Megan se simțea goală fără ochelarii ei, goală și lipsită de speranță.

Cum nu vedea bine fără ochelari, nu observă decât o mișcare bruscă și ceva albastru căzând din mână lui Sir Fletcher. Apoi o scuză mormăită și prefăcută, în timp ce perechea cea mai bună de ochelari ai lui Megan se afla în cădere liberă spre podea.

O mână puternică țâșni de undeva și prinse ochelarii la jumătatea drumului spre covor.

Atenția lui Megan fusese atât de concentrată asupra

lui Sir Fletcher, că nu îl remarcase pe bărbatul înalt care apăruse dintre rafturile cu cărți și se postase în spatele acestuia, în stânga. Cizmele lui înalte, perfect lustruite, atrăgeau privirea spre croiala elegantă a pantalonilor care îi îmbrăcau coapsele musculoase.

Urmau niște șolduri înguste, o talie zveltă, o vestă din stofă ecosez de culoare albastră, lanțul din argint al ceasului de buzunar și o jachetă neagră de călărie, care îi îmbrăca perfect umerii largi. Nu putea distinge alte detalii, iar asta făcea prezența lui să fie și mai impresionantă.

Niște ochi azurii precum cerul de iarnă și o claie de păr ruginiu completau portretul fermecător și amenințător în același timp.

Megan nu îl mai văzuse pe acest bărbat până acum, dar luă recunoscătoare ochelarii din mână lui, atunci când acesta i-i întinse.

— Sincerele mele mulțumiri, spuse ea. Fără ei, nu văd aproape deloc la distanță. N-ați dori să vă prezentați, domnule?

Era o îndrăzneală din partea ei să pună această întrebare, dar Sir Fletcher tăcea mâlc, semn că acest gentleman făcuse și asupra lui o impresie puternică.

Sau, și mai bine, îl intimidase.

— Scumpa mea doamnă, interveni Sir Fletcher, nu trebuie să renunțăm la maniere. Pot prezenta eu un coleg ofițer din perioada în care am servit în Peninsulă. Domnișoară Megan Windham, ți-l prezint pe colonelul Hamish MacHugh, ajuns în ultima vreme în armata Maiestății Sale. Domnule colonel MacHugh, domnișoara Megan.

MacHugh cuprinse mâna lui Megan într-a lui și făcu o plecăciune elegantă. Strânsoarea era caldă, fermă și sinceră, dar, pielea era aspră, bătătorită.

— Domnule, este o plăcere, începu Megan zâmbind în direcția colonelului.

Nu voia ca străinul să plece și s-o lase singură cu Sir Fletcher mai devreme decât era nevoie.

— Plăcerea este de partea mea, domnișoară

Windham.

Ei bine, acum înțelegea. Era scoțian, fără nicio urmă de îndoială. Din cauza asta purta vesta aceea și avea ochii albaștri. Mama îi spusese întotdeauna că scoțienii au cei mai frumoși ochi din lume.

Bunicul lui Megan fusese duce, așa că talentul de-a face schimb de amabilități îi curgea prin vene, odată cu sângele de aristocrată.

— Ați venit în vizită din nord? întrebă ea.

— Așa-i. Adică da, împreună cu surorile mele.

Sir Fletcher privi acest schimb de replici ca un om care urmărește o partidă de tenis doar pentru că pariase pe câștigător.

— Surorile dumneavoastră au ieșit în societate deja? continuă Megan de teamă să nu lăncezească firul conversației.

— Ies la orice oră, răspunse colonelul MacHugh încruntându-se. Baluri, plimbări, spectacole muzicale. Ai nevoie de mai multă rezistență ca să petreci un sezon în Londra, decât să mășăluiești de-a lungul Spaniei.

Megan avea niște veri care fuseseră în război în Spania și altul care murise în Portugalia. Veteranii îi povestiseră greutățile prin care trecuseră, însă colonelul MacHugh părea să fi glumit.

— MacHugh, interveni Sir Fletcher, domnișoara Windham este nepoată de duci.

Colonelul MacHugh reacționează cu aceeași uimire ca și Megan la această observație. Îi luă ochelarii din mână, desfăcu brațele și i-i așează pe nas.

În timp ce gestul acesta de familiaritate venit din partea unui străin o năuci complet, colonelul MacHugh îi așează brațele ochelarilor după urechi, acolo unde le era locul.

Atingerea lui nu putea fi mai prietenoasă de-atât și avusese grijă ca Sir Fletcher să nu mai poată smulge ochelarii din mâna lui Megan.

— Mulțumesc, șopti ea.

— Spune-i, murmură MacHugh prinzându-și mâinile la

spate. Nu vreau să meargă vorba că mă ascund de o lady, Pilkington.

Sir Fletcher era pacostea din viața ei, dar scoțianul acesta fie nu știa, fie nu-i păsa nici cât negru sub unghie de formulele respectuoase de adresare.

Sir Fletcher strâmbă din nas.

— Domnișoară Megan, am greșit mai devreme, când l-am prezentat pe domnul acesta ca fiind colonelul Hamish MacHugh, dar sunt sigur că-mi vei ierta eroarea. Dacă e să dăm crezare zvonurilor de săptămâna trecută, acest gentleman aflat dinaintea dumitale este nimeni altul decât ducele de Murdoch.

Colonelul MacHugh – Excelența Sa – adoptă o postură și mai dreaptă, de parcă s-ar fi așteptat la o lovitură de sabie sau s-ar fi aflat în fața unui pluton de execuție. Acum că purta ochelarii, Megan văzu că în ochii lui albaștri se zărea ceva sumbru și că expresia feței nu era doar formidabilă, ci și severă.

Dar îi salvase ochelarii de la distrugerea sigură pe care ar fi aflat-o sub gheata lui Sir Fletcher, așa că Megan făcu o reverență plină de respect.

Pentru ea nu conta absolut deloc faptul că lumea bună îl blagoslovese pe acest om serios cu porecla „Ducele Criminal”.

Capitolul 2

— M-am răzgândit, spuse Hamish atingându-și borul pălăriei când pe lângă el, pe alee, trecu o ducesă. Plecăm în prima zi a săptămânii.

— Nu te poți răzgândi, ripostă Colin. Și tocmai ai salutat-o pe cel mai bine plătită curtezană din Londra.

Colin trata cu foarte mult tact gafa pe care Hamish o făcuse în public – unde se întâmplau de obicei toate gafele lui. În urmă cu trei zile, Hamish se întâlnise cu Sir Fletcher Pilkington, dar cel puțin întâlnirea aceea nefericită avusese

loc într-o librărie.

— Doamna purta haine elegante, însă nu părea să fie o debutantă, explică Hamish. Mi-a zâmbit și era însoțită și de o servitoare. De unde puteam să știu că nu este o femeie decentă?

— Din cauza *felului* în care ți-a zâmbit, de parcă ai fi răspunsul la rugăciunile ei.

Hamish înclină pălăria înspre altă lady elegantă însoțită de o servitoare, dar care nu-i zâmbi deloc.

— Toate debutantele astea afurisite mă privesc la fel! De parcă aş fi o halcă de vânat, iar ele o haită de ogari înfometaji.

— Nu trebuie să saluți o femeie decât dacă te salută ea prima, zise Colin când ajunseră la o intersecție.

— Ultima s-a încruntat la mine de parcă aş fi fost niște noroi lipit de gheata ei elegantă. Țsta e genul de reacție la care se poate aștepta Ducele Criminal.

O căruță în care erau înghesuite mai multe butoaie cu bere trecu hurducăind pe lângă ei, stropind trotuarul cu licoarea din hamei. Hamish deținea două berării și, în starea de spirit în care se afla acum, le-ar fi băut tot inventarul, ba chiar ar fi pornit și spre distileria pe care o moștenise Colin când împlinise vârsta majoratului.

— Ai nevoie de o guvernantă, îl sfătui Colin. Sau de o soție.

„Da, sigur”.

— Am impresia că rolurile sunt asemănătoare în ochii societății, motiv pentru care săptămâna viitoare pe vremea asta vom fi cu toții în drum spre casă.

Totuși, Colin avea dreptate. Tinerele domnișoare care tânjeau după titlul lui Hamish știau cum să-și arate interesul fără să facă vreo gafă. Își fluturau evantaiele pictate, mustăceau prostește și zâmbeau, dar nu în felul *aceleia*. Îi aruncau priviri fermecătoare în saloanele de bal și parcuri, dar fără să încalce vreodată eticheta.

Un sezon în Londra era asemenea unui câmp de bătălie și avea propriile reguli. Doar că Hamish nu aflase care erau acestea.

Mai degrabă ar fi smuls urzici cu mâna goală.

— Dacă plecăm acasă acum, începu Colin, nu vei mai avea liniște niciodată. Ronnie și Eddie au fost invitate la câteva baluri și, dacă le vei răpi această șansă de a-și găsi câte un soț, vei câștiga dușmănia lor pe viață.

O femeie din Scoția putea fi un inamic formidabil, dar două puteau veni de hac oricărui bărbat.

— Când are loc următorul blestemat de bal?

Balurile, spectacolele muzicale și dejunurile erau toate niște blestemății, pentru că Hamish și Colin trebuiau să le urmeze pe Ronnie și pe Eddie oriunde mergeau să danseze.

— Săptămâna viitoare. Acum o luăm pe strada din stânga.

Hamish nu întrebă cum de fratele lui cunoștea adresa uneia dintre cele mai căutate croitorese din cel mai scump oraș. Colin era un bărbat chipeș, care avea propriile mijloace de trai. Prinsese drag de camaraderia și provocările caracteristice vieții de soldat, așa cum îndrăgește oaia iarba de primăvară, iar drumurile lui ocazionale în Londra erau ca niște cantonamente simple.

— Cum se poate ca două femei, de altfel inteligente, să-și petreacă jumătate de zi alegând materiale? Hamish evită privirea directă a unei doamne blonde, însoțite de o tânără domnișoară la fel de blondă. Jur că Ronnie și Eddie și-au lăsat mințile acasă, în Perthshire.

— Iar adineauri, șopti Colin, tocmai ai gafat față de ducesa de Moreland și de mezina ei, care din întâmplare este marchiză.

Hamish se opri brusc.

— Mergem acasă, indiferent câte baluri ar mai fi! Colin, mă simt de parcă aș fi în spatele liniilor inamice fără hartă, gamelă sau un cal bun. Una dintre gafele mele mă va face să sfârșesc mort într-un șanț sau însurat.

Sau, și mai rău, putea ajunge să omoare pe cineva. După ce fusese lăsat la vatră, Hamish fusese provocat la duel, dar soarta intervenise și niciunul dintre combatanți nu fusese rănit grav. Acum, Hamish și fostul lui partener de

duel – baronul St. Clair – discutau cordial ori de câte ori se întâlneau.

Baroana St. Clair era însă o ființă mai puțin dispusă să ierte.

— De asta mă aflu aici, spuse Colin, înclinându-și pălăria în semn de salut spre o florăreasă. Ca să mă asigur că rămâi în viață. Îți datorez asta, iar ultimul lucru pe care mi-l doresc este un titlu de duce care să-mi complice existența. Atâta timp cât nu provoci pe nimeni la duel – pe altcineva, adică – vei putea îndrepta toate gafele cu o simplă scuză, iar în scurt timp vei învăța să te descurci în societate.

Hamish porni mai departe, pentru că dacă rămâneau nemișcați în mijlocul trotuarului era suficient ca să atragă atenția trecătorilor.

Poate că nu fusese o alegere inspirată să poarte kiltul.

Sperase că domnișoarele care erau atrase de titlul său nobiliar aveau să fie dezgustate de imaginea genunchilor săi dezgoliți. Dar se părea că femeile din Londra erau curajoase, pentru că, până în acel moment, experimentul lui Hamish eșuase.

Întreaga lui vizită la Londra fusese un eșec, cu excepția unui singur moment, când reflexele lui rapide salvaseră ochelarii unei lady. Hamish trăia cu speranța că va apărea cineva care s-o salveze pe aceeași domnișoară de compania lui Fletcher Pilkington.

Din păcate, acel cineva nu avea să fie Hamish.

Domnișoara Windham fie nu știuse, fie nu punea mare preț pe faptul că Hamish era cel mai nepotrivit om care să dețină un titlu nobiliar înalt. Fără îndoială că Pilkington remediase imediat *acea greșală*.

— Și ție ți se pare că Ronnie și Eddie se bucură de toată dănțuiala și cumpărăturile astea? întrebă Hamish.

El și Colin merseseră cu schimbul acasă în fiecare permisie de iarnă și, la fiecare doi ani când se întorcea în Scoția, Hamish găsea niște domnișoare tot mai înalte, tot mai drăguțe, purtând zâmbetele surorilor lui pe chip. După ce se retrăsese din armată, după bătălia de la Waterloo, de

abia dacă le recunoscuse pe Rhona și pe Edana.

Mai mult ca sigur, acum preferau să stea mai departe de fratele lor mai mare, deși păreau încântate de noul lui titlu.

— Până acum, surorile noastre sunt fermecate de Londra, răspunse Colin. Magazinul este pe strada asta. Măine avem programare la croitor, să probăm costumele.

— Nu-mi pasă de croitor! mormăi Hamish. Nu vrea decât să ne umfle nota de plată. Nu sunt și croitori scoțieni în orașul ăsta blestemat?

— Croitorii englezi sunt cei mai pricepuți, spuse Colin și mări pasul. Suntem invidiați de bărbații civilizați din toată lumea. Iar tu îi batjocorești, îmbrăcându-te în kilt și cizme, dând pe gât whisky și făcându-ți rudele de răs, în loc să profiți de avantajele pe care ți le oferă titlul.

Hamish fu copleșit de vinovăție, la fel cum i se întâmplase și când fusese luat prizonier de francezi. Când se îndepărtase de locul ambuscadei, sângerând din toate cele trei răni, cu vederea încețoșată, capul zdrobit de durere și aproape surd, fusese prins în ghearele unui dușman mai mortal decât francezii.

Inima îi fusese încătușată în lanțurile rușinii – pentru că își condusesese oamenii într-o ambuscadă, pentru că fusese capturat și nu murise onorabil, pentru că îl lăsase pe Colin fără pic de apărare. În Londra se aflau mulți foști ofițeri, așa că, pentru Hamish, cu cât se îndepărta mai repede de ei, cu atât mai bine.

— Titlul pe care îl am este un motiv în plus să plec din haznaua asta plină cu privilegiați, spuse Hamish. Nu știu și nici nu mă voi adapta vreodată, Colin. Dacă nu voiai să port un kilt, îmi puteai spune asta înainte să plecăm de acasă.

Colin avea pielea mai albă decât Hamish, așa că starea lui de disconfort era și mai evidentă atunci când roșea.

Urechile lui căpătaseră o nuanță interesantă de roșu când Hamish se opri în față la magazinul Madame Doucette.

— Acum ești renumit pentru că porți kilt, zise Colin.

Soarta ți-a fost pecetluită când ai apărut îmbrăcat în tartan scoțian la petrecerea aceea. Îmi pregătesc și eu costumația completă.

— Magazinele din Londra au cele mai aiurite denumiri, îl întrerupse Hamish cu mâna pe clanța ușii, în timp ce aglomerația de oameni continua să se miște pe lângă ei. Să luăm locul ăsta, bunăoară. Dacă n-aș ști mai bine, dacă ar fi să mă iau după numele magazinului, aș zice să aici e o casă de toleranță.

Colin scoase un zgomot ciudat.

— Nu te purta de parcă tocmai ți-aș fi tras una în boașe, continuă Hamish, încercând să vadă înăuntru prin ușa de sticlă. La Madame Doucette, pe posteriorul meu frumos îmbrăcat în kilt!

Cineva își dresе glasul în spatele lui Hamish.

Un soldat călit pe câmpul de luptă se obișnuiește cu felul în care timpul pare că se întinde sau se scurtează în funcție de percepția observatorului, în așa fel încât, atunci când se confruntă cu un pericol fatal, soldatul să-și poată cântări variantele, să-și calculeze căile de scăpare și să evalueze riscul într-o clipită.

Același lucru îl simți și Hamish și nu avu nevoie decât de o clipă ca să înțeleagă că ducesa blondă și micuța ei marchiză îl priveau ciudat, de parcă pe străzile din Mayfair ar fi apărut o maimuță în kilt, nu un scoțian.

— Soțul meu a făcut deseori comentarii asemănătoare despre prăvăliile de pălării, spuse ea.

Avea un zâmbet neobișnuit pentru o ducesă - înțelept, bun, atrăgător și ușor obraznic. Chiar dacă Hamish ajungea până la o sută de ani, zâmbetul lui tot n-avea să fie vreodată la fel de sofisticat, demn și fermecător.

Fir-ar să fie!

— Excelența Voastră, doamnă, vă cer scuze, spuse Hamish. Vă cer iertare amândurora. Din nefericire, în armată m-am obișnuit să fiu mai slobod la vorbă.

Tânăra marchiză părea să se abțină cu greu să nu izbucnească în râs, în timp ce lui Hamish îi venea să se dea cu capul de cel mai apropiat perete.

— Poate că nu vorbiți cu fereală, dar nu v-ați ferit să vă apărați țara, spuse Excelența Sa, lovind ușor obrazul lui Hamish de parcă ar fi fost un băiețel obosit, care avea nevoie de un somn bun. În ciuda comentariilor dumneavoastră colorate, trebuie să vă admir prioritățile, Excelență.

Ducesa intră în magazin și, în ultimul moment, Colin ținu ușa să nu se închidă. Marchiza făcu o reverență drăguță, clipi spre Hamish și își urmă mama în magazinul modistei.

— Cred că m-am îndrăgostit, murmură Colin când ușa se închise din nou.

— E aproape ora prânzului. Cam târziu, replică Hamish cu simpatie în glas.

Colin zâmbi cu expresia oarecum pierdută a unui bărbat care apreciasse frumusețea femeilor de pe șase continente, iar Hamish, deși nu era îndrăgostit, știa că intrase în belea.

Într-o mare, mare *belea*.

*

— Am dat de belea, șopti Elizabeth Windham și trase cu ochiul prin perdelele de la fereastră. Mătușa Esther și verișoara Evie au ajuns în fața magazinului, iar noi încă nu ne-am ales materialul.

Madame Doucette era ocupată cu două surori din Scoția pe care Megan le întâlnise undeva între raioanele de mătăsuri și catifea. Domnișoarele Rhona și Edana erau amândouă niște roșcate înalte și vesele, dar le lipsea simțul culorilor la modă.

— Nu aia, spuse Megan, plecând de lângă Beth ca să ia balotul de mătase galbenă din mâinile domnișoarei Edana. Galbenul este o culoare dificilă, greu de asortat, deși poate fi folosit cu succes ca detaliu. Să zicem, de exemplu, că alegi acest verde pastelat. S-ar potrivi la niște batiste, cu o bordură din dantelă galbenă. Sau cu panglici galben-aurii la bonetă și o umbrelă de soare asortată.

Domnișoara Rhona își trecu palma peste mătasea galbenă.

— Voi asortați până și panglicile de la bonetă cu bordurile batistelor, atunci când vreți să creați o ținută?

„Dar nu face toată lumea la fel?”

— Panglicile bonetei trebuie să aibă aceeași culoare. De ce nu vrei să alegi o nuanță care ți se potrivește?

Surorile făcură schimb de priviri, de parcă ar fi fost o întrebare pe care o păstrau și o rosteau numai în circumstanțe cunoscute de ele.

Mătușa Esther și verișoara Evie intrară vijelios în magazin.

— Dragile mele, spuse mătușa Esther, îmi venea să trimit garda să vă caute. Unde vă e mintea, de pierdeți vremea aici, când balul este peste numai o săptămână?

Garda era un eufemism folosit de ele atunci când făceau referire la frații mai mari ai lui Eve: Lord Westhaven, Lord Valentine și Devlin St. Just, cel mai mare dintre verii Windham, care în curând avea să sosească în vizită de pe proprietatea sa din nord. Megan își iubea verii la fel de mult pe cât ura atenția exagerată pe care i-o acordau și predicile pe care i le țineau.

Se auzi din nou clopoțelul de deasupra ușii magazinului, iar agitația și discuțiile încetară. Doi domni eleganți pășiră înăuntru și se opriră imediat lângă ușă. Amândoi blocau o parte destul de mare din lumina care intra pe geamurile vitrinelor, suficient cât să estompeze atmosfera plăcută de refugiu feminin al magazinului.

— Verdele ăsta, zise Edana și împinse întreg balotul de mătase spre Madame. M-am hotărât, îl iau pe cel verde.

— Da, domnișoară, spuse Madame, apoi se grăbi spre partea din spate a magazinului fără să-i bage în seamă pe cei doi bărbați.

Era ceva obișnuit ca domnii să intre în magazinul croitoresei însoțiți uneori de soție, de o soră sau de o fiică, dar cel mai des de amantă.

O patroană inteligentă avea grijă să programeze acele vizite și folosea saloanele de probă din spatele magazinului,

ca să nu se creeze situații stânjenitoare între clienții din diferite pături ale societății.

Dar bărbații aceștia nu-și găseau locul în magazin, în niciun fel.

Cel mai puțin înalt – pentru că nu se putea spune despre el că era scund – purta un costum de zi extrem de elegant și semăna cu surorile sale scoțiene.

Celălalt bărbat...

Megan simți un fior straniu, dar și o senzație neașteptată de fericire, de parcă ar fi recunoscut un prieten din copilărie ale cărui trăsături se schimbaseră în timp, dar a cărui înfățișare îi evoca amintiri prețioase...

În acest magazin în care se vindeau catifea, mătăsurii și dantele delicate, bărbatul mai înalt purta un tartan de lână. Kiltul lui avea un model cu verde și albastru, de parcă ar fi fost țesut cu petice verzi de câmpie și cer albastru de vară, iar în partea de sus avea o vestă din catifea bleumarin, o jachetă din lână verde și un jabou alb dantelat.

Arăta la fel ca hainele pe care le purta. Era diferit, fascinant și, pentru Megan, atrăgător tocmai din cauza acestor contraste, precum un aranjament de flori într-o vază neobișnuită.

Totuși, nu era chipeș. Ochii lui albaștri erau îngreunați de prea multă tristețe, prea multă neîncredere. Nu avea trăsături rafinate, dar fața i se potrivea perfect cu ochii. Linia maxilarului indica încăpățănare, iar bărbia întărea impresia de bărbat necruțător. Era ca o stâncă de granit care rezista în fața vântului șuierător, a valurilor zdrobitoare și trecerii secolelor.

Deși, în acel moment, bărbatul puternic ca o stâncă părea să fie mai degrabă indecis.

— Vă recunosc, începu Megan și porni spre el cu mâna întinsă. Mi-ați salvat ochelarii zilele trecute, în Hatchards.

Expresia lui trecu de la prudență la consternare când Megan îl prinse de braț și dădu să-l tragă spre mijlocul magazinului, înspre mătușa Esther.

— Trebuie să vă prezint familia mea, continuă Megan, deși era clar că domnul nu era obișnuit să fie condus, pentru că, în ciuda încercărilor ei, rămase neclintit. Sunt sigură că vor să cunoască un domn atât de amabil și politicos.

*

Hamish știa cum să supraviețuiască acestei ambuscade. Trebuia să-l prindă pe Colin de cot, să iasă repede pe ușă și să aștepte la o distanță sigură, pe stradă, până când Edana și Rhona terminau de cheltuit banii lui.

Dar tânăra cu ochelari și voce catifelată deja îl luase prizonier și, ca să se elibereze, Hamish ar fi trebuit să-i îndepărteze mâna de pe brațul lui. Iar o astfel de manevră însemna că trebuia să o atingă, și până și el știa că era un gest de sinucidere publică să-și ia astfel de libertăți cu o lady.

— Veniți, continuă domnișoara lovindu-i ușor mâna. Mătușa este o doamnă foarte drăguță, așa cum trebuie să fie o ducesă.

Se părea că ducesa foarte drăguță avea simțul absurdului, pentru că își întinse mâna înmănușată spre Hamish.

— Ducele de Murdoch, dacă nu mă înșel, rosti ea. O plăcere. Iar acesta trebuie să fie fratele dumitale, căpitanul Colin MacHugh.

Colin făcu o plecăciune, în timp ce Hamish luă mâna ducesei și se chinui disperat să-și aducă aminte ce-ar trebui să spună unei ducese care-i zâmbea grațios.

— Excelență, o salută Hamish și făcu o plecăciune. Sunt încântat să vă cunosc. Și aveți dreptate, pramatia asta are onoarea să fie fratele meu Colin MacHugh.

Urmă o serie de reverențe, plecăciuni și saluturi care păreau că durează jumătate de zi. Marchiza Zâmbitoare era Lady Deene, iar printre ofițerii din Peninsulă se afla și un Lord Deene. Omul era de-a dreptul nebun, dacă preferase războiul în loc să rămână alături de marchiza sa.

Edana și Rhona își făcură loc cu coatele și se așezară la coadă, la fel și făptura aceea drăguță, domnișoara Elizabeth Windham, altă nepoată de-a ducesei.

Hamish simțea că-și pierde și fărâma de răbdare pe care o mai avea pentru că nu avea asupra lui un creion și o hârtie ca să noteze gradul de rudenie dintre femeile astea și era sigur că le va uita înainte să iasă pe ușa magazinului. Persoana vinovată pentru această ambuscadă se retrăsese într-un colț, unde era pe jumătate ascunsă după un balot de material înflorat care arăta și părea scump.

Megan Windham avea să fie greu de uitat.

— Vă rog să mă scuzați, Excelență, rosti Hamish, dar se pare că am lăsat pe cineva din grupul dumneavoastră deoparte în mica noastră conversație amicală.

Hamish avea surori, avea experiență pe câmpul de bătlie și mai avea și o vedere foarte bună, chiar și în locuri slab luminate. În cealaltă parte a magazinului, domnișoara Megan încremeni pe loc, de parcă ar fi auzit o crenguță trosnind într-o pădure în care încerca să se bucure de câteva clipe de singurătate.

— Megan, o strigă ducesa pe un ton prietenos, dar care nu lăsa loc unui refuz. Vino să faci o reverență în fața Excelenței Sale și apoi să ne vedem de drum. Madame, luăm douăzeci de metri de mătase verde pentru domnișoara Edana și douăzeci din cea albastră, pentru domnișoara Rhona. Garnitură maro pentru amândouă, șaluri din mătase și pantofi de aceeași culoare, la fel și ciorapi. Domnișoarele vă vor trimite cât de curând și o comandă separată de juioane și alte lucruri.

Hamish era foarte mulțumit de spiritul autoritar cu care contribuia ducesa la lovitura de grație pe care o dădea bugetului său.

Domnișoara Megan pluti spre Colin și Hamish și făcu o reverență. Venită din partea ei, reverența nu era o mișcare stângace, ci mai degrabă o demonstrație de respect și grație. Iar Hamish observă că absolut totul era... încântător la domnișoara Megan, de la felul în care îi cădeau faldurile fustei, până la înclinarea capului și ritmul cu care își

ridicase mâna.

Colin îl lovi cu putere pe spate.

— Domnișoară Megan, rosti Hamish. Încântat.

Mai degrabă era o binecuvântare să privească atâta eleganță feminină, dar și dezolant.

Blondul și chipeșul Pilkington era în relații apropiate cu Megan Windham. Fie și numai pentru asta, Hamish își dori să-l fi împușcat pe nenorocit când avusese ocazia.

— Excelență, salută Megan când Hamish îi eliberă mâna. Prezența surorilor dumneavoastră ne-a înveselit mult dimineața și, acum că am fost prezentate corespunzător, sper că ne vor vizita curând și des.

— O, desigur, interveni Edana.

— Ne-ar face mare plăcere, adăugă Rhona.

— Așteptăm cu nerăbdare, replică ducesa, prinzând-o pe Megan de braț.

Pentru o clipă, domnișoara Megan păru să se opună acestei încercări subtile prin care mătușa ei o îndemna spre ușă, și exact atunci privirea lui Hamish o întâlni pe a femeii care reaprinse dorința în el.

Era o afacere foarte proastă atunci când un soldat încercat ajungea să-și dorească ceva mai mult decât o bere bună sau un trabuc bine rulat.

— Veniți și dumneavoastră, spuse Megan, privindu-l cu o expresie indescifrabilă din spatele lentilele albastre ale ochelarilor. Pregătirile pentru bal au transformat casa într-un balamuc și ne-ar prinde foarte bine compania altor oameni.

Ultimele ei cuvinte fură rostite cu același ton pe care îl folosisese și ducesa. Nu fusese un „vrei să vii” sau un „sper că vei veni”, ci un ordin: „Vino”. Hamish dăduse și primise destule ordine, așa că recunoștea tonul autoritar atunci când îl auzea.

— Îmi pare rău, domnișoară Megan, dar eu și familia mea vom pleca în curând în nord.

Dacă vorbele acestea o răniseră la fel de mult ca pe el, ea nu lăsă să se observe nimic. Ochelarii făceau o treabă foarte bună când venea vorba să ascundă emoțiile.

Poate că și Hamish trebuia să-și cumpere o pereche. În Scoția, nicio femeie drăguță, amabilă și blândă nu-l privise pe Hamish cu curiozitate, dar nici nimeni nu-i folosise porecla, Ducele Criminal.

— Cred că glumești, izbucni ducesa. Ești duce, domnule, iar surorile dumitale trebuie să fie prezentate la curte, dacă acest lucru nu s-a întâmplat deja. Nu vreau să aud că plecați din oraș până nu vom face acest gest de curtoazie. Veți veni în vizită, măcar pentru a discuta mai mult despre această problemă.

— Dar am responsabilități, Excelență, și oricum suntem de ceva timp în Londra, răspunse Hamish, deși știa că era o prostie să se certe cu un ofițer superior.

— Am crescut cinci fiice, domnule, spuse ducesa pe un ton *foarte* mios. Surorile dumitale au dreptul să se bucure tot ce le poate oferi Londra. Te rog să te prezinți la balul de marțea viitoare și să îți aduci și familia. Am vorbit suficient de clar? Vei primi o invitație scrisă până la apusul soarelui.

Rhona și Edana rămaseră locului ca niște recruți tremurând de nerăbdare să fie aleși pentru îndeplinirea unei sarcini, dar incapabili să vorbească fără permisiune, în timp ce așteptau dispozițiile căpitanului lor. Iar tăcerea lor apăsătoare nu le transforma în niște surori sâcâitoare, cheltuitoare și enervante pentru Hamish, ci în două tinere domnișoare drăguțe care înduraseră puțin cam prea multe ierni grele, specifice Scoției, și pelerine simple de lână.

— Sunteți foarte amabilă să ne invitați, spuse Hamish, străduindu-se să-și stăpânească impulsul de a-și lua rămas-bun și a de-a pleca. Vom fi onorați să participăm, Excelență.

Desigur, „onorați” fiind un substitut mai blând pentru „condamnați”.

Capitolul 3

Gayle Windham, conte de Westhaven, era prea disciplinat ca să se uite la ceas mai des de o dată la cinci minute, dar putea vedea cum umbra stejarului din grădină începea să urce pe peretele biroului său, semn că se făcuse după-amiază. Lângă brațul lui se afla o tavă cu resturile unui sandviș cu carne de vită și mezinul lui avea să se ducă la culcare în curând.

Westhaven își întoarse atenția spre plăcuta îndeletnicire de-a revizui cheltuielile casei, deși Anna, soția lui, ținea o evidență minuțioasă. Dar respecta rugămintea contesei de-a arunca un ochi peste registre cu talentul lui de contabil obișnuit cu afacerile familiei.

Foloseau mai puține lumânări, dovadă că venea primăvara și ziua avea mai multe ore de lumină.

Pivnița de vinuri avusese nevoie de o atenție specială, ținând cont că se apropia sezonul de baluri.

Anna cheltuise ceva mai mult pe cadoul pentru ziua de naștere a verișoarei Megan, dar cutia aceea muzicală fusese alegerea perfectă.

— Nu te-ai mișcat deloc în lunile în care am fost plecat, rosti o voce baritonală. Ești ca una dintre statuile acelea care rămân nemișcate de-a lungul anotimpurilor, până când unul din frații tăi vine și îți cere să ieși la plimbare în parc, într-o după-amiază frumoasă.

„Acasă, în siguranță”. Devlin St. Just avea părul negru ciufulit, hainele șifonate și ghetetele pline de praf, dar se afla din nou „acasă, în siguranță”.

Cuvintele erau rezultatul irațional al amintirilor lui Westhaven, pentru că îi veneau în minte de fiecare dată când își vedea fratele vitreg după o absență mai lungă.

Westhaven traversă biroul cu pasul mai degrabă grăbit decât ceremonios și cu mâna întinsă spre fratele său.

— Doamne, Dumnezeu, dar puți, St. Just, iar praful de pe drum pe care-l lași în urmă o să-mi murdărească toate covoarele.

St. Just îi strânse mâna lui Westhaven și-l trase pe conte spre el, suficient de aproape cât să-l strângă repede în brațe și să-l bată pe spate.

— Eu put, tu mă cerți. Oferă-i omului venit de pe drum un coniac în timp ce-ți murdărește covoarele. O zi bună și ție.

Westhaven făcu întocmai, mai mult ca să aibă ceva de făcut, în afară de-a se holba la fratele lui. Yorkshire era prea departe, iernile erau prea lungi și grele, iar St. Just îi vizita prea rar, dar de câte ori venea, părea... mai senin. Mai așezat, mai liniștit.

Și dacă exista vreun bărbat fericit atunci când mirosea a cal, acela era Devlin St. Just, conte de Rosecroft, primul născut, deși nelegitim, al contelui de Moreland.

— Am whisky, spuse Westhaven. Am înțeles că barbarii din nord îl preferă în detrimentul coniacului.

— M-aș gândi să accept dacă ai avea un whisky ca lumea, dar cum tu ești pretențios când vine vorba de coniac, accept coniacul. Copiii ce fac?

Slavă Domnului că exista subiectul copiilor, care le permitea celor doi bărbați care își duseseră dorul atât de mult să nu recunoască lucrul acesta.

— Copiii sunt zgomotoși, costisitori și o adevărată încercare pentru nervii oricărei ființe umane. Ne mai vizitează părinții noștri și le oferă dulciuri din abundență și povești neadevărate despre copilăria mea. Apoi Excelențele lor pleacă și-mi lasă regatul în dezordine.

Westhaven îi întinse lui St. Just băutura, și acesta așteptă ca fratele lui să-și toarne și el.

— Pentru regatele aflate în dezordine, toastă St. Just ciocnind paharul cu Westhaven. Încearcă să-ți iei rudele de sex feminin și să le tragi după tine, sute de kilometri, pe drumul din nord. Ți se va părea că regatul ți se reduce la dimensiunile unei șei necruțătoare. Ca atunci când pleci la război.

St. Just putea face asta acum - să comenteze în treacăt, pe jumătate amuzat, despre zilele petrecute în armată. Dar în primii doi ani de după ce fusese lăsat la vatră, nu era în stare să nu bea pe vreme de furtună cu tunete și fulgere.

— Soția ta e bine? Întrebă Westhaven.

— Emmie a mea este o sfântă, răspunse St. Just și se așeză. Vreau eu scaunul ăsta dacă mori.

— Scutește-mă cu glumele tale de cazarmă. Dacă mor, tu și Valentine veți deveni tutorii copiilor mei.

O gheată prăfuită ateriză cu o bufnitură pe colțul biroului vechi al lui Westhaven, în același colț în care însuși Westhaven obișnuia să-și rezeme ghetetele aproape lipsite de praf, atunci când ușa camerei era închisă.

— Eu și Val? Nu l-ai numit pe Moreland tutore?

— Excelența Sa va interveni, sfătui, pune bețe în roate, manipula și, altfel spus, va dirija lucrurile în detaliu după cum crede de cuviință, ajutat de scumpa lui soție. Faptul că am plasat autoritatea legală asupra copiilor în mâinile tale a fost o încercare jalnică de-a contracara intrigile privitoare la bani. Desigur, dacă dorești să îmi oferi un rol asemănător în viața copiilor tăi, sentimentul de vinovăție mă va obliga să accept.

St. Just închise ochii. Era un bărbat bine, mai arătos acum că își redobândise silueta musculoasă pe care o avusese în tinerețe.

— Parcă aud vocea Excelenței Sale când începi să turui despre ce voi fi obligat să fac eu și burdușești fraza cu de șase ori mai multe verbe.

— ăsta e un cuvânt? întrebă St. Just.

— A burduși, da, e un verb obișnuit. Mai degrabă de origine saxonă, decât romană.

Westhaven se prefăcu încântat de coniacul său, dar în realitate se bucura că fratele lui mai mare – așa prăfuit cum era – venise în vizită la el înainte să se ducă la reședința sa.

— Unde este conțesa ta, St. Just? De obicei stă lipită de tine ca un scaiet înflorit.

— Dar a ta unde e? i-o întoarce St. Just. Le-am lăsat pe Emmie și pe fete acasă la Louisa și Joseph, deși trebuie să le iau...

Ușa se deschise și un tânăr chipeș, cu părul negru, își făcu apariția, urmat de majordomul lui Westhaven tușind nervos în urmă.

— Am venit să cer adăpost, spuse Lord Valentine.

St. Just se ridică în picioare și traversează încăperea înainte ca Val să termine de vorbit. Cel mai mare dintre frații Windham și mezinul semănau la înfățișare, cu același păr negru și aceeași expresie pasională.

Lui Valentine îi plăcea muzica, lui St. Just, caii, și totuși frații se asemănau prin faptul că apreciau mai multe lucruri decât invidiau – în mare parte.

— Ai venit pentru coniacul meu? comentă Westhaven în timp ce Val fu strâns în brațe de St. Just. Poftim!

Îi dădu lui Valentine paharul său, apoi își turnă încă unul pentru el.

— Tocmai voiam să toastăm pentru haosul fericit din căsniciile noastre, zise St. Just. Sau așa crede Westhaven. Sincer, eu caut să prind curaj ca să iau cu asalt citadela ducelui.

Fu rândul lui Valentine să se așeze în scaunul lui Westhaven.

— Eu m-aș retrage, dacă aș fi în locul tău.

Westhaven se așează într-un fotoliu aflat de cealaltă parte a biroului.

— Ce au mai făcut acum Excelențele lor?

Valentine preferă să-și rezume ghetele – doar pe jumătate acoperite de praf – pe colțul cel mai îndepărtat al biroului. Lumina soarelui pătrundea pe fereastra din spatele umărului său stâng.

Niciunul dintre frați nu avea încă păr încărunțit, iar problema în sine era privită de Westhaven ca o competiție, deși nu era sigur că primul care va avea fire argintii va fi învingătorul sau perdantul. Toți aveau în jur de treizeci de ani și erau deja părinții unor copii mici – micuții *Windham*.

— Imediat după bal, ducele îi trimite pe unchiul Tony și pe mătușa Gladys în Țara Galilor, spuse Valentine, în timp ce ducesa le va acapara pe verișoarele noastre, fără îndoială ca să se pună pe pețit.

Aveau patru verișoare: Beth, Charlotte, Megan și Anwen. Erau tinere încântătoare, cu părul roșcat, inteligente și cu o zestre substanțială, dar erau din neamul Windham, prin urmare, nu se grăbeau la măritiș.

Situație pe care ducesa avea de gând să o remedieze.

— Atunci ăsta e motivul pentru care Megan m-a chemat cu atâta entuziasm să vin în sud, mormăi St. Just, deschizând o cutie neagră de pe policioara șemineului. Emmie mi-a spus că se pune ceva la cale. O bucată de marțipan dispăru în gura lui St. Just. Merge de minune cu coniacul, explică el și întinse cutia spre Val, care luă două bucăți. Westhaven?

— Ce generos din partea ta, St. Just.

Luă trei, deși în birou se afla altă cutie pe care spera să nu o găsească frații lui. Copiii lui nu o găsiseră.

Deocamdată.

— Beth și Megan au experiența mai multor sezoane și știu cum să evite capcana preotului, adăugă Westhaven.

— Mă întreb ce vor face Excelențele lor după ce ne vor căsători pe toți, rosti Valentine ținând paharul nemișcat în fața buzelor sale frumoase. Credeam că o să se dedice actelor de caritate, ca o pauză până când vor trebui să pețască pentru nepoții lor.

Aruncă o bucată de marțipan în aer și o prinse direct în gură, un gest pe care l-ar fi făcut și cu douăzeci de ani în urmă, iar imaginea îl încântă pe Westhaven, dar acesta nu avea s-o recunoască decât atunci când tot părul avea să-i fie complet cărunt.

— Beth e tot mai firavă, spuse Westhaven. Începe să fie predispusă la migrene, dureri de genunchi și răceli. Eu și Anna facem tot ce ne stă în putință, dar copiii ne țin ocupați, la fel și administrarea domeniului.

— Și toți îi mulțumim lui Dumnezeu că ai preluat frâiele, interveni St. Just și ridică paharul. Care este situația, dacă nu te deranjează întrebarea directă a unui soldat?

— Afacerile noastre sunt înfloritoare, explică Westhaven. Ciudat, dar Moreland e parțial responsabil de asta. Deoarece nu s-a sinchisit să ia în seamă speculațiile din timpul războiului, atunci când Napoleon a fost în sfârșit pus cu botul pe labe, o dată pentru totdeauna, finanțele noastre n-au suferit loviturile dure după care mulți alții încă se resimt.

— Dacă te resimți vreodată, interveni Valentine, n-ai decât să-mi ceri ajutorul, altfel o să ai de furcă cu mine, Westhaven.

— Și mie, zise St. Just. Sau voi termina eu treaba începută de Valentine.

— Vă mulțumesc pentru aceste amenințări pline de violență, rosti Westhaven ascunzându-și zâmbetul după paharul de coniac. Să înțeleg din asta că voi doi ați prefera să vă stabiliți sub acoperișul meu, decât în reședința ducală?

Valentine și St. Just schimbă o privire care îl făcu pe Westhaven să se gândească la părinții lor.

— Dacă e să facem front comun în apărarea verișoarelor noastre nemăritate, începu St. Just, atunci se înțelege că va trebui să profităm de ospitalitatea ta, Westhaven.

— Atunci rămâne stabilit, conchise Valentine și dădu iarăși iama în cutia cu marțipan. Ellen va răsufla ușurată. Gălăgia și agitația nu sunt bune pentru o femeie în starea ei, iar față de reședința Moreland, locul acesta va fi doar pe jumătate zgomotos.

— Trebuie să ne gândim la verișoarele noastre, observă St. Just. Ducele și ducesa de Moreland și-au unit forțele și atentează la libertatea scumpelor noastre verișoare care sunt hotărâte să nu renunțe așa de ușor la viața de până acum.

— Nici n-ar trebui s-o facă, zise Westhaven și puse capacul la loc pe cutie, doar ca să i-l ia St. Just din mâini. Noi am avut dreptul să alegem și la fel și surorile noastre. Ai fi crezut că Excelențele lor și-au învățat lecția până acum.

Se auzi o bătaie în ușă. Valentine se îndreptă de spate, St. Just sări în picioare ca să pună cutia la loc pe polița șemineului și rămase cu mâinile la spate când Westhaven făcu semn să intre următorul musafir.

— Excelența Sa, ducele de Moreland, domnilor, anunță majordomul.

Percival Windham îl ocoli cu pas sprinten pe

majordom și intră în birou.

— Bravo, bravo. Băieții mei au convocat o întâlnire a subcomitetului Windham, în legătură cu excedentul de domnișoare nemăritate care va intra în curând în grija ducesei. St. Just, arăți bine. Valentine, de când ai început să-ți porți hainele pătate cu gem?

Moreland luă cutia de pe poliță, o deschise, se așază pe scaun alături de Westhaven și o puse în mijlocul biroului.

— Vă ascult, domnilor, zise ducele băgând o bomboană în gură. Dacă nu doriți ca bătrânul vostru tată să-și piardă puțină răbdare care i-a rămas după ce v-a crescut pe voi toți, vă rog să-mi spuneți cum să le mărit cât mai repede pe verișoarele voastre. Ducesa și-a spus părerea și noi suntem supușii ei în toate aspectele, nu-i așa?

Westhaven se întinse după o bomboană cu marțipan, St. Just aduse carafa cu coniac, iar Valentine trimise majordomul să aducă sandvișuri, pentru că niciunul dintre ei nu știa ce ar putea să răspundă unei asemenea declarații ducale.

*

Ducele de Wellington se aștepta ca toți ofițerii aflați sub comanda lui directă să știe să valseze, motiv pentru care Hamish își propusese să nu învețe niciodată. De asemenea, Excelența Sa prefera ofițerii cu titluri nobiliare și descendență aristocratică. Atunci când conversațiile de la popotă deviau spre femei, război și pariuri, Hamish aducea în discuție berăriile, distileriile și comerțul.

Negoțul în toată gloria sa plebee.

Drept urmare, atunci când se duse s-o viziteze pe ducesă, Hamish nu avea nicio idee la ce subiecte de conversație să se aștepte.

— Colin, îți vei însoți surorile înăuntru, spuse Hamish în timp ce Rhona și Edana stăteau pe bancheta din direcția de mers. Trăsura avea mai degrabă dimensiunile unei diligențe pentru distanțe lungi, nu a unei trăsură pentru

oraș, pentru că patru MacHugh nu încăpeau lejer în caleștile de jucărie care erau agreate de lumea bună.

— Hamish, domnișoara Megan te-a invitat *pe tine*, zise Rhona.

— Iar ducesa *ți-a ordonat* să vii împreună cu noi, adăugă Edana. Ducea de Moreland, cea care poate ruina pe cineva printr-o simplă ridicare de sprânceană.

Hamish știa exact despre care ducesă era vorba, deși probabil acesta nu s-ar fi mulțumit doar să ruineze pe cineva.

Dacă ajungea să nu simpatizeze pe cineva, nu mai rămânea nimic din acesta ca să fie ruinat. Era cel mai rău gen de dușman – genul care își stăpânea complet mișcările, calul și tunul.

Colin deschise ușa trăsurii și se așeză la loc. Pe caldarâm, aștepta vizitiul cu pieptul în afară, făcând tot ce-i stătea în putere ca să reprezinte demnitatea casei MacHugh.

Să fie făcut de răs de către un vizitiu suferind de artrită.

Hamish coborî din trăsură, mișcare care îi zdruncină pe cei aflați încă înăuntru. Edana îl urmă, dar ieși doar pe jumătate, cu mâna înmănușată întinsă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eddie, începu Hamish și o trase complet afară. Ai urcat și ieșit din trăsură de pe vremea când erai o pacoste mică. Ai putea conduce trăsura asta chiar mai bine decât vizitiul – din spatele lui Hamish se auzi un pufnet indignat – când a dat iama în butoiul cu whisky. Nu te mai agăța de mine.

Fata îngustă ochii într-o manieră care l-ar fi făcut până și pe ultimul lup din Scoția să se arunce în mare.

Colin ieși din trăsură și se întoarse ca să o ajute pe Rhona.

— Hai să ne pierdem dimineața certându-ne chiar la ușa ducesei, comentă el zeflemitor, pentru că ar fi de-a dreptul plictisitor de previzibil să ciocănim.

— Trebuia să trimiți înainte un lacheu cu cartea ta de vizită, spuse Rhona, netezindu-și cu mâna fustele care, cel

mai probabil, costau mai mult decât trăsura.

De abia *acum* se deranja să-și informeze fratele în legătură cu regulile de etichetă?

— De ce să mă îmbrac în cele mai bune haine, să vă suport pe voi, să deranjez caii – și vizitiul – doar ca să trimit înainte o carte de vizită blestemată, pentru care mi se cere la tiparniță o căruță de bani pe care oricum nu am chef să-i plătesc?

Edana îl strânse puternic de îndoitura cotului. Cunoștea toate punctele vulnerabile ale unui bărbat, pentru că Hamish însuși o învățase.

— Ai plecat de acasă fără să iei cărțile de vizită? Hamish, cum ai putut face așa ceva?

El se eliberă din strânsoarea ei.

— Uite cum stă treaba, Eddie. Dacă-i lași pe negustori să creadă că te pot păcăli, atunci o să te păcălească. Sunt regulile băătăiei, pur și simplu. Dacă inamicul se retrage, trebuie să fugi după el. Dacă inamicul rămâne pe poziții, trebuie să-l ataci. Nu dai pur și simplu banul muncit cu greu din mână, cu un zâmbet superior, ca un duce afectat care nu are niciun pic de minte în capul lui idiot de englez.

Cineva închise ușa trăsurii cu zgomot.

— Eu mi-am propus să nu fiu afectat, nici măcar în intimitate, când sunt cu ducesa mea.

Orice expresie dispăru de pe chipul lui Colin, Rhona își studie pantofii – roz, dintre toate culorile inutile de pe pământ –, iar Edana rămase de data asta fără replică.

Un gentleman mai în vârstă, înalt și slab, îmbrăcat în haine de călărie, stătea lângă trăsura lui Hamish – mai exact, blocând orice posibilitate de retragere spre mijlocul de transport. Bărbatul avea ochi albaștri, ageri, iar părul era auriul pal al unui bătrân războinic saxon.

Cel mai probabil, Hamish îl insultase pe om în fața propriei case.

— Îmi cer iertare pentru cearta cu frații mei, chiar aici pe stradă.

Probabil ar fi trebuit să facă și o plecăciune, pentru că bărbatul acesta era fără îndoială un afurisit de duce, dar nu

i se părea prudent să-l piardă din priviri.

— Percival, duce de Moreland, la dispoziția voastră. Eu am o cohortă mică, dar prețioasă de nepoți și opt copii adulți, toți căsătoriți, domnule. Ciorovăiala de genul acesta este muzica unei familii care nu are niciun motiv serios de ceartă.

De asemenea, era și muzica unei familii care nu evoluase dincolo de stadiul de spart-mobilier-și-strigat-injurii atunci când existau diferențe de opinie.

Colin îl lovi cu cotul în coaste.

— Hamish, duce de Murdoch, Excelența Voastră, se prezintă el.

În cealaltă parte simți cotul Edanei, admonestare care nu avea niciun sens pentru el. Unui duce trebuia să i se adreseze cu „Excelența Voastră”, cel puțin de asta Hamish era sigur.

— Ați venit în vizită la ducesa mea, spuse Moreland și începu să avanseze cu pași mari pe alee. Putem continua prezentările înăuntru și s-o rugăm pe ducesă să ne ofere și ceva de mâncare. Sezonul poate fi de-a dreptul istovitor, dar presupun că ați descoperit deja lucrul acesta.

Prezentările.

Sigur că da. Se părea că lumea bună nu avea nimic mai bun de făcut decât să se amuze cu șiruri nesfârșite de prezentări. Chiar și în armată, care fusese contaminată cu prezența câtorva lorzi și fii de aristocrați, se pierdea mai mult timp cu protocolul, decât cu lustruirea armamentului.

Edana îl prinse pe Hamish de un cot, Rhona de celălalt și astfel fu forțat să pornească spre reședința ducelui. Colin venea în urma lor.

— Anunță-le pe doamne, îi spuse Moreland lacheului care deschise ușa. Am găsit nici mai mult, nici mai puțin decât un duce rătăcind pe alee, însoțit de surorile sale minunate și de un frate chipeș.

— Desigur, Excelență. Doamnele sunt în salonul verde. Și voi anunța la bucătărie că au sosit și alți musafiri.

— Haideti, îi îndemnă Moreland înaintând cu pas alert. Fără îndoială că ducesa vă așteaptă, deși vă avertizez: e

hotărâtă să organizeze un bal pentru nepoatele noastre. Eu mă comport cu băgare de seamă în astfel de momente, și sunt un veteran al campaniilor canadiene ale Maiestății Sale.

Faptul că un veteran, și nu unul oarecare, ci un duce, era intimidat de un viitor bal nu îl liniștea deloc pe Hamish.

Și reședința familiei Moreland avea același efect. Casa era un monument de basoreliefuri fanteziste din ipsos, cu vase din porțelan în firide, flori de seră aranjate simplu și oglinzi aurite care reflectau lumina. Covoarele erau suficient de groase cât să înăbușe zgomotul făcut de pașii ducelui.

Hamish fu nevoit să-și îndemne surorile să meargă, altfel ar fi rămas locului, uimite de bogăția etalată.

Bogăție și bun-gust. Hamish recunoștea bunul-gust în mare parte pentru că era o trăsătură care nu îl caracteriza. El avea fabrici de bere și cicatrice de luptă și, în momentul de față, două surori fermecate și un frate uimit de privilegiștea din fața lor.

Reședința Moreland era un infern cu accent englezesc, cel puțin pentru Hamish.

— Murdoch, ar fi mai bine să-mi prezinți familia ta înainte să înfruntăm cu curaj mănua care ni se va arunca înăuntru, spuse ducele. Excelența Sa va avea toată situația sub control, dar unui bărbat îi place să-și impresioneze ducesa ori de câte ori este posibil.

Tonul lui Moreland era sincer, iar zâmbetul pe care îl aruncă spre Edana și Rhona te ducea cu gândul la ofițerul tânăr și chipeș care mărșăluise cu regimentul său, cu decenii înainte. Totuși, Hamish avea să respecte cererea ducelui, și nu pentru că așa îi cerea eticheta.

Avea să-i facă pe plac lui Moreland cu o repetiție a prezentărilor pentru că în urmă cu ani buni Moreland fusese în campania din Canada – un loc pe cât de frumos, pe atât de periculos – și pentru că Hamish, ca ofițer, recunoștea și respecta ordinul unui comandant competent, atunci când îl întâlnea.

Văzuse o mulțime de comandanți nepricepuți și se

făcuse și el vinovat de același păcat.

Două minute mai târziu, ducele deschise larg ușile salonului și își conduse oaspeții într-o altă cameră plină de decorațiuni neprețuite. Ducea bălaie stătea între patru femei tinere cu părul roșcat, dintre care Hamish recunoscuse doar două.

Domnișoara Elizabeth Windham stătea în dreapta ducesei, care se lumină vizibil la chip când îl văzu pe Moreland, ca și cum ar fi fost un mesager întors întreg dintre liniile inamice.

În fața lor stătea domnișoara Megan și chiar lângă ea se afla Sir Fletcher Pilkington, ca un păianjen care pândește din mijlocul plasei sale ademenitoare.

*

Mătușa Esther îi explicase lui Megan cu mult timp în urmă că prezentările respectau un tipar bine stabilit, astfel încât o femeie să poată ține minte numele și titlurile tuturor. Când Megan îl întâlnise prima dată pe Sir Fletcher, își repetase în minte o rimă haioasă: „Numele lui e Sir Fletcher, n-ar putea fi nicicând șmecher”.

Un bărbat atât de superb, blond, elegant și fermecător nu avea nevoie să ceară atenție din partea femeilor. Ele i-ar fi acordat întreaga seară și jumătate din demnitate, fără să li se ceară.

Din păcate, Megan îi oferise mai mult de atât.

— A, Moreland! strigă mătușa Esther radioasă spre ducele ei. Ai adus prieteni ca să ne faci ziua mai frumoasă.

Unchiul Percy o ajută pe ducesă să se ridice în picioare, privind-o încântat.

O parte din gesturile lor exuberante erau pentru ochii musafirilor – unchiului Percy îi plăcea să-și facă o intrare grandioasă –, dar în mare erau sinceri.

— Draga mea, începu unchiul Percy și se aplecă peste mâna mătușii Esther, ducele de Murdoch a venit în vizită însoțit de surorile sale și de frate. La felul în care aduni pretendenți în sezonul ăsta, vom avea nevoie de un salon

mai mare.

Sir Fletcher sări în picioare, mormăind forme politicoase de salut, înclinat peste mâinile surorilor MacHugh, în timp ce fratele lor mai mare rămase mai în spate, ochii lui albaștri privind vigilenți prin cameră.

— Anwen, spuse mătușa Esther, poți să ceri la bucătărie să ne trimită alt ceainic plin și câteva sandvișuri pe terasă? Este o dimineață încântătoare și grădinile arată frumos.

Anwen îi aruncă lui Megan o privire aproape compătimitoare și fugi mâncând pământul, cel mai probabil ca să stea departe pentru câteva ore.

— Bună dimineața, Excelență, salută Megan și-l prinse de braț pe ducele de Murdoch înainte ca Sir Fletcher să se lipească de ea. Mergem în grădină?

Expresia lui ar fi înghețat Tamisa în luna iulie.

— Da.

Sir Fletcher întinse brațul spre Lady Edana, unchiul Percy o escortă pe Lady Rhona, iar Colin MacHugh fu lăsat să o însoțească ducesa. Toți erau atât de prietenoși și neprotocolari, dar în același timp atât de obositor de amabili, că lui Megan îi venea să urle.

— Unchiul Percy se mândrește cu trandafirii săi, spuse ea aplecându-se mai aproape de ducele scoțian. Este prea devreme pentru ei, dar dacă îi admiri grădinile în general, va fi mulțumit.

Murdoch se încruntă.

— Unchiul dumitale n-a mai ținut o pereche de foarfece în mâini de când s-a dat Zaheu jos din sicomor. De ce l-aș lăuda pe Moreland pentru niște grădini de care nu se ocupă el însuși?

Rostise întrebarea pe un ton înfiorător de sincer, poate chiar și nițel uimit.

— Dumneata ai devenit duce de curând, iar el este un duce foarte important. Ai avea de câștigat dacă vei intra în grațiile lui, îi explică Megan pornind de la niște premise simple. Unchiul este responsabil pentru aceste grădini, pentru angajarea grădinarilor și supravegherea evoluției

lor. Dacă grădinile arată bine, atunci e meritul unchiului Percy și al celor care le îngrijesc.

— Nu vreau să par lipsit de respect, domnișoară, dar nu așa stau lucrurile.

Sir Fletcher râse la o remarcă făcută de Lady Edana.

Probabil că își exersa râsul în fața oglinzii la care se bărbiera, pentru că arăta atât de fermecător și elegant atunci când părea copleșit de voieșie. Își dădea capul pe spate, își infuza râsetele cu o cantitate precisă de veselie, afișa un zâmbet calculat exact la unghiul în care să pară binevoitor...

— Îmi cer iertare, rosti Megan și-și întoarse atenția spre cel care o însoțea.

Murdoch arăta de parcă „râs” ar fi fost un cuvânt care nu intrase încă în vocabularul lui.

— Cred că înțeleg cum de funcționează atât de bine gospodăria unchiului Percy, Excelență. Să găsim un loc unde să ne așezăm?

O bancă, astfel încât Megan să poată sta la un capăt, și ducele în cealaltă parte.

— În primul rând, zise Murdoch încet, unchiul dumitale iubește grădinile pentru că acestea o fac fericită pe ducesa lui. Bănuiesc că aceste grădini păstrează și câteva amintiri, în mare parte plăcute. Grădinarul este probabil un bătrânel care ocupă acest post încă de pe vremea când ducesa dădea toate instrucțiunile, iar ducele nu are prea multe de spus în problema asta. Nu l-ar putea concedia pe bătrânul grădinar nici dacă acesta ar distruge toate straturile de flori din grădină. Bogăția doar pare să-i confere putere unui om. În realitate, îl face să fie mai puțin liber.

Grădinarul, pe nume Murray, părea că se afla acolo dintotdeauna și pentru totdeauna.

Megan habar n-avea dacă acesta era numele lui mic, numele de familie sau vreo poreclă. Era pur și simplu Murray, iar în ceea ce privește grădina, era un dictator absolut, ca să se exprime amabil.

— Și în al doilea rând? întrebă Megan în timp ce Murdoch o conduse pe terasă și apoi în jos pe scările care

duceau în grădina propriu-zisă.

— În al doilea rând, domnișoară Meggie, dacă urăști un bărbat, nu ar trebui s-o faci în așa fel încât să observe și alții.

„Domnișoară Meggie”. O, cum încălcase Murdoch limitele etichetei și cât de mult îi plăcea ei familiaritatea lui.

— Nu te urăsc. Abia te cunosc.

— Mă refer la Sir Fletcher. Poate că ești geloasă pe atenția pe care i-o arată surorii mele, dar nu ai de ce. O să-l spintec pe nemernic pe loc, dacă îi trece prin cap să-și ia libertăți cu Eddie a mea.

Megan își dorea ca Sir Fletcher să-și ia libertăți cu Lady Edana sau cu *orice* domnișoară pentru a-l putea face să răspundă pentru comportamentul lui ticălos. Își dorea ca toți bărbații să aibă aceeași înclinație spre sinceritate ca Murdoch și își mai dorea să-l fi cunoscut mult mai devreme pe acest scoțian morocănos.

— Concepțiile dumitale despre loialitatea față de familie sunt destul de violente, comentă Megan. De asta ai fost poreclit Ducele Criminal?

Capitolul 4

„Ducele Criminal?”

Privirea domnișoarei Megan era doar curioasă. Nu avea de unde să știe felul în care porecla aceea i se răsucea în pântec ca o baionetă ruginită, mânuită de inamic.

— Așa mi se spune, nu-i așa? Presupun că mi se potrivește.

Ea îl bătu ușor pe braț.

— Ai fost soldat. Și verii mei, Devlin și Bart, au fost soldați. Devlin s-a întors acasă vizibil marcat de experiența războiului, iar Bart și-a pierdut viața în Portugalia. Războiul nu aduce decât foarte multă moarte. Până și femeile înțeleg această realitate nefericită.

Femeile - puține femei - ar putea înțelege situația în general, dar nicio femeie n-ar trebui să afle detaliile războiului, așa cum le trăise Hamish pe pielea lui.

— Vorbește-mi despre acest bal, domnișoară Meggie. Am fost la câteva baluri organizate de regiment, dar acolo în mare parte trebuia să rămâi treaz până pleacă doamnele acasă și să te prezinți cât mai splendid în uniformă.

Privirea ei pluti spre Sir Fletcher, care se juca cu moartea pentru că stătea mult prea aproape de Edana. Colin, aflat lângă ducesa, supraveghea situația, iar Rhona stătea în apropiere, alături de Moreland.

Sir Fletcher era înconjurat, dar nu-și dădea seama. Dacă se gândea să-i ceară mâna Edanei, era mai prost decât îl considera Hamish.

Domnișoara Megan era genul de lady liniștită sau poate că ochelarii aceia albaștrui îi dădeau un aer liniștit. Înainta alături de Hamish, salvându-l de discuțiile de complezență și de neghiobia de pe terasă.

— Un bal este un test de rezistență, explică domnișoara Megan. Gândește-te la el ca la un marș forțat. Îți faci provizii cât poți de bine, dar la fel de important e să nu-ți iei prea multe bagaje. Te îmbraci confortabil, nu doar ca să faci impresie bună. Mănânci puțin înainte, pentru că acolo se găsește mâncare și băutură din plin, și citești ziarul de dimineață ca să ai subiecte de conversație cu partenerul de la cină.

Hamish cărase câțiva bărbați în spinare, prin zăpadă, la retragerea de la Coruna. Nu fusese doar un simplu marș forțat, ci o adevărată luptă, pentru că francezii care îi urmăreau nu aveau de oferit decât moartea celor care nu reușeau. Și mai degrabă ar fi îndurat un marș asemănător, decât un sezon în Londra.

— E genul acela de bal, cu parteneri la cină?

— De obicei este vorba de un singur partener, deși oamenii se mai adună și în grupuri. În general, partenera cu care vei dansa valsul de dinaintea supeului îți va ține companie la masă, iar valsul are loc pe la miezul nopții. Trase cu ochiul spre el și văzu un bărbat cu soarta

pecetluită. Să-ți rezerv valsul de la miezul nopții, Excelență?

Lui Sir Fletcher nu-i va plăcea deloc asta. Hamish studiase musafirii atunci când se făcuseră prezentările, iar maiorul Fletcher Pilkington era un prieten agreat al casei Windham. Acesta stătuse practic în poala domnișoarei Megan, iar ea îi tolerase această îndrăzneală.

Cu toate astea, la librărie, Sir Fletcher se comportase urât față de ea.

— N-a vorbit Sir Fletcher cu dumneata despre vals? o întreabă Hamish.

Domnișoara Megan îl conduse la o fântână în care se afla un Cupidon grasuț cu o urnă pe un umăr și cu aripa dreaptă ușor ciobită. Ea se așeză pe băncuța din fața fântânii, ceea ce însemna că Hamish trebuia să facă la fel – după cât își amintea el din regulile de etichetă.

— Sir Fletcher este foarte căutat ca partener de dans, răspunse Megan.

Chipeșul cavalier fusese ca un cățeluș smiorcăit pentru cei din regiment, până se obișnuiseră cu caracterul lui.

— Sir Fletcher este un măgar, replică Hamish așezându-se pe marginea fântânii. Îmi cer scuze dacă remarca mea îl insultă pe pretendentul dumitale, dar meriți ceva mai bun.

Orice femeie merita ceva mai bun decât Sir Fletcher Pilkington.

— Este fiul unui conte, un erou decorat în război și este considerat chipeș, spuse domnișoara Megan. Unchiul Percy m-a asigurat că Sir Fletcher are perspective solide pentru viitor.

Atunci unchiul Percy nu se deranjase să-i întrebe și pe cămătarii care-i urmăreau pe cei care veneau și plecau din sediul cavaleriei. Probabil fusese prea ocupat să flirteze cu ducesa lui. Oricum, ar fi fost de preferat să-și protejeze mai bine nepoata.

— Prin urmare, vei valsa cu acest cavalier cu perspective promițătoare, spuse Hamish deși nu-i plăcea

deloc ideea. Veți forma un cuplu atrăgător. Iar asta e important pentru unii.

Deși domnișoara Meggie nu-i păruse genul de femeie care să-și piardă mințile după un chip frumos sau după o grămadă de dulcegării -, iar acestea erau cele mai bune calități ale lui Sir Fletcher.

— Te rog să ieși loc lângă mine, rosti încet domnișoara Megan.

— Poftim...?

Îl prinse pe Hamish de mânecă și îl trase cu putere.

El se așează pe locul din dreapta ei.

— Ești o femeie hotărâtă. La fel ca Edana și Rhona, doar că ele au fost forțate de împrejurări.

— Acum sunt Lady Edana și Lady Rhona, îl corectă domnișoara Megan. Ai devenit duce, așa că și statutul rudelor dumitale s-a schimbat.

Contul de obicei gol al lui Hamish de la bancă se schimbaseră cu siguranță.

— Avocățul meu a spus ceva de genul ăsta, deși a pretins că va costa considerabil și că va dura ceva timp. Eu nu le-am menționat surorilor mele că am achiziționat și titlul de *lady*.

Domnișoara Megan își scoase ochelarii de pe nas ca să se uite la Hamish.

— Și fratele dumitale devine lord, ca gest de curtoazie. Tot ce trebuie este un document de numire semnat de regele George. Cred că ar trebui să mă inviți la valsul de dinaintea supeului, Excelență.

De parcă regele i-ar fi făcut vreo favoare Ducelui Criminal...

— Domnișoară Meggie, nu are rost să te invit la valsul de dinaintea supeului.

Totuși, dacă Hamish ar valsa vreodată cu vreo femeie, aceea ar fi Megan Windham. Ea nu-și dădea aere, era liniștită și, într-un mod subtil și deseori trecut cu vederea, era de-a dreptul minunată.

— Invită-mă oricum. Vorbise mai degrabă ca mătușa ei, Ducesa Neîndurătoare.

— Domnișoară Meggie, deși mă doare să recunosc, eu sunt aproape faimos pentru faptul că nu știu să valsez. Ne-aș face de râs pe amândoi și, cel mai probabil, aș ateriza în fund în fața întregii audiențe din lumea bună.

De data asta, îl bătu ușurel pe mână.

— Prostii. Dacă eu pot învăța să valsez, atunci poți și dumneata. Mâine după-amiază va fi de ajuns. Adu-le și pe surorile dumitale, îmi voi chema și eu câțiva verișori și vom improviza un ceai dansant la casa din oraș a vărului meu, Westhaven.

Moreland o tachina pe Rhona, care era sfioasă atunci când nu amenința în fel și chip pentru niște rochii.

Lady Rhona, după cum spunea Megan Windham. Hamish trebuia să afle mai multe despre acest document de numire, de dragul surorilor sale, trebuia să învețe să valseze.

— Stabilește o oră și promite-mi că această adunare va fi restrânsă, spuse el. Nu vreau să cad în fund spre amuzamentul a jumătate din Mayfair.

Sir Fletcher venea pe alee, cu Edana lângă el. Blestemăție, dar fata părea pe jumătate cucerită, din păcate.

— N-o să cazi deloc, zise domnișoara Megan, dar trebuie să rămâi alături de mine atât timp cât Sir Fletcher este prin preajmă, înțelegi, Excelență?

Hamish nu înțelegea deloc, deși spera că ordinul domnișoarei Megan - pentru că fusese un ordin - însemna că avea câteva rezerve în legătură cu Sir Fletcher.

Ce știa Hamish cu siguranță era că, fără să-și dea seama, fusese convins să o lase pe această micuță domnișoară ochelaristă cu sânge albastru să îl învețe să danseze vals și, ce era mai rău, chiar aștepta cu nerăbdare acel chin.

*

— Vreau să vorbim ceva, Excelență.

Hamish privi în jur, întrebându-se când inclusese

cineva în conversație un duce blestemat. În cealaltă parte a sălii de muzică, la pian, Megan Windham căuta prin partituri, cu Edana și Rhona alături.

Cei trei bărbați din jurul Hamish erau verii domnișoarei Megan și, printr-o scamatorie cunoscută doar de ducii englezi, toți trei aveau titluri nobiliare.

— Îmi cer scuze, rosti Hamish. Îmi va lua ceva timp să mă obișnuiesc cu „Excelență”. Probabil știți și că valsez la fel de bine ca un rahat.

— Limbajul, Murdoch, mormăi cel mai mare dintre cei trei.

Cel care purta foarte multă dantelă în jurul gâtului și la încheieturile mâinilor începu să studieze podeaua cu privirea unui sergent de artilerie care încearcă să nu-și omoare recruții în prima zi de exerciții la țință.

— Sincer, nu știu să valsez, declară Hamish în speranța că domnișoara Meggie știa, cel puțin, să cânte la pian.

Rhona și Edana învățaseră câteva piese acceptabile, dar nu puteau înlocui o orchestră.

— Dacă Megan a stabilit că vei învăța să valsezi, zise cel cu părul castaniu, atunci așa va fi. Are o inimă tare bună și nu îți vom permite să o dezamăgești.

Lordul *Trebuie și Permite* era, negreșit, moștenitorul ducal.

— Asta e bine, răspunse Hamish asigurându-se că geanta tradițională a costumului stătea în față și în centru. Ar trebui să o protejați, pentru că va rămâne fără degetele de la picioare dacă dansează cu mine.

Și era foarte probabil să fie niște degete foarte frumoase.

— Ea va fi cea care îți va distruge ție degetele, spuse fratele spilcuit. Surorile tale dansează?

— Cred că da. Au avut un profesor de dans în ultimii trei ani. M-a costat o avere raha... nefericitul.

— Atunci să purcedem, conchise Lordul Spilcuit. Purta la fel de multă dantelă ca un colonel francez hotărât să le impresioneze pe femei, dar avea și umeri lați. Doamnelor,

dacă vă alegeți partenerii, partea de divertisment a după-amiezii este pe cale să înceapă.

Edana îl alege pe moștenitor, Rhona făcu o reverență în fața vărului voinic, iar Hamish rămase cu...

— Nu porți ochelarii, observă el când domnișoara Megan făcu o reverență grațioasă.

— În anul în care am debutat în societate mi-au zburat de pe nas când am întors capul brusc, și au aterizat în castronul cu puncte al bărbaților. De atunci nu i-am mai purtat pe ringul de dans. N-ar trebui să faci o plecăciune, Excelență?

Ea îi oferi mâna dezgolită – acesta era un exercițiu de dans, la urma urmelor –, și Hamish execută mișcarea cerută din partea lui. Acum ce urma?

— Acum, Lord Valentine va cânta introducerea...

Sfinte Dumnezeule, dar ticălosul spilcuit se descurca de minune la pian! Asta nu era tropăiala chinuitoare pe care Hamish o asocia cu dansurile de la țară și sălile de bal supra-încălzite, asta era *muzică*!

— Mai încet! strigă domnișoara Megan și viteza muzicii se domoli, deși melodia mai avu câteva note jucăușe până la final. În plus, vom avea nevoie de o introducere mai lungă.

— *Alte introduceri?* mormăi Hamish.

Fără ochelari, ochii ei erau cu adevărat frumoși, mari, inocenți, albaștri precum cerul scoțian care se întinde primăvara deasupra pășunilor înalte.

— Valsul este un dans în trei timpi, la fel ca menuetul, spuse domnișoara Megan. Unu-doi-trei, unu-doi-trei și tot ce trebuie să faci este să simți ritmul.

Scoțienii erau născuți să danseze. Totuși, nu aveau niciun fel de apărare în fața femeiuștilor încăpățănate, pornite să-i manipuleze. Domnișoara Megan puse o mână pe umărul lui Hamish și-i apucă mâna cu cealaltă.

— Mâna dumitale liberă merge deasupra taliei mele, spre mijlocul spatelui, dar nu chiar colo. Trebuie să faci asta, ca să mă poți conduce. Excelență, se obișnuiește să ne așezăm în poziția de vals atunci când avem de gând să

valsăm.

Hamish tânjea s-o atingă - să se așeze în această poziție delicată, elegantă și ușor riscantă cu ea -, dar nu îndrăznea.

— E posibil să te dărâm, zise el în speranța că ritmul notelor muzicale îi acoperea cuvintele suficient cât să nu ajungă la urechile vărului ei.

— Nu ai cum. Mă voi desprinde pur și simplu și voi face un pas în spate dacă îți vei pierde echilibrul. Cel mai simplu mod de a învăța vals este să pășești ca într-un pătrat...

Echilibrul lui Hamish fusese pus sub semnul întrebării în librăria Hatchards, când îl auzise pe Pilkington vorbind sarcastic și nepoliticos cu o doamnă. Își pierduse echilibrul încă o dată în magazinul croitoresei și apoi, din nou, printre tufe de trandafiri din grădina ducelui Moreland.

Domnișoara Megan continuă să turuie în timp ce toate celelalte cupluri se roteau și zâmbeau în jurul lor, muzica devenea săltăreată, iar Hamish nu voia decât să-l omoare pe Sir Fletcher Pilkington.

Abilitatea de a flirta în trei timpi îl făcuse pe fiul mezin al unui lord englez să ajungă în punctul în care, din cauza lui, niște bărbați buni fuseseră uciși, iar bărbați destul de cumsecade ajunseseră să primească o bătaie soră cu moartea.

— Arăți atât de feroce, spuse domnișoara Megan când porniră în al doilea tur al salonului. Din fericire, doamna era mai atentă decât părea și era hotărâtă să-l educe pe Hamish.

— Mă concentrez. Dacă e ceva mai complicat decât un marș, bărbatul se încurcă.

Parfumul ei era vinovat pentru starea lui de confuzie, pentru că mirosea pe jumătate a mirodenii și pe jumătate a flori. Nu a trandafiri, ci a flori de câmp, iarbă cosită, levănțică și...

Când se rotiră, o trase mai aproape de el ca să îi studieze mai bine parfumul și între două rotiri, instructoarea de vals a lui Hamish se transformă în visul

neîmplinit pe un ring de dans. Avea îndemânarea de a merge acolo unde o conducea el, de parcă i-ar fi citit intențiile după felul în care o ținea în brațe.

Megan Windham îl făcu pe Hamish să se simtă ca și cum cea mai mare plăcere a ei era să danseze în brațele lui, amintirea despre care avea să povestească la bătrânețe ca să-și uimească strănepoatele. Dansa cu veselie strălucitoare a luminilor nordice și cu toată căldura feminină a soarelui de vară pe un țărm scoțian.

Era clar că, pentru Meggie, el nu era Ducele Criminal sau Fiorosul din Badajoz. Era pur și simplu un bărbat norocos care avea nevoie de ajutor ca să învețe să danseze. Iar ușurarea, plăcerea de a alunga violența unui război, era sublimă.

Cât dură să facă încă un tur al salonului, Hamish savură sentimentul fragil și nefericit în același timp de inimă frântă, pentru că această plăcere era trecătoare – ucidea des și bine –, iar domnișoara nu putea niciodată să fie a lui. Și, mai rău, se părea că ea aparținea unui tâmpit viclean și lipsit de onoare, Sir Fletcher Pilkington.

Cu cât Hamish își ducea mai repede posteriorul în ritm de vals înapoi în Scoția, cu atât era mai bine pentru toți.

*

Ducele de Murdoch emana eleganță și putere, iar declarațiile sale cum că n-ar ști să valseze trebuie să fi fost rostite de dragul surorilor sale. Soldații puteau recurge la astfel de viclenii. Ca urmare a acestui ceai dansat, mai mult ca sigur St. Just, Westhaven și Valentine aveau să le implore pe domnișoare să danseze cu ei, iar Murdoch probabil că știuse lucrul acesta.

— De obicei un cuplu conversează în timp ce valsează, spuse Megan când începură să se rotească iarăși în jurul salonului de muzică. Despre cum găsesc Londra, genul ăsta de lucruri.

Murdoch avea un simț fără cusur al ritmului, dar se părea că uitase să zâmbească – chiar și un pic.

— Cum găsesc Londra? O iei la vale pe drumul din nord până când nu poți merge mai departe, apoi urmezi gălăgia și duhoarea. N-are cum să-ți scape. Eu prefer rutele ciobanilor. Hanurile sunt sărăcăcioase, dar cinstite.

Mama lui Megan era din Țara Galilor, deci putea înțelege cu ușurință cuvintele rostite cu o puternică intonație celtică. Începu și ea să vorbească în gaelică, așa cum făcea, uneori, cu familia ei.

— Întrebarea era dacă îți place Londra.

Până acum, nimic nu distrăsese concentrarea Excelenței Sale.

Cât se rotiră de zeci de ori prin salon, în ciuda manevrelor periculoase ale lui Westhaven și St. Just cu surorile lui Murdoch și al ritmului din ce în ce mai îndrăzneț impus se muzica lui Valentine, ducele devenise chiar încrezător în capacitatea lui de a valsa.

O singură întrebare banală îl făcu să se împiedice.

Iar când un om înalt se împiedica și încerca să-și recapete echilibrul prinzându-se de o femeie luată prin surprindere și nu foarte înaltă, iar femeia respectivă își pierdea la rândul ei echilibrul...

Căzură amândoi, cu toate că Megan ateriză peste Hamish, un loc plăcut de solid și cald. Geanta lui tradițională i se răsuci spre coapsă, dar rămase cu brațele în jurul ei.

— Domnișoară Megan! strigă Lady Edana. Ești bine? Hamish, dă-i drumul din brațe, pentru numele lui Dumnezeu, altfel o să-i șifonezi fustele, o să-i rupi oasele și o să-i calci pe bordura rochiei și *ridică-te*, nu poți să zaci acolo în felul ăsta, uriaș neîndemânatic ce ești!

— Ridică-te acum, repetă și Lady Rhona. O, te rog să te ridici și promite că altă dată nu vei mai încerca să valsezi în public. Wellington ar putea veni la balul Excelenței Sale, sau regele. O, Ham, *ridică-te!*

Hamish nu se putea ridica atâta timp cât Megan stătea comod deasupra lui și părea că se simte în largul ei.

— Sunt bine, spuse ea ridicându-se în genunchi după ce se delectă încă două clipe cu mușchii puternici și căldura

pe care o emana Hamish.

Westhaven o prinse de braț și o ridică în picioare, uitându-se lung la ea de parcă l-ar fi doborât înadins pe ducele scoțian de aproape o sută de kilograme.

St. Just întinse o mână spre Murdoch și-l trase în poziție verticală, dar nu suficient de iute, încât să-i ascundă coapsa musculoasă de privirea lui Megan.

Ducele își aranjă geanta tradițională, făcu o plecăciune și-și ridică privirea... *zâmbind*.

— Domnișoară Meggie, iartă-mă că te-am pus într-o situație atât de periculoasă. Vorbești dialectul gaelic.

Toate curcubeiele din Țara Galilor și tot puncul de Crăciun preparat la reședința familiei Windham nu puteau exprima nici pe departe plăcerea pură și farmecul zâmbetului lui Hamish. Acel zâmbet uimea, intriga, era plin de promisiuni... O, zâmbetul lui era o adevărată armă care amenința demnitatea a unei femei.

Megan îi răspunse în același fel, deși cu timiditate.

— Mama mea este din Țara Galilor, iar mie îmi plac limbile străine. Galeza și dialectul gaelic nu sunt atât de diferite la prima vedere.

De fapt, fiecare insulă și regiune din Scoția avea propriul dialect, unele sunând aproape ca irlandeza, altele având inflexiuni scandinave, iar Megan nu pretindea că știe să diferențieze și să scrie corect în fiecare dialect. Dar se putea descurca destul de bine într-o conversație obișnuită, suficient cât să îl ia prin surprindere pe un duce scoțian.

— Nimeni nu vorbește gaelica într-o sală de bal din Anglia, spuse Murdoch. Nu din '45 încoace, probabil niciodată.

Făcea ca rostirea câtorva cuvinte în gaelică să pară o dovadă de mare curaj, nu un simplu gest de curtoazie față de un nou-venit.

St. Just și Westhaven priveau acest schimb de cuvinte ca doi șoareci de cămară uriași, care pariază pe soarta unui canar fugar.

Dar cei doi nu se sinchiseau de ei.

Nimeni nu-i zâmbise lui Megan Windham așa cum o

făcea Murdoch. Chiar și fără ochelari, putea vedea căldura și aprobarea în ochii lui, vedea toată înțelegerea și admirația de care se putea bucura o femeie din partea unui bărbat.

— Nimeni nu încheie un vals căzând pe partenerul ei! izbucni Westhaven. Lord Valentine, vrei să ne dai o mână de ajutor? Ducele are nevoie de mai mult exercițiu, presupunând că verișoara Megan n-a pățit nimic grav din cauza căzăturii.

Megan căzuse fără speranță, direct într-o pereche de ochi albaștri și pătrunzători, o pereche de brațe puternice și... coapsele acelea. Pe toți zeii dansului!

— Sunt bine, spuse Megan și puse mâna pe umărul lui Murdoch.

Se părea că devenea o mincinoasă din ce în ce mai bună, pentru că nu avea să mai fie niciodată bine, acum că văzuse zâmbetul lui uriaș și binevoitor.

Vărul Valentine începu să interpreteze o altă melodie la pian, într-un ritm moderat, cu foarte puține înflorituri, și Megan își dori ca într-o bună zi, peste mulți ani, să le poată povesti nepoților săi de momentul în care chipeșul duce scoțian valsase cu ea până nu se mai putuse ține pe picioare.

*

Hamish ar fi luptat în Spania, ar fi escaladat munții și ar fi mărsăluit încă o dată prin întreaga Franță, pentru un vals precum cel pe care tocmai îl dansa cu Megan Windham.

Dansa cu același abandon înflăcărat care înainte era rezervat momentelor când se încrucișau săbiile, după prea mult whisky, iar civilii își dădeau importanță ca niște soldați.

Domnișoara Megan îl privea radioasă, cu mâna încheștată într-a lui, păstrând ritmul, strălucind în brațele sale.

Când muzica se apropie de sfârșit, încetinindu-și

cadența, inima lui Hamish încetini odată cu ea.

— Primește mulțumirile mele pentru acest vals încântător, rosti el în timp ce domnișoara Megan făcea o reverență adâncă.

Încă îl mai ținea de mână când o ajută să se ridice și se înclină înaintea ei.

— Plăcerea a fost întru totul a mea, Excelență.

Iar tristețea, a lui Hamish. Pentru ea, acesta era doar un simplu vals, un semn de bunăvoință arătat unui recrut reticent în rândurile aristocrației.

Pentru Hamish, fusese...

— Acum o conduci în afara ringului de dans, se răsti vărul cel mare. E suficient să mergi în pas de paradă, cu mâna ei odihnindu-se pe a ta.

Hamish nu ceda, din principiu. Tipul acesta începuse să se comporte și să îi vorbească într-un mod familiar și un lucru era sigur: dintre cei aflați în încăpere, Hamish avea cel mai înalt rang.

— Ai servit în Peninsulă? întrebă Hamish.

Vărul lui Megan îi vorbise cu un aer autoritar și avea ochii vigilenți ai unui soldat de carieră. Hamish estima că avea în jur de treizeci și cinci de ani, vreo nouăzeci de kilograme și mereu gata să se ia la bătaie. La felul în care valsase, merita să fie raportat direct la comandant, iar privirea încruntată era demnă de un căpitan, posibil maior.

— Îl ai în fața ta pe colonelul Lord Rosecroft, făcu prezentările domnișoara Megan, bătând ușor obrazul bărbatului. Vărul Devlin este destul de fioros, dar e forțat de împrejurări. Are două fiice și urmează să fie iarăși tată, plus că are nouă frați și surori mai mici. Ducea este mulțumită că ni s-a alăturat în această după-amiază liniștită.

Rosecroft îi aruncă lui Hamish o privire cunoscută de veteranii din întreaga lume. „Las-o să râdă de mine”, spunea privirea aceea. „Las-o să glumească pe seama chinurilor nesfârșite. Noi am luptat pentru ca femeile noastre să ne poată bate ușor peste obraji și să glumească pe seama coșmarurilor noastre. Ele au rămas acasă,

rugându-se pentru noi an după an, pentru ca unii dintre noi să supraviețuiască și să râdă și de propriile coșmaruri”.

Domnișoara Megan îl trase de mână pe Hamish.

— Acum mă duci înapoi la însoțitoarea mea sau mă ajuți să-mi găsesc următorul partener, la fel ca la oricare alt dans. Facem conversație, salutăm alți invitați și ne purtăm foarte prietenos.

— Mi-ai prezentat trei lucruri imposibile, domnișoară Meggie.

Fu amuzată de remarca lui, tocmai pentru că spusese adevărul.

— Te-am văzut zâmbind, Excelență, zise ea și-l conduse pe Hamish spre pian. Ai un farmec ascuns, dar autentic.

El se aplecă mai aproape de ea.

— Nu aș ști să-l deosebesc pe următorul partener de dans de un măturător de stradă, nu am răbdare să fac conversație de complezență, iar să pari prietenos când ești cunoscut ca Ducele Crimi...

— Un gentleman nu contrazice niciodată o lady, observă colonelul care stătea la doi pași în dreapta lui Megan, cu mâinile la spate.

Semăna cu Moreland în postura asta și la bărbie, dar, cu toate astea, se părea că nu el era moștenitorul.

— Dar un gentleman poate minți o lady, *Rosebud*²? Surorile mele îți vor spune că nu pot ține minte toate regulile înaltei societăți, că nu sunt familiarizat cu cei de rangul tău și nu am înclinație spre a vorbi vrute și nevrute.

— Absolut deloc, admise Edana.

— E îngrozitor, adăugă Rhona și încuviință atât de hotărât, că îi săltară buclele roșcate în jurul feței. Suntem disperate din cauza lui, dar cum să-i dai lecții unui frate care nici măcar nu încearcă să accepte că are nevoie de ajutor? Noi îi spunem să discute despre vreme, iar răspunsul lui este că orice femeie care nu poate observa singură cum este vremea nu va observa nici că bărbatul de lângă ea nu vorbește deloc.

² Boboc de trandafir, joc de cuvinte pe seama numelui Rosecroft (n.tr.)

Surorile lui aveau intenții bune și erau sincere, dar o parte din Hamish se simțea de parcă iarăși căzuse la pământ și kiltul îi zburase în sus în văzul tuturor.

— Același lucru i l-am spus și eu contesei mele, zise contele Dicție Perfectă. Hamish îi uitase numele. De ce trebuie să discutăm pe larg despre vreme când oricum nu putem face nimic în privința ei și aspectele ei sunt evidente? Mai bine să discutăm despre...

Edana, Rhona și domnișoara Megan se uitară curioase la el.

— Muzică, interveni Lordul Spilcuit ridicându-se de la pian. Era un bărbat destul de bine proporționat, în ciuda dantelelor pe care le purta, și avea o bărbie pronunțată, demnă de un moștenitor ducal. Întreab-o dacă preferă vioara sau flautul, pianul sau clavecinul. Întreab-o ce dans preferă și apoi din ce motiv.

— Asta e genial! exclamă contele. O doamnă poate pălăvrăgi ore întregi despre preferințele sale.

— Nu ți-ai dat singur seama de asta, îl apostrofă colonelul. Ellen ți-a explicat cum stau lucrurile și acum îți atribui tu toate meritele.

Spilcuitul rânji, semănând brusc cu Colin – un frate mai tânăr care, *încă o dată*, se arătase mai isteț decât frații săi mai mari.

— Domnilor, vă rog, interveni domnișoara Megan. Zâmbetul lui Valentine prevestește un meci de box și noi deja am mutat mobila deoparte. Scopul acestei adunări nu este să ne comportăm ca niște copii, ci mai degrabă să ne asigurăm că Excelența Sa, ducele de Murdoch, se va comporta cum se cuvine la adunarea mătușii Esther.

Pentru o clipă, cei trei lorzi chipeși părură rușinați.

De așa ceva erau capabile femeile. Purtau pantofi fini care puteau să lovească, la figurat, posteriorul bărbaților cu puterea unei cizme de soldat. Mănușile lor din piele de căprioară puteau plesni cu usturimea unei cravașe, iar privirile lor încruntate puteau străpunge măruntaiele unui bărbat.

Să vadă trei aristocrați englezi puși la punct în acest

fel îl ungea la suflet pe un soldat scoțian.

— Poți învăța să faci conversație de complezență, spuse moștenitorul pe un ton mult prea încrezător. Tu te pricepi la dialecte, Megs. Învăță-l pe ducele tău dialectul sălilor de bal din Londra. Dacă l-au putut învăța frații mei, atunci nu e deloc dificil.

— Dacă n-ai fi avut exemplul meu... mormăi colonelul.

— Te rog, vrei să încerci? întrebă Edana. Noi am încercat, dar Hamish... e încăpățânat.

— Și încet la minte, adăugă Rhona. Nu e prost, dar pentru el totul trebuie să aibă un sens, și asta e o sarcină provocatoare în condițiile în care atât de multe din manierele înaltei societăți sunt de dragul aparențelor, și nu al profunzimii.

larăși încercau să îl ajute, fir-ar să fie amândouă.

— Mă descurc destul de bine în curtea *bisericii*.

— Curtea bisericii, îl corectară la unison cei trei veri.

— Acolo de unde vin eu, *unde eu sunt duce*, se zice curtea *bisericii*, zise Hamish. Și acolo mă voi întoarce curând, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Expresia Edanei promitea un sfârșit violent pentru Hamish, înainte să apuce să pună piciorul pe marele drum al nordului. Rhona arăta de parcă îi venea să plângă, iar asta... asta îl făcea să se rușineze mai mult decât orice căzătură în fața nobilimii engleze.

— O plimbare în parc, propuse Lordul Spilcuit. Mâine, dacă vremea va fi frumoasă, Megan poate veni cu Excelența Sa la o plimbare în parc. Joseph și Louisa sunt în oraș, la fel și Evie și Deene. Scoate-le pe Lady Rhona și pe Lady Edana la o plimbare, Murdoch. Megan va fi însoțită de doi cumnați, amândoi nobili, iar tu vei avea ocazia să exersezi arta conversației.

— O tactică excelentă, mormăi colonelul.

— Ducesa va fi de acord, spuse contele. Și mie îmi place ideea. Megan?

„Ei îi place să fie strigată Meggie de către cei care o iubesc”. Hamish mai degrabă ar fi fugit în Scoția chiar în acel moment. Hyde Park era un loc imens, ticsit cu bonete,

umbrele, ambuscade în muselină cu imprimeu cu rămurele și păuni rezerviști, îmbrăcați în uniforma militară.

Rhona se uită la pantofiorii pe care îi purta – astăzi, o pereche de culoarea piersicii, o neghiobie și mai costisitoare.

Studiind capul plecat al surorii sale, Hamish găsi rezervele necesare de curaj pentru a îndura o altă bătălie.

— Dacă domnișoara Megan are timp pentru o plimbare în parc, i-aș fi recunoscător pentru companie.

— O, foarte bine, Excelență, spuse ea și-i zâmbi.

Nu era zâmbetul acela uimitor pe care îl văzuse pe ringul de dans, ci o expresie și mai ademenitoare, care ei îi îndulci privirea, iar lui Hamish îi înmuie genunchii.

— La ora două, atunci, stabili contele. Ne adunăm aici. Voi face eu prezentările, iar balul ducesei va fi subiect de invidie în înalta societate, ca de obicei.

În câteva minute, Hamish făcea o plecăciune deasupra mâinii lui Megan, în semn de rămas-bun, deși se angajase în încercarea de a doua zi pentru a salva mândria familiei MacHugh – sau ceva de genul ăsta. Verii Windham păreau deciși, deși fără entuziasm, să pună umărul la educația lui Hamish, probabil de dragul mândriei familiei lor.

Iar domnișoara Megan zâmbea.

Hamish era atât de ocupat să adune metafore pentru a-i descrie zâmbetul, că aproape nu auzi vocea joasă a pianistului printre atâtea formule de rămas-bun și sărutări de despărțire schimbate de doamne.

— E un dezastru îmbrăcat în tartan, murmură Spilcuitul.

— A provocat-o pe Megan să vorbească în gaelică, adăugă colonelul. Așa ceva nu se obișnuiește.

Ei bine, așa era, nu se obișnuia. Nu se obișnuia nici să cazi pe spate și nici să te contrazici cu o lady.

Totuși, dacă participa la un bal de dragul lui Ronnie și Eddie și pentru a le satisface mândria, și dacă ieșea la o plimbare scurtă prin parc, Hamish se putea retrage cu onoare, iar asta *se obișnuia*.

Hamish o prinse pe Rhona de un braț și pe Edana de celălalt și le împinse hotărât spre ușa care era ținută deschisă de un flăcău îmbrăcat cu o frumoasă livrea albastră.

— Mulțumirile mele pentru lecția de dans, strigă Hamish, pentru că acolo de unde venea se obișnuia să se exprime recunoștința. Pe mâine!

— Domnișoara Megan flutură mâna în direcția lui.

— *Mar sin leibh.*

Un rămas-bun prietenesc care încuraja un bărbat în fața bățăliilor ce aveau să urmeze și care îi făcu pe pianist și colonel să se încrunte.

Și în timp ce flăcăul în livrea închidea ușa, alte frânturi de engleză clară, masculină, aristocratică ajunseră la urechile lui Hamish:

— Renunți prea ușor. Cred că Murdoch are potențial, *Rosebud.*

Capitolul 5

Vremea din Londra era îngrozitor de schimbătoare.

Nerăbdarea lui Megan de-a merge la plimbare cu ducele de Murdoch era îngrozitor de greșită.

Era aproape logodită cu Sir Fletcher, o problemă pentru care nu vedea nicio rezolvare și cu toate astea nu se putea gândi la altceva decât la cele trei sferturi de oră pe care urma să le petreacă plimbându-se prin grădinile bine-cunoscute din Hyde Park.

— Am auzit că ai vorbit puțin în gaelică cu ducele de Murdoch, zise mama ei. *În engleză.* Stătea la pian și frunzărea prin partituri, în camera destinată a fi salon de muzică.

— Bănuiesc că dialectul gaelic este limba preferată de Excelența Sa, răspunse Megan și scoase o margaretă ofilită din buchetul de pe pervaz. Eu doar i-am pus o întrebare care era mai ușor de înțeles în gaelică.

Mama ei, fiind galeză, avea muzica în sânge, în oase și în toate consoanele și vocalele pe care le rostea. Când își scotea vioara și Valentine o acompania la pian, se petrecea o minune, iar ochii soțului ei se umezeau de emoție.

— Nu-l ajuți provocându-l să vorbească în gaelică, zise mama ei frunzărind partiturile cu muzica de cameră a lui Mozart. Are reputația unui sălbatic, unul care a participat de plăcere la război pentru țara și regele său, dacă e să credem bârfele. Nu-i de mirare că fiica lordului Tarryton a plâns până s-a rupt logodna ei cu Murdoch, cu mulți ani în urmă. Apoi mai trebuie să poarte costumul ăla de barbar chiar pe străzile din Mayfair, să se certe cu nimeni altcineva decât cu scumpa ta mătușă în fața uneia din cele mai mari bârfitoare care și-a deschis o croitorie... Nu mă ascuți.

Megan asculta, doar că propria amintire în care un scoțian își cerea scuze pentru că o trântise avea mai multă importanță pentru ea.

— Și Sir Fletcher a luptat pentru apărarea țării sale, spuse Megan găsind o altă floare ofilită. Și nimeni nu spune că ar fi vreun criminal.

Cu toate astea, era dispus să omoare viitorul unei tinere domnișoare.

— Sir Fletcher provine dintr-o familie exemplară, se îmbracă după cum dictează titlul nobiliar pe care îl deține și pare că se gândește să-ți ceară mâna. Atenția pe care i-o acorzi lui Murdoch, deși e exact genul de amabilitate de care o adevărată lady trebuie să dea dovadă în orice situație, nu va fi în favoarea ta, draga mea, *și nici a surorilor tale*.

O a treia margaretă ajunsese în cârpa pe care Megan o întinsese lângă buchetul de flori.

— Înțeleg ce vrei să spui, mamă, dar Westhaven a propus plimbarea în parc și tot Westhaven a promis că surorile lui Murdoch vor fi însoțite de persoane distinse.

Westhaven, ca moștenitor ducal, era vărul care nu putea greși niciodată. În opinia lui Megan, Gayle Windham, conte de Westhaven, Viconte al Bunului-Simț și Baron Devotat, își dorea și el *să se distreze* măcar puțin. Unchiul

Percy era de acord cu ea, ceea ce însemna că Atotputernicul trebuia să ia în calcul înregistrarea aceluiași sentiment pe tăblițe de piatră.

Avertismentul mamei – toate numeroasele avertismente ale mamei – era bine intenționat, însă o logică simplă o chinuia pe Megan.

Mătușa Esther îi acorda un gest de bun venit noului duce și era lăudată pentru bunăvoința ei. Megan susținea demersul ducesei, iar asta însemna că punea în pericol perspectivele surorilor sale? Dacă Sir Fletcher n-ar fi fost proțăpît la figurat în pragul ei, mama nu s-ar fi gândit a doua oară la această plimbare în parc.

Anwen era dureros de timidă, Beth, din păcate deja fată bătrână, iar Charlotte, hotărâtă să se mărite doar atunci când va fi pregătită, și nici cu o clipă mai devreme.

— O trăsură întoarce pe alee, observă mama cu abilitatea de a auzi pe care numai o mamă o poate avea. Găsește-ți umbrela, renunță să vorbești în gaelică și încearcă să nu-i dai ducelui ocazia să aibă așteptări. Impulsurile pline de amabilitate sunt de lăudat, dar noi știm din ce familie provine Sir Fletcher și trebuie să ținem cont de asta.

Mama ciupi ușurel obrazul lui Megan, o obișnuință pe care o avea încă din copilărie, și porni spre ușă cu pași mari, uitând complet de Herr Mozart.

Megan aruncă florile ofilite, cu tot cu cârpă, în cel mai apropiat coș de gunoi. Curând aveau să miroasă urât și un servitor le va găsi, iar această mică și impulsivă revoltă a ei, manifestată sub forma plimbării în parc, împotriva așteptărilor mamei, nu avea să facă niciun rău.

Ba chiar ar putea să facă o fărâmbă de bine.

*

— Amândouă arătați extraordinar de bine! izbucni Hamish. Nu vă mai agitați și haideți să terminăm odată cu asta.

Edana strânse din buze, iar Hamish se pregăti pentru

altă luptă între frați pe aleea familiei Windham.

Ronnie puse o mână pe brațul Edanei.

— Ne-a făcut un compliment, Eddie. Ham, trebuie să bați la ușă înainte. Dacă ciocănelul este ridicat, atunci sunt gata să primească musafiri. Te rog să bați.

— Când ne aflăm pe teren necunoscut, e mai bine să-mi spui Murdoch, zise el și lovi ciocănelul de placa de alamă.

Sunetul care se auzi fu mai asurzitor decât ecoul unor împușcături pe străzile din Mayfair.

— Bate cu blândețe, șuieră Ronnie printre dinți și afișând un zâmbet împietrit. Nu de parcă ai fi un funcționar care caută whisky de contrabandă din casă în casă pentru plata taxelor.

Colin ar fi știut cum să bată la ușă, dar Colin nu fusese invitat la această ieșire, și Hamish nu știa dacă era permis să aducă o altă persoană, deși îi era rudă. Se părea că numerele trebuiau să fie pare atunci când venea vorba despre ieșirile în societate, la fel ca într-o bătaie dreaptă.

— Excelență, doamnelor, bine ați venit. Sunteți așteptați.

Alt flăcău în livrea albastră făcu o plecăciune în fața lor și îi conduse în casă.

— Vă anunț imediat, dacă sunteți amabili să așteptați aici o clipă.

Ronnie și Eddie arătau de-a dreptul încântător. Părul lor roșu era perfect periat și prins în vârful capului, accentuându-le înălțimea și trăsăturile frumoase cu care se mândreau, pe bună dreptate, femeile din clanul MacHugh. Pene și florile decorau coafurile acoperite cu ceva mult prea colorat pentru a fi numite bonete. Rochiile lor ar fi putut sărăci trezoreria unui ducat, dar amândouă arătau fermecător în verde și cafeniu.

— Am vorbit serios când am zis că arătați minunat, mormăi Hamish. Vă lipsește puțin tartan și ați fi pregătite pentru o serbare câmpenească.

Schimbară *privirea aceea*, una care spunea că *greșise din nou*, deși nimeni nu se sinchisea vreodată să-i spună

unde anume greșise.

— Murdoch, Lady Edana, Lady Rhona, bine ați venit, zise gazda lor. Dacă mă urmați în salonul familiei, voi face prezentările.

„O, plăceri nenumărate! Alte prezentări”.

Gazda lor era Gayle, conte de Westhaven. Noaptea trecută, la un pahar, Hamish îl pusese pe Colin să-i facă o schiță și apoi memorase relațiile de rudenie așa cum învăța orice comandant competent harta unui teren pe care urma să aibă loc o bătălie.

Dar să găsească un *sens* acestui teren era o încercare mult mai complicată.

Dacă Edana și Rhona se aranjaseră frumos, domnișoara Megan era îmbrăcată perfect. Purta o rochie din catifea maro, cu bordură de un roșu-închis și cu un strop de crem.

Hamish făcu o plecăciune deasupra mâinii ei înmănușate.

— Mă faci să mă gândesc la un biscuit perfect copt, uns cu unt proaspăt și gem de zmeură. Îi făcuse acest compliment într-un moment în care conversația generală stagnea, iar acea pauză se transformă în tăcere.

O tăcere stranie.

— Bravo ție, Murdoch, mormăi unul dintre conți. Acum suntem toți lihniiți de foame.

Se părea că Megan Windham era înrudită cu jumătate din posesorii de titlu nobiliar din Mayfair. Contele acesta avea părul negru, nu era tocmai chipeș și nici prea șarmant.

Hamish îl simpatiză pe dată. Avea trăsături ferme și căutătura încruntată a unui ofițer care nu-și irosea trupele, caii sau gloanțele și valsa numai la comanda lui Wellington și a nimănui altcuiva.

De asemenea, i se părea și cunoscut, dar Hamish nu-și dădea seama de unde anume și nici nu putea cu parfumul lui Megan Windham punând stăpânire pe simțurile lui. Chiar arăta într-atât de bună încât s-o mănânce, iar parfumul ei... parfumul ei era suficient de încântător încât

să-l facă să viseze.

— Trebuie să exersăm arta conversației, spuse domnișoara Megan când grupul ieși în lumina soarelui de după-amiază. Te-ai gândit la vreo întrebare potrivită pentru ringul de dans, Excelență?

Făcuse o listă după ce studiase harta bății.

— Care este compozitorul preferat al doamnei? Doamna are un instrument muzical preferat? Care este anotimpul ei preferat din an? Ce parfum se potrivește unui gentleman?

Mulțumită pianistului, Hamish putea să adauge și un „de ce?” la fiecare dintre aceste întrebări. Acest „de ce” nu doar că o făcea pe doamnă să vorbească, dar cel mai probabil oferea și mai multe informații decât toate celelalte întrebări puse la un loc.

Asta însemna că Hamish nu-l mai subestima pe vărul pianist al lui Megan, în ciuda dantelelor pe care le purta.

— Ultima ar putea fi riscantă – cea legată de parfumul unui gentleman, îi atrase atenția domnișoara Megan. Noaptea târziu, o sală de bal poate fi un loc destul de... închis.

— Adică urât mirositor? Am trecut prin situații mult mai rele.

— Nu trebuie să spui asta, Excelență. Când mi-am făcut debutul în societate, am întocmit o listă de burlaci pe care i-am poreclit Prinții Pătrunjel – domni care ar trebui să-și petreacă mai mult timp îmborsăvindu-și respirația înainte să invite o doamnă la dans. Te poți baza pe abilitățile de actor, dar încearcă să afișezi constant o stare de bună dispoziție, de plăcere și sofisticare în prezența unei lady.

Exact calitățile care i-ar fi ucis pe oamenii lui Hamish în Peninsula.

— Eu sunt cunoscut pentru faptul că afișez numai furie, domnișoară Megan. Eu sunt Luptătorul din Badajoz, Teroarea de la Toulouse. Nu trebuie să mă protejezi.

— De ce?

Aruncă întrebarea cu voce joasă, pentru ca restul

grupului să nu o poată auzi peste hurducăielile trăsurilor și tropotul copitelor de cai care treceau pe lângă ei.

Sinceritatea ei era ca o gură de aer curat, dar îl întristă.

— De ce să nu te preocupe asta? Pentru că eu nu am astfel de sensibilități.

Cel puțin, nu de genul celor pe care le aveau cei din lumea bună.

— Nu, am vrut să întreb de ce ești Teroarea din Toulouse și Luptătorul din Badajoz. De ce ești cunoscut ca Ducele Criminal? Au existat și alți soldați în toate bătăliile alea, care au făcut ce fac toți soldații.

Dincolo de Park Lane se întindea frumusețea verde a parcului, care arăta oarecum liniștit la ora aceasta, deși în curând avea să se umple de trăsurile. Nobilii și consoartele lor, lumea bună și mulți alții se adunau în zilele frumoase, după-amiaza, ca să privească parada.

Pentru Hamish, care luase parte la multe bătălii, arbuștii și gardurile din fier forjat care înconjurau Hyde Park constituiau doar piedici în fața unei retrageri ordonate.

Arțarii înalți puteau ascunde țintași de elită, în lacul Serpentine se puteau îneca recruții care nu știau să înoate, iar dacă trăgeai în apă nu aveai de unde să știi traiectoria gloanțelor.

— Dacă discut cu dumneata despre război, voi încălca grav regulile de etichetă, spuse Hamish, deși să o sărute pe domnișoara Megan ar fi fost o încălcare și mai mare – și o amintire mult mai plăcută.

— Atunci o să-i întreb pe Keswick, Deene sau pe St. Just. O să-mi spună ei.

După câte se părea, Keswick era contele morocănos cu părul negru, în timp ce marchizul de Deene era soțul micuței marchize, iar Devlin St. Just era contele de Rosecroft.

— N-o să-ți spună prea multe, domnișoară Meggie. E mai bine ca amintirile din război să nu fie împărtășite ființelor delicate.

Ea merse mai departe cu pas mare până când

traversară strada și intrară în parc prin două porți impresionante.

— Nu pot respinge bârfele dacă nu cunosc motivul de la care au pornit, Excelență. Dacă sunt pusă în gardă, voi fi mai bine pregătită, iar verii mei îmi vor povesti. Unul dintre ei va scăpa câteva cuvinte dacă insist, probabil Keswick, pentru că el este foarte milos. Iar cu acea informație mă voi duce la Lord Deene și voi insinua că știu mult mai mult. Lui Deene îi va scăpa altă informație, pe care o voi adăuga la primele și îmi voi da seama de legătură. E un proces care necesită răbdare și timp, dar în familia mea sunt mulți veterani de război. Și cei din partea mamei pot fi foarte vorbăreți, dacă au dispoziția potrivită.

Cu alte cuvinte, atunci când erau amețiți de băutură. Se părea că sezonul în Londra implica și foarte multă băutură.

Parcul era liniștit, iar asta îl făcu. pe Hamish să-și coboare glasul.

— Am observat că nu îi vei cere ajutorul lui Sir Fletcher.

Pilkington ar fi fericit să povestească detalii din trecutul de militar al lui Hamish, toate faptele ticăloase și sângeroase, iar versiunea lui avea să fie cu adevărat josnică.

— N-aș începe cu Sir Fletcher.

Lăsară o oarecare distanță între ei și restul grupului, lucru care era spre norocul lor. Domnișoara Megan ar fi trebuit să-l învețe pe Hamish despre arta conversației, nu să sape tuneluri pe sub zidurile lui de apărare.

— Te-ai duce la Sir Fletcher, dacă verii dumitale ar refuza să-ți facă pe plac? Prea bine atunci, află că am omorât oameni.

Cuvintele acelea... îl făceau să sufere. Îi aduceau în minte zgomotul cumplit și duhoarea de pe câmpul de luptă, dar și uimirea și șocul oamenilor care se treziseră în dimineața aceea fără să se aștepte că-și vor sfârși ziua – sau *viața* – în vârful baionetei lui Hamish.

În ochii lui Hamish nu ar fi văzut decât regrete și

hotărârea de a omorî din nou.

— Ai fost soldat, spuse domnișoara Megan. Și presupun că ai fost unul foarte bun, poate prea bun.

El se împiedică și aproape căzu iarăși în fund. Femeia asta era capabilă să țeasă cuvinte cu un talent mai mortal decât îi trebuia unui țintaș ca să tragă cu arma.

— Hai să lăsăm povestea în punctul acesta, bine? Nu vreau să mă cert cu o lady. De ce crezi că doamnelor le este interzis să se certe cu domnii?

Domnișoara Megan se arată înțelegătoare și îi permise să schimbe subiectul.

— Pentru că într-o dispută sunt implicate cel puțin două părți. Dacă una refuză să se implice, atunci nu mai există nicio ceartă. E posibil ca doamnele să-i provoace pe domni la discuții în contradictoriu, dar dacă ei le zădărnicesc strădaniile cu replici pline de farmec și politețe, atunci nu va avea loc nicio ceartă. Care este compozitorul dumitale preferat, Excelență?

Rabbie Burns, urmat îndeaproape de Robert Tannahill, doi tipi geniali care muriseră prea devreme și munciseră prea mult.

— Beethoven ăla pare că știe câte ceva despre muzică.

Hamish o luase prin surprindere, dar Eddie și Ronnie îl duseseră la câteva spectacole muzicale. Iernile din Scoția erau așa de lungi, că până și Hamish mai pierdea nițel vremea prin fața pianului.

— Ai o piesă preferată printre lucrările lui Beethoven, domnule?

Îi plăceau cele cu ritm lent, blând, deși erau amăgitoare, pentru că erau greu de învățat.

— Simfonia a treia are un ritm puternic. Dar dumneata? Ai vreo preferință?

— Îmi place muzica pe care mi-o cânta mama când eram mică, deși mare parte erau cântece în galeză și s-ar putea să nu fi fost scrise pe hârtie. Cât despre muzica de cameră, îmi place Mozart. Este foarte elegant.

Era plictisitor. Nu adunase în operele sale destul de

multe instrumente cât să zguduie casa. O pereche de cimpoaie pe un câmp de luptă făceau mai mult zgomot și furie decât toate scripcile lui Mozart la un loc.

— E bine să fie elegant. Muzica elegantă servea drept zgomot care acoperea bârfele și flirturile care erau, la urma urmelor, scopul principal al tuturor întâlnirilor sociale. Ce operă de-a lui Mozart preferi?

Domnișoara Megan turui despre Mozart și Haydn, despre Hyde Park și concerte simfonice.

Până când grupul lor se întoarse la porțile care dădeau spre Park Lane, deja purtau o conversație prietenoasă de mai mult de jumătate de oră, după toate aparențele.

— Cred că te vei descurca, Excelență, spuse ea în timp ce așteptau să traverseze strada. Mi-a făcut plăcere să ies la aer curat cu dumneata.

Hamish voia să se asigure că nu se va duce să-l întrebe pe Pilkington despre Spania - sau Portugalia, sau Franța, sau Waterloo - și tocmai era pe cale să abordeze acest subiect neplăcut, când zări un bărbat mergând la trap pe Park Lane, pe un cal elegant.

În clipa în care domnișoara Megan îl zări pe Sir Fletcher, postura i se schimbă. Își ridică bărbia, își trase umerii înapoi, iar zâmbetul i se ofili într-o caricatură stranie a ideii de bucurie.

Sir Fletcher îi observă și se grăbi spre ei, iar imaginea asta îi trezi o amintire neplăcută lui Hamish, când cavaleria franceză ieșise la atac din spatele artileriei lor. Infanteria engleză, așezată în careuri, așteptase ca animalele acelea mari și mortale să se apropie, cu călăreții lor pregătiți să separe capetele de trupuri...

Hamish aproape o ascunse pe Megan în spatele lui, pentru că, pe măsură ce apropia, Sir Fletcher începu să-i studieze îndeaproape. În ultimul moment, Pilkington își trecu frâiele într-o singură mână și cu cealaltă își atinse borul pălăriei, în semn de salut.

Nu le zâmbise, și acum nici domnișoara Megan nu mai zâmbea. Dacă Hamish n-ar fi știut mai bine, ar fi spus că

femeia care îl întrebasese atât de direct despre asedii și crime părea... speriată.

Dacă nu era nevoită, nu avea să-i pună lui Sir Fletcher nicio întrebare dificilă, iar asta... îl făcu să se simtă ușurat.

Și îngrijorat, dar în mare parte ușurat.

*

— De ce crezi că mama și *papa* fug în Țara Galilor tocmai acum, când începe sezonul? Întrebă Charlotte.

Charlotte, veterană a multor sezoane, nu era la fel de speriată ca Megan de săptămânile care aveau să urmeze, însă pe Charlotte nu o prea speria nimic. *Niciodată*.

— Poate că pleacă din Londra după bal pentru că o altă primăvară petrecută în oraș ar fi prea plictisitoare, costisitoare și obositoare.

Beth mormăi ceva din spatele cerului de brodat. Beth lucra extrem de frumos, ceea ce Megan nu putea face fără să se aleagă cu o migrenă îngrozitoare.

— Poate că mama și *papa* refac traseul din voiajul de nuntă pentru că sunt îndrăgostiți, spuse Anwen. Ei știu că mătușa Esther se va bucura să aibă grijă de noi, așa că mama și *papa* își pot petrece una dintre lunile de miere când Țara Galilor arată minunat.

Țara Galilor era întotdeauna minunată. Peisaj pe jumătate sălbatic, mereu verde, sate cu nume pline de muzicalitate, magie pe dealuri, oi drăguțe și pufoase mai multe decât filfizonii din Mayfair.

Unde mai pui că oile erau deseori mai politicoase decât filfizonii.

Poate că acesta era motivul pentru care Anwen adora lâna, împleti tul, croșetatul... Orice îndeletnicire care implica folosirea lânii îi amintea de verile petrecute lângă Cardiff. Aduna mormane de lână merinos verde ca marea și le făcea ghem, cu mișcări ritmate și pline de grație.

— Nu mă interesează motivul pentru care mama și *papa* pleacă în Țara Galilor, spuse Megan. Le doresc o călătorie fără pericole și multe curcubeie.

Era doar un fel de-a spune. Mama și *papa* își afixau fără rușine dragostea. Chiar mai rău decât unchiul Percy și mătușa Esther, care făceau să se întoarcă toate capetele atunci când valsau.

— Cum a decurs plimbarea cu ducele de Murdoch, Megs? întrebă Charlotte. Arată foarte elegant în costumul tradițional scoțian.

Anwen se opri din depănat.

— Kiltul arată minunat.

Kilturile erau făcute din lână, în timp ce fanteziile lui Megan din ultimul timp erau făcute din raze de lună și întâlniri interzise.

— A fost o plimbare obișnuită, răspunse ea. În ciuda zvonurilor, Excelența Sa este un bărbat fermecător, care se descurcă foarte bine pe ringul de dans și într-o conversație. Ar trebui să se descurce de minune la balul mătușii, iar surorile lui sunt încântătoare.

Când nu-și muștrău fratele în public.

— Și atunci? insistă Charlotte.

Beth înțepă cu acul din argint pânza întinsă pe cercul de brodat.

— Las-o în pace, Charlotte. Megan are o inimă bună, iar lui Sir Fletcher îi va prinde bine să știe că și alți bărbați o consideră atrăgătoare.

— Sir Fletcher a găsit-o atrăgătoare și pe Hippolyta Jones, până când banca tatălui ei a dat faliment, răspunse Charlotte. Și cu un an înainte nu cumva fugea după Sally Delaplane – sau, mai bine zis, după plantațiile de trestie de zahăr ale bunicului ei? Din păcate pentru Sir Fletcher, Sally s-a îndrăgostit de un conte francez.

— Și când a fost lăsat prima oară la vatră, Sir Fletcher se ținea după moștenitoarea familiei Barington, adăugă Anwen. Sau așa mi-a lăsat impresia. E posibil să mă fi înșelat.

— Nu te-ai înșelat, confirmă Beth, dar te-ai exprimat mai blând decât aș fi făcut-o eu. Sir Fletcher este un tânăr fără moștenire care încearcă din răspuț să nu pară un vânător de zestre. Nu l-aș alege de soț pentru nimeni.

Toată plăcerea pe care i-o adusese plimbarea prin Hyde Park, toată curiozitatea pe care o simțise față de Teroarea din Toulouse se redusese acum la dimensiunile fanteziei copilărești din care izvorâseră. Sir Fletcher nu fusese prea încântat să o vadă la brațul lui Murdoch.

— Mă întreb ce reputație a avut Murdoch în timpul războiului, spuse Charlotte. Lady Melodia Tarryton a fost logodită cu el la un moment dat, dar chiar ea a rupt legătura atunci când s-a întors de pe front Excelența Sa. Nu știe nimeni de ce s-a răzgândit.

— Poate că și-a găsit pe altcineva cât a fost Murdoch plecat, sugeră Megan.

— Sau poate că i-a descoperit adevăratul caracter. Murdoch pare genul de om care se dezlanțuie cu înverșunare pe câmpul de luptă. În plus, există povești...

— Ție ți-ar plăcea un soț înverșunat, Charl, comentă Anwen și începu să depene mai repede. De fapt, chiar ți-ar prinde bine să ai unul, deși nu mi-ar plăcea să te văd plecată în Scoția. Nu te-am vedea decât o dată la cinci ani și nu am apuca să-ți răsfățăm niciodată copiii.

Anwen vorbea destul de des de copii și se devota cu pasiune îngrijirii orfanilor.

Megan își împinse ochelarii în sus pe nas.

— Mă îndoiesc că Murdoch își caută o soție, deși e posibil ca surorile sale să-i caute printre doamnele eligibile. Ce altceva ai mai auzit despre el, Charlotte?

— Ducele de Murdoch nu are neapărat reputația unui bărbat curajos, continuă Charlotte. Aș spune că e mai degrabă o reputație de sălbatic. Am auzit că atunci când l-a provocat pe baronul St. Clair, a ales să lupte cu mâinile goale și avea de gând să-l omoare în bătaie. Doar intervenția martorilor a împiedicat să se întâmple una ca asta.

Charlotte avea talentul de a sta la o masă la care se juca whist cu un aer concentrat, părând că se gândește la următoarea carte pe care să o pună jos, când de fapt asculta cu atenție grupul de bărbați care bârfeau la fereastră. De-a lungul timpului, devenise un spion

excepțional pentru verii ei, iar acum era pur și simplu extraordinară.

— Baronul St. Clair este un tip voinic, spuse Megan, și a fost și soldat. De ce ar presupune cineva că ar fi fost înfrânt, ba chiar omorât, într-o luptă dreaptă?

— N-ar trebui să discutăm despre astfel de chestiuni, le muștră Anwen punând gemul de lână în coșul de lucru.

— De ce nu? Întrebă Beth și începu să deznoade un fir auriu.

— Dacă Charlotte nu ne-ar spune ce aude când trage cu urechea, n-am afla niciodată cele mai bune zvonuri. Eu am auzit că Murdoch a avut un temperament îngrozitor în război și că se găsea mereu în mijlocul luptelor.

Ochii ducelui, atât de reci și distanți atunci când vorbea despre război, indicau același lucru. Fără îndoială, luptase de fiecare dată cu toată forța de care era capabil, iar războiul încă îl bântuia.

Spre deosebire de el, Megan avea să fie înfrântă de un vânător de zestre devenit cavaler și în fața căruia aproape că nu protestase niciodată.

— Anii petrecuți în armată îl vor ajuta pe Murdoch să reziste la balul mătușii Esther, spuse Charlotte. Pețitoarele vor trece cu vederea ieșirile ușor sălbatice ale unui duce care deține două berării profitabile. Și fratele lui va fi considerat o partidă bună. Cu toate astea, nu le vor privi cu aceeași căldură și pe surorile lor. Sunt foarte drăguțe, iar domnii par să fie fascinați de părul roșcat.

Era un moment de solidaritate, pentru că toate cele patru surori Windham erau roșcate. Beth avea părul roșcat și lucios ca în picturile lui Tițian, iar Charlotte mai castaniu. Megan tindea spre un blond căpșună, în timp ce Anwen – tăcuta și sfioasa Anwen – avea un păr ce nu putea fi descris decât ca roșu ca focul.

— Megs, ai rezervat valsul de dinaintea supeului pentru Sir Fletcher? o întrebă Anwen. Este un dansator foarte bun.

„O, nu-i așa că era?”

— Nu mi-a cerut asta. Mă gândeam că aș putea să

dansez valsul acela cu ducele de Murdoch.

Deși nici e/ nu o rugase încă să i-l rezerve.

— Trandafirii ăia n-ar fi trebuit tăiați, comentă Charlotte încruntându-se la buchetul care se ofilea pe pervaz. Soiurilor de seră pur și simplu nu le merge bine după ce sunt tăiate. E o dovadă de generozitate din partea ta să-i păstrezi valsul lui Murdoch, Megs. Crezi că îl va deranja pe Sir Fletcher?

O să-l deranjeze foarte mult.

— Murdoch, la fel ca mama și *papa*, va pleca imediat după balul mătușii. Îi mai pot oferi Excelenței Sale un singur dans înainte să se întoarcă în Scoția, iar Sir Fletcher nu are nimic de zis în privința asta.

Sir Fletcher avea să spună multe. Privirea glacială pe care i-o aruncase în Park Lane o asigurase deja pe Megan că avea să-i țină o prelegere. Se duse la pervaz și le oferi trandafirilor apă proaspătă din carafă, un gest inutil de compasiune pentru niște flori deja condamnate la pieire.

— Tu nu vrei să te măriți cu Sir Fletcher, nu-i așa? o întrebă Anwen și închise cu zgomot capacul cutiei de lucru.

Ea făcea totul cu calm, cu eleganță, ca o lady - aproape totul.

— Sir Fletcher nu mi-a cerut mâna, răspunse Megan. „Cel puțin nu în forma obișnuită, cuviincioasă”, adăugă în gând. „Slavă Domnului”.

Surorile lui Megan încercau să nu se uite la ea și nici să nu facă vreun schimb de priviri între ele.

— Atât timp cât *papa* a plecat să hoinărească împreună cu mama prin Țara Galilor, concluzionă Charlotte, Sir Fletcher nu-ți poate cere mâna. Nu poate decât să te curteze și să te însoțească la plimbări. Sezonul e lung, iar sălile de bal sunt pline de burlaci. Sir Fletcher ar face bine să nu devină prea încrezător pe sentimentele tale.

Megan *nu* avea niciun sentiment pentru bărbatul acela care, indiferent cât de chipeș ar fi fost, era în stare să profite de greșelile unei tinere. Ideea de a-și îndeplini datoria de soție cu Sir Fletcher îi întorcea stomacul pe dos, deși, fără îndoială, că femeii din toată Anglia îndurau

neplăceri mai mari în numele onoarei familiei sau pentru simpla supraviețuire.

În plus, Sir Fletcher nici nu avea nevoie de afecțiunea lui Megan.

Avea scrisorile ei – zeci și zeci de scrisori, toate semnate foarte clar de ea, iar asta era suficient cât să-i pecetluiască soarta îngrozitoare.

Capitolul 6

Sentimente vechi și chinuitoare ieșiră la iveală când Hamish își auzi numele anunțat. „Ducele de Murdoch!” răsună deasupra unui ocean de bârfe, haine la modă și muzica din sala de bal a reședinței Windham.

Cel care anunța invitații sosiți – blestemat să fie! — lovise de trei ori cu bastonul în podea, ca să se asigure că toată lumea se holbează bine la noul duce.

Edana și Rhona se folosiră de moment pentru a se mândri în fața tuturor și pe bună dreptate, pentru că aveau niște ținute fără cusur. Cu toate astea, în sala de bal care se întindea la picioarele lor, doamnele începură să șuşotească la urechile celor care le însoţeau, mamele își trăgeau fiicele mai aproape de fustele lor, iar foștii ofițeri rânjeau complice unii la alții.

„Atenție, a sosit Ducele Criminal”.

— Și acum? mormăi Hamish.

— Acum, încep Colin, conducem doamnele pe ringul de dans, le aducem niște puncte și ne uităm urât la oricine pare că s-ar apropia de noi fără să fie prezentat.

În ultima săptămână, între plimbările prin parc, primind oaspeți și mergând în vizite, Edana și Rhona trebuie să fi întâlnit jumătate din Mayfair.

— Seamănă cu apărarea unei garnizoane, spuse Hamish escortând-o pe Rhona în jos pe impozanta scară interioară.

Știa că nu trebuia să se grăbească. Ronnie se simțea

bine în pielea ei, iar zâmbetul afișat era... ei bine, garnizoana avea nevoie de o apărare foarte bună, judecând după farmecul zâmbetului ei.

— Mai degrabă cu rolul de frate, îl corectă Rhona.

— O, iată-le pe domnișoara Windham și pe domnișoara Megan. Și o zăresc și pe Lady Deene, cu care am făcut cunoștință în magazinul croitoresei.

— Iar pe Sir Fletcher îl văd lângă vasul cu puncte, anunță Eddie de la brațul lui Colin. E un bărbat atât de chipeș.

Surorile lui erau agitate. Hamish le simți starea de nervozitate la fel cum o simțea la recruții lui, în noaptea de dinaintea bătăliei. Oamenii întregi la minte erau îngroziți de perspectiva de-a merge pe câmpul de luptă, dar mândria masculină insistă că singurele reacții de bun-simț în fața morții iminente erau activități precum curățarea armelor, scrierea de misive siropoase ori recitirea scrisorilor primite de la iubitele lăsate acasă.

— Sunteți amândouă superbe, le asigură Hamish încercând să le ofere o adaptare a discursului de dinaintea bătăliei. Dacă vă găsiți fiecare un bărbat care să vă placă și dacă acesta se dovedește vrednic să vă aibă, atunci vă voi da ca zestre până și ultimul bănuț din buzunar. Sunteți egale tuturor oamenilor de aici, dacă nu chiar îi întreceți. Sunteți la fel de manierate ca mine și Colin, cunoașteți pașii pentru fiecare dans și i-ați putea impresiona pe toți până la lacrimi cu vocile voastre. Sunteți fiicele clanului MacHugh și prin venele voastre curge sângele a o sută de generații de luptători. Victoria e a voastră încă de când ați coborât din trăsură. Nu vă mai agitați atâta și fiți gata să arătați milă față de prizonierii voștri, în timp ce îi faceți de rușine pe inamici.

Ajunseră la capătul celei mai lungi scări interioare din lume și tocmai la timp, deoarece Rhona se împiedică de marginea propriei rochii.

Hamish o prinse și văzu expresia șocată și uluită din ochii ei verzi.

Îi făcu cu ochiul. Colțurile gurii ei începură să se

ridice, își duse o mână la frunte și oferă întregii adunări zâmbetul ei luminos și atrăgător, același pe care îl afișase la sosire.

Totul era bine.

— Atacăm? mormăi Colin. Sau ne retragem deocamdată spre holurile cu puncte?

Acolo unde, fără îndoială, Sir Fletcher pândea să-i prindă în capcană pe cei neatenți.

— Un pahar de puncte o să-mi prindă bine, spuse Rhona. În curând se vor forma perechile, și i-am promis un dans lui Sir Fletcher.

Încerca să-l tragă pe Hamish spre partea stângă a câmpului de luptă – adică a sălii de bal.

— Ai grijă cu Pilkington, Ronnie, o avertiză Hamish. Eu și Colin îl cunoaștem din armată, și omul ăsta nu s-a făcut remarcat ca un conducător.

Mai mult nu se putea spune despre cineva care fusese luat prizonier de francezi și care își lăsase oamenii din subordine fără niciun ofițer.

— Sir Fletcher s-a arătat interesat de domnișoara Megan Windham, șopti Eddie. Dar, Doamne, ținuta de gală chiar scoate în evidență atributele unui bărbat, nu-i așa?

Colin pufni, iar Hamish păstră tăcerea autoritară a unui ofițer.

Sir Fletcher strălucea, râdea și se înclina deasupra mâinilor întinse ale doamnelor până când lui Hamish îi veni să-i îndese căpățâna lui de cavaler curajos în cea mai apropiată fântână. Colin începu să flirteze cu o vicontesă, iar limbile orologiului uriaș de lângă orchestră încetară să se mai miște.

Era mai degrabă ca atunci când era de gardă și noaptea părea să dureze la nesfârșit. Timp de patru ore interminabile, luna atârna nemișcată pe cer, în timp ce niște creaturi nevăzute foșneau prin tufișuri și soldatul francez de la câteva sute de metri distanță asculta cu disperare sunetele pe care le făceau caii lui în iarbă.

Atâta timp cât animalele rămâneau liniștite și cuminiți, nu avea să se apropie niciun raid la miezul nopții.

— Ai putea afișa mai degrabă o expresie plictisită, decât să pari un om care suferă de indigestie, Excelență, roști un glas lângă el. Sau te-ai putea aventura puțin și să inviți la dans o văduvă.

Joseph, conte de Keswick, stătea în stânga lui Hamish.

Keswick era unul dintre cunoscuții familiei Windham care fusese chemat să însoțească domnișoarele în parc și fusese și în războiul din Peninsula, confirmând bănuiala lui Hamish.

Ba chiar primise distincții militare.

— Milord, începu Hamish înclinându-se. Bună seara. Arăt de parcă aș suferi de indigestie pentru că este adevărat.

Tropăiala și bocănitul dansatorilor semăna prea mult cu ritmul unui pluton pornit să mărșăluiească și cu migrena chinuitoare care pulsa în tâmpla stângă a lui Hamish.

Keswick avea părul negru și, cel puțin în seara asta, un umor la fel de întunecat.

— Chiar că e o seară *bună*, zise el. O privesc pe contesa mea cum flirtează, flatează și farmecă pe toată lumea timp de ore întregi, de-a lungul unor dansuri care par nesfârșite și mă prefac că nu aș prefera să fiu oriunde altundeva...

Tăcu, iar expresia care coborî peste trăsăturile sale saturniene era transfigurată, aproape de compătimit, însă plină de atâta bunătate și bucurie interioară, că în clipa aceea Hamish ar fi spus despre el că era capabil fără efort de eleganță, farmec, și alte virtuți spre care aspira orice gentleman.

— Iubirea mea, roști Keswick și întinse o mână înmănușată spre o doamnă cu părul negru. Se cuvine să facem prezentările...

„Sfinte Dumnezeule!” Alte prezentări... Dar ce altceva putea rezerva această seară, dacă nu o paradă întreagă de oameni curioși să afle mai multe despre Ducele Criminal? Domnișoara Megan îl avertizase pe Hamish că așa se va întâmpla, iar Keswick – care era însurat cu una din batalionul de verișoare ale lui Megan – îi dovedea că

avusese dreptate.

În următoarele două ore, încercările lui Hamish de-a se întoarce lângă surorile lui fură zadarnice. Baroni și vicontese, persoane distinse și eligibile, Hamish fu nevoit să se încline în fața tuturor și reuși să facă mai multe plecăciuni într-o singură seară decât făcea într-un an în Scoția. Dansase cu jumătate din fiicele și nurerile ducesei de Moreland, iar cealaltă jumătate îl tachinase și flirtase cu el și, chiar și așa, limbile orologiului păreau să înainteze cu viteza melcului...

În timp ce Hamish se gândea serios să sară afară pe fereastră înainte să-i explodeze capul, două pahare de puncti își făcură, pe neașteptate, apariția înaintea lui.

— Acum înțelegeți de ce sunt necesare terasele și saloanele pentru jocuri de cărți? comentă Keswick când se apropiau de miezul nopții. Până și cei mai curajoși ofițeri primesc permisie pe timp de iarnă.

— Terasa pare o idee bună.

Sala de bal era de-a dreptul sufocantă, Edana și Rhona nu duceau lipsă de parteneri de dans, iar Colin își revărsa farmecele asupra domnișoarelor și doamnelor care priveau de pe margine.

Era timpul să se retragă și să se regrupeze.

— Ai trecut deja prin ce era mai greu. Keswick îi arătă lui Hamish ușile duble. Ducea a avut grijă ca doamnele celelalte să te invite la evenimentele lor sociale și lucrurile o să se așeze de la sine.

Se aflau în galeria care separa sala de bal de terasa luminată de torțe, unde era mai liniște, iar aerul, mai răcoros. Dar tropăiala tot se mai simțea prin podea și bubuia în capul lui Hamish.

— Nu va avea ce să „se așeze de la sine”, Keswick, spuse Hamish aproape renunțând la bunele maniere. Peste câteva zile pleacă în Scoția. Având în vedere de câte ori repetase această afirmație în minte, putea spune că devenise motto-ul ducelui său.

— Fă cum crezi de cuviință, replică Keswick înaintând spre lumină, deși a lăsa atâtea invitații neonorate va fi un

gest extrem de nepoliticos care va duce la compromiterea ta pentru totdeauna. Eu sunt aproape întotdeauna nepoliticos, dar contesa mea mă împiedică să fac gesturi extreme. Am impresia că trebuie să dansezi cu domnișoara Megan Windham la miezul nopții, nu?

Hamish fu copleșit de o presimțire rea, iar acesta era un sentiment cu care se obișnuise. Se mai rătăcise odinioară printr-un loc sălbatic, prin care patrulau neîncetat soldați francezi, simpatizanți francezi și în care nu avea unde să se ascundă. Hamish își alungă din minte acea amintire care îl asalta invariabil în cele mai nepotrivite momente.

— Keswick, nu mai am mult timp să-mi pierd vremea prin Londra. Trebuie să mă ocup de proprietățile mele, să îi verific pe arendași, plus de un conac blestemat, reședință sau castel ruinat pe care, duce fiind, trebuie să-l pun pe picioare și să mă prefac bucuros de achiziție.

Avocații îi explicaseră că reședința ducelui era de fapt construită pe graniță – a cărei localizare fusese cam neclară în secolele trecute – așa că Hamish se trezise cu o proprietate pe pământ englezesc.

Dintre toate blestemățiile care se abătuseră asupra lui, asta îi mai lipsea!

În lumina torțelor, privirea lui Keswick părea amuzată și plină de compasiune în același timp. Faptul că se amuza era bine-venit, pentru că după două ore de pălăvrăgeală, false politețuri și o durere îngrozitoare de cap, amuzamentul îl enerva pe Hamish, în timp ce compasiunea... compasiunea amenința să-i întunece judecata.

— Nu-ți mai plânge de milă, i-o întoarse Keswick. Domeniul Keswick, fir-ar el să fie, și titlul de baron mi-au parvenit după ce mi-am pierdut ultima rudă de sânge. Un om drag pe care nu l-am cunoscut niciodată. Sixtus era vesel și generos, cel mai bun dintre oameni, iar încrederea pe care mi-a oferit-o atunci când am hotărât să mă înrolez a fost cel mai de preț lucru pe care l-aș fi putut avea vreodată în bătlie. Continuăm lupta, Murdoch.

Deși se afla pe terasă, Hamish tot putea auzi viorile care scârțâiau deasupra armatei de debutante și filfizoni. Râsetele pluteau în aerul nopții, odată cu mirosul neplăcut de ulei de lampă, sudoare, parfum și tabac.

Apoi cineva – un suflet amețit de băutură, flecar, care nu bănuia că era auzit – bârfi în șoaptă în *franceză*.

Hamish, ca majoritatea ofițerilor din armata britanică, știa bine limba franceză.

— Murdoch are un aer atât de dur, de sălbatic, spuse o femeie cu accent stricat franțuzesc. N-ai cum să nu te întrebi, având în vedere ce s-a tot zvonit...

— A fost luat prizonier, doar știi, interveni un glas de bărbat plictisit, vorbind tot în limba franceză. Oamenii lui n-au povestit niciodată cu exactitate ce s-a întâmplat. Din câte se pare, nu a fost ținut prizonier foarte mult timp. Poate că francezii nu apreciază sălbaticii la fel de mult ca tine, draga mea.

Altcineva vorbea – în engleză –, dar Hamish nu putea desluși cuvintele. Dintr-odată se află sub alt cer luminat de lună, la poalele Pirineilor, istovit, furios, cu inima bubuindu-i în piept în ritmul loviturilor care se prăvăleau asupra lui din toate direcțiile.

„Să mori luptând. Ai sângele a o sută de generații de războinici... sângele a o sută de generații de războinici... o sută de generații de războinici...”

Simțea nevoia să se apere. Un impuls distructiv amenința să cotopească partea liniștită a lui Hamish care observa scena de departe.

Din nou, această cedare instinctivă în fața disperării. Aceeași nevoie asurzitoare de-a salva o fărmă de onoare prin dezlănțuirea unui val de violență. Această pierdere a controlului, a speranței, tocmai când se descurcase atât de bine...

Hamish, care se sufoca în ținuta elegantă, ridică pumnul ca să-l lovească pe următorul nebun care avea de gând să-l subjuge. Urechile îi țiuiau, vedea ca printr-o ceață roșiatică, respira greu.

Știa ce se întâmpla și cu toate astea nu se putea

abține să nu reacționeze la ocara care îl lovea din toate părțile. „Să mori luptând. Mor greu... iar pe ei fă-i să moară și mai greu”.

— *Aici erai!* Cuvintele acelea, rostite pe un ton atât de blând, veniră din dreapta lui. Sunt atât de bucuroasă că te-am găsit! Se apropie valsul nostru și de abia așteptam să dansez cu dumneata.

Între acea parte din Hamish care se pregătea să dezlănțuie iadul fără milă și cealaltă, care se prăbușea înfrântă de niște amintiri violente, își făcu apariția un gând rațional, la fel ca sunetul unui clopot care se aude peste câmpul de luptă.

„Doamnele din Anglia care vorbesc pe un ton blând nu iau parte la ambuscade în lumina lunii”. Se putea încrede în această concluzie, pentru că era o realitate izvorâtă din experiența lui de soldat.

Hamish își coborî pumnul care fusese ridicat până la nivelul inimii, în timp ce cuplul bârfitor se deplasă în alt colț al terasei, iar viorile își continuă muzica, împrăștiind acordurile grațioase ale melodiei peste tropăielile dansatorilor și bătăile puternice ale inimii sale.

Keswick rămase nemișcat și tăcut, gândindu-se că Hamish ar putea fi asemenea unui cal care fusese lovit de prea multe ori și încolțit ca să nu poată fugi spre siguranță. Iar un animal încolțit se putea dezlănțui chiar asupra celui care încerca să-i oblojească rănilor sau să îl conducă spre libertate.

— Domnișoară Megan, spuse Keswick fără să-și mute privirea de la Hamish. Bună seara. A venit timpul pentru vals?

Hamish simți parfumul de liliac când fu luat blând de braț.

— Următorul dans este valsul nostru, spuse ea.

— Mă poți lăsa în grija Excelenței Sale, Keswick, iar tu îți poți căuta contesa.

„Salvat”. Dar nu fusese salvat de pumnul lui Keswick ori de Colin, care l-ar fi putut intercepta și arunca pe caldarâm. Nu fusese salvat nici măcar de o anumită

baroneasă care ar fi putut intra valvârtej la locul duelului, muștrând pe toată lumea.

Fusese *salvat* de o întrebare rostită încet și de o atingere.

Aproape se prăbuși la picioarele domnișoarei Megan, așa cum face un bărbat atunci când nebunia războiului pune stăpânire pe rațiunea lui.

— Murdoch? îl strigă Keswick. Te las împreună cu domnișoara Megan să găsiți împreună drumul înapoi spre sala de bal?

Hamish izbuti să încuviințeze.

— Da.

— Îți mulțumesc, Joseph, adăugă Megan. Sunt sigură că Louisa te caută.

După altă privire scrutătoare, Keswick se înclină în fața domnișoarei și plecă.

— Joseph obișnuia să fie de temut, comentă Megan conducându-l pe Hamish spre o bancă aflată în umbră. Copiii lui profită grosolan de pe urma lui dacă nu afișează o expresie morocănoasă, dar în realitate este un bărbat foarte iubit. Nimeni nu și-ar fi închipui că tocmai Louisa se va îndrăgosti până peste cap de el și că va rămâne așa și până astăzi. Te rog, stai jos, continuă ea. Excelență, am auzit speculațiile rostite de Lady Viola. Este o femeie fără minte, desigur, iar dumneata nu trebuie să te mai gândești nicio clipă la ea. Apropo, mă dor picioarele. Hai să nu dansăm valsul de la miezul nopții. Te rog, spune ceva, pentru că încep să trăncănesc vrute și nevrute.

Sunetul glasului ei, cu accentul slab din Țara Galilor, și bunătatea pe care o răspândea îl alinară pe Hamish. Apropierea ei, invitația de-a se așeza alături de ea sub torțe, de-a se odihni pentru o clipă în umbră, îl calmă ca o gură de băutură bună într-o noapte îngrozitoare.

Hamish rosti primele cuvinte care îi veniră în minte:

— Și eu mă bucur că m-ai găsit, domnișoară Meggie. Mă bucur foarte mult.

Inima lui Megan încă mai bătea cu putere, stomacul încă îi fremăta de emoție, dar ea nu se putea gândi la altceva decât că se afla în siguranță, cu ducele de Murdoch. Era un bărbat bun, sincer, onorabil, toate calitățile care îi lipseau lui Sir Fletcher. Cât durase un întreg menuet, Megan fusese nevoită să-l suporte pe Sir Fletcher zâmbindu-i și asigurându-o că avea să fie compromisă, dacă nu-i accepta cât mai repede cererea în căsătorie.

— Pot valsa, dacă insiști, spuse Megan. Nu e vorba că mi-ar fi rușine să fiu văzută cu dumneata...

Deși, își zise în gând, îi era rușine de ea însăși.

— Ar trebui, zise el și se așeză imediat lângă ea, dar nu la doisprezece centimetri, așa cum cereau regulile de bună-cuviință.

În sala de bal se făcuse mult prea cald, în timp ce afară pe terasă aerul nopții era rece, obișnuit pentru o noapte de la începutul primăverii.

Cu alte cuvinte, nimeni nu s-ar fi simțit confortabil nici în sala de bal, nici afară.

Și cu toate astea, ducele emana o căldură plăcută, iar trupul lui masiv o apăra de vântul răcoros.

— Ar trebui să-mi fie rușine să fiu văzută cu dumneata? întrebă Megan. De ce spui așa ceva?

— Ai auzit-o pe femeia aceea, Lady Viola. Am fost luat prizonier de francezi și pe parcurs mi-am pierdut logodnica. Sunt un sălbatic. Peste cinci ani, indiferent cât de bine aș valsa ori cât de perfect aș turui despre vreme, bârfele tot mă vor urmări. Orice femeie care va fi văzută în compania mea va deveni subiectul unor speculații răutăcioase.

Părase atât de sincer, încât, pentru o clipă, Megan uită pe propriile probleme.

— Ai fost închis de baronul St. Clair. Se pare că el a fost iertat pentru că s-a alăturat armatei franceze în tinerețe, deși nimeni nu va spune motivul.

Ducele bătu ușor mâna lui Megan.

— Era tânăr, acesta este motivul. Blocat în Franța în timp ce vizita rudele mamei sale, în timpul Păcii de la

Amiens. St. Clair e un om bun în felul lui, deși nu mi-ar plăcea s-o întâlnesc pe baroneasă pe o alee întunecată. Chiar te dor picioarele? Pe mine mă omoară o durere de cap și nu mă voi mai aventura în preajma bolului cu puncte.

Schimbase subiectul cu abilitate, iar felul în care îi atinse mâna fusese... *neobișnuit*. Murdoch nu părea genul de bărbat care să bată ușurel mâna unei femei. Poate că de vină era supărarea ei ori bârfele lui Lady Viola.

— Ne plimbăm, Excelență? Mulți oameni se plimbă înainte de supeu.

— O plimbare. Cuvântul sunase straniu în gura lui. Da, deși sunt sigur că plimbarea poate avea o însemnătate mai specială despre care te rog să mă înveți.

Se ridică și-i offeri brațul într-o manieră foarte cuviincioasă.

Megan se ridică și ea, iar diferența de înălțime dintre ei era așa de mare că, dacă s-ar fi urcat pe bancă, nu ar fi fost cu mult mai înaltă decât ducele.

— Nu ești un sălbatic, spuse ea încet. Ești soldat, sau cel puțin ai fost.

— Iar acum sunt duce. E ca și cum aș fi luat prizonier din nou. Într-o clipă patrulez, îngrijorat de locurile pe unde se află fratele meu dispărut, vesel la gândul că am luat urmele calului său. În cealaltă clipă, totul se transformă în haos, gălăgie, confuzie și vărsare de sânge.

Oare Lady Viola știa că Murdoch își căuta fratele atunci când fusese capturat de francezi? Știa cineva?

Megan își trecu brațul pe după cotul lui.

— Vom găsi mai multă liniște jos, la fântână. Mi-ar plăcea o clipă de liniște.

— Dumnezeu știe că și mie.

Megan se avântă într-o discuție simplă, legată de decorațiunile din sala de bal, pentru că trebuia să se concentreze ca să găsească drumul prin întuneric, deși era însoțită.

— Lady Viola te-a făcut să te simți îngrozitor, nu-i așa? Întrebă Megan după ce fu sigură că număraseră bine pașii. Keswick era îngrijorat, iar el nu-și face griji cu una, cu

două.

— Lady Viola n-a rostit decât adevărul, dar trebuie să admit că da. Am vrut să mă năpustesc asupra ei și a oricărui filfizon slugarnic care o însoțea. Nu mi-am câștigat ușor reputația de bărbat violent, domnișoară Meggie, deși nu se cuvine să vorbesc despre asemenea lucruri cu o persoană gingașă ca dumneata.

Înaintară pe alee, dincolo de debutantele îmbrăcate în alb care încercau să pară plictisite la brațul prietenilor fraților lor. În lumina slabă, Megan nu vedea decât siluete fantomatice și umbre, iar prezența ducelui alături de ea deveni o necesitate, nu doar o chestiune de convenție socială.

— *Și eu* am vrut s-o bat pe Lady Viola, zise ea, și, când vine vorba despre război, cu cine poți vorbi despre armată? Din experiența mea, să porți o durere ascunsă nu face decât să amplifice suferința. Îți dă târcoale prin minte, ca un leu în cușcă. Nefericit, departe de casă, arzând de nerăbdare să scape. Până când știi, pur și simplu știi, că indiferent cât de rezistent ar fi gardul, oricât de înaltă ar fi poarta sau cât de periculoasă ar fi alegerea de-a evada, sărmanul animal închis departe de casă va risca totul...

Mâna lui Murdoch se opri peste a ei.

— Vreau să vorbim despre asta, spuse el pe un ton blând. Nu poate fi atât de rău precum zici.

Înțelegerea pe care i-o arăta era ca o rază de speranță care trecea prin zidul de suferință care înconjura restul vieții lui Megan.

— Dacă vorbesc, o să încep să plâng. „Și”, adăugă în gând, „e posibil să nu mă mai pot opri”.

— Dacă vorbești, te voi asculta. Sunt înarmat pentru orice ambuscadă, glumi el și scoase o batistă albă. Ai idee cât cer hoțomanii de pe Bond Street ca să îmi brodeze blazonul pe bucățica asta mică de pânză? Ei bine, *ăsta* într-adevăr e un subiect de bârfă! mai rău, nu mă îndoiesc că sărmane doamne care își strică ochii pentru a crea așa o podoabă sunt plătite o nimica toată în comparație cu profitul pe care îl obține croitorul de pe urma muncii lor.

— Surorile dumitale ar putea începe un astfel de proiect. Beth s-ar putea ocupa cu siguranță.

— Fetele alea! Au încercat deja să-ți vândă vreun trabuc de-al meu? Sunt două ființe tare întreprinzătoare, pe Dumnezeu, domnișoară Meggie. Mi-e milă de bărbații asupra căruia își vor îndrepta atenția. Știu cum să facă o frânghie din cearșafuri de pat, deși nu trebuie să zici nimănui că eu am divulgat secretul ăsta.

Continuă să o tachineze, să se tânguiască și să se plimbe prin grădină cu Megan până ce toată lumea intrase în casă pentru vals, iar Megan auzi susurul apei din fântână care curgea printre degetele unei ciobănițe mereu zâmbitoare.

— Am purtat o conversație bună, domnișoară Meggie? Mărturisesc că aproape am rămas fără subiecte de discuție. Mi-a rămas doar să te întreb „de ce”, iar aceasta, vezi dumneata, este întrebarea la care recurg în disperare de cauză. De ce ești atât de supărată și de ce trebuie să-mi refuzi plăcerea de a dansa singurul vals pe care l-am așteptat cu cea mai mare bucurie?

Megan nu se așează pe banca din fața fântânii, ci pe gardul de piatră care delimita grădina mică din jurul acesteia. Pentru că stătuse acolo și în timpul zilei, știa că pe lângă toți cei patru pereți fuseseră plantate panseluțe și că la colțuri se aflau felinare. Trei dintre ele trebuiau aprinse din nou, la fel ca speranțele ei.

— Am intrat într-o încurcătură, spuse ea cu un nod în gât. Am fost imprudentă, naivă și prostuță, și tot restul vieții mele trebuie să plătesc pentru asta.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, dar Murdoch fu pregătit, după cum se și aștepta.

Se așează imediat lângă ea, îi împrumută batista lui, o mângâie pe spate și așteaptă. Încă plângând, Megan își sprijini fruntea de brațul lui, simțindu-se atât de obosită că ar fi putut adormi chiar acolo, pe pietrele tari.

— Ar putea fi mai rău, zise el în cele din urmă. Te-ai putea trezi într-o garnizoană franceză, legată în lanțuri de perete, cu o durere îngrozitoare de cap, de parcă zece

diavoli ar încerca să-ți iasă din creieri. Îmi cunoști trecutul rușinos, domnișoară Meggie. De ce nu-mi spui care este marea dumitale prostie?

Hamish făcuse ca mărturisirea să pară un gest atât de normal, o simplă bagatelă între prieteni, și îndemnul său fu urmat de un gest amical: își puse brațul pe după umerii ei.

Ea își rezemă obrazul de pieptul lui și-și dori să-l fi cunoscut cu câțiva ani mai devreme, înainte ca el să fi plecat să-și caute fratele dispărut.

Înainte ca ea să fi scris acele scrisori blestemate.

— M-am îndrăgostit, începu ea. Sau, cel puțin, așa am crezut. De fapt, m-am îndrăgostit... orbește, nu știu. Pasiune, răzvrătire, plictiseală. L-am cunoscut pe Sir Fletcher la balul regimentului și am început să flirtez cu el. Îmi făcusem debutul în societate și trecusem deja prin câteva sezoane. Știam totul și curând aveam să-mi găsesc și perechea, un gentleman fermecător, bogat, nobil, bun, frumos, inteligent, interesant... ce să mai zic, un prinț cum nu s-a mai văzut. De preferință, unul cu proprietăți în Kent, o familie frumoasă și care să nu aibă nevoie de o soție cu vedere bună.

— În modelul acesta de perfecțiune se încadrează verii dumitale, comentă Murdoch mângâind-o ușor pe spate. Iar unul din verii aceștia ar fi trebuit să te avertizeze: balurile regimentului sunt vinovate de foarte multe probleme. Cei mai periculoși oameni din armată sunt noii ofițeri comandanți. Când soldații văd o uniformă impecabilă pe un gentleman tânăr cu cizme noi, cer să fie transferați. Iar dacă are un cal nervos și părul mereu aranjat, e și mai rău.

Ei bine, da. Pentru că războiul nu era o revistă de modă transpusă în viața reală, nu? Era interesant totuși de observat faptul că idealul masculin al lui Megan se baza pe Westhaven, Valentine și St. Just.

— L-ai descris exact pe Sir Fletcher, așa cum arăta în seara în care am fost prezentați, spuse ea, deși el purta pantofi de dans și avea o buclă rebelă pe frunte. Era foarte manierat, fermecător și îndrăzneț când venea vorba de

săruturi.

— Era în călduri, blestematul!

Megan îi zâmbi cu sinceritate.

— Ești politicos, nu-i așa?

— Mă comport ca un sfânt, având în vedere ce aş vrea să spun despre el! Şi eu care credeam că nu mai am rezerve de autocontrol. Ai o influenţă bună asupra mea, domnişoară Meggie.

Şi o strânse iarăşi de umeri. Poate că îl citise greşit pe Murdoch şi nu observase capacitatea lui ascunsă de-a oferi afecţiune. Megan îşi trecu un braţ pe după mijlocul său, pentru că acela era singurul loc normal unde îşi putea strecura braţul – deşi, probabil nu şi cel mai potrivit. Spatele lui era puternic şi, în ciuda ţinutei de gală, îi simţea muşchii tari şi căldura trupului.

Şi mirosea bine. A iarbă-neagră.

— Aşadar, Pilkington a fost cam îndrăzneţ, conchise Murdoch. Nu ești prima domnişoară pe care a sărutat-o şi sper că el nu e singurul bărbat care te-a fermecat.

Megan sări în picioare şi se uită lung la el, printre umbre, deşi nu putea distinge mare lucru din trăsăturile lui.

— Nu sunt... nu sunt o uşuratică, Murdoch.

Deşi se afla acolo, *rezemându-se* de trupul lui. Rezemându-se *şi* căutând alinare.

— Bineînţeles că nu ești o uşuratică, spuse el. Noi, cei din Scoţia, suntem mult mai practici decât voi, cei din sud. Ne aşteptăm ca o femeie să ştie ce alege atunci când vine vorba despre un lucru atât de serios precum căsătoria. E cam târziu să afle de-abia în noaptea nunţii dacă nu-i place cum sărută un bărbat, iar bărbatul va fi cel mai nefericit dintre ei. Ai auzit de logodnă?

Un cuplu era logodit atunci când cei doi hotărau să se căsătorească, apoi făceau schimb de jurăminte înainte de ceremonie. Logodna era legală şi îi unea şi, spre deosebire de modalitatea în care o descrisese Sir Walter Scott, de obicei era considerată permanentă.

— Mama vorbeşte cu furie despre problemele pe care le aduce obiceiul logodnei, comentă Megan.

— O, sigur că da! De parcă duelul, scandalul sau dezaprobarea unei perechi de tineri îndrăgostiți pentru că s-au bucurat de niște plăceri normale sunt idei mai bune! Între timp, croitorii voștri din Londra îmbracă domnii în costume atât de strâmte, că sălile de bal devin un loc de etalare a bărbăției, iar doamnele se prefac că nu văd nimic. Dar să ne întoarcem la sărutările dumitale, te rog. E posibil să vină cineva aici și să insiste să dansezi cu el, broscoiul norocos.

„Etalare?” Megan crescuse cu cinci veri sănătoși tun. Trăsese cu urechea împreună cu cele trei surori ale ei și cu cinci verișoare, și mai erau și povestirile cu care venea Charlotte din diferite săli în care se jucau cărți, întreceri de tir cu arcul și curse de cai.

Megan știa foarte bine ce însemna *etalarea* asta și poate că ar fi trebuit să fie scandalizată de discursul atât de direct al lui Murdoch... doar că el avea dreptate. Ideea unora despre cum trebuie să arate o ținută de gală – a unor femei, dar și a bărbaților – era de-a dreptul indecentă.

— I-am scris niște scrisori lui Sir Fletcher, continuă ea, în care îi vorbeam despre săruturile noastre, îi juram dragoste eternă, îi spuneam că tânjesc după îmbrățișarea lui și... și așa mai departe. Iar prin „așa mai departe” mă refer la partea cu adevărat scandaloasă.

Partea aceea era cea mai chinuitoare. Acolo chiar era vorba de *etalare*.

Ducele se ridică, și Megan se simți singură, înfrigurată și – încă o dată – prostuță, prostuță, prostuță. El avea să fie politicos, pentru că era un bărbat galant în felul lui, și avea să-i explice că trebuia să se întoarcă în Scoția imediat, așa că o ruga să nu-și petreacă prea mult timp în preajma surorilor sale în următoarele săptămâni. Desigur, nu avea s-o judece pentru greșeala ei, dar...

Dar.

— Ai veri, spuse el în schimb, pe un ton complet uimit. Cel puțin unul dintre ei a fost soldat, altul va deveni duce, iar cel ferchezuit are umerii lați ca un docher și nu e deloc prost. De ce nu i-au cerut pur și simplu să-ți înapoieze

scrisorile astea? Dacă îl provoacă împreună la duel, cel mai probabil lui Sir Fletcher îi vor tremura genunchii și se va grăbi să înapoieze ce a furat.

— Ador faptul că vorbești direct, spuse Megan. Dumneata gândești logic și onorabil, iar asta este... tocmai asta este problema, înțelegi?

Murdoch își scoase mânușile și-și trecu degetele prin apa care curgea în fântână.

— *Înțeleg* că ai ajuns într-o încurcătură pentru că te-ai îndrăgostit, domnișoară Meggie, dar îți mulțumesc pentru compliment. Lumea... nu mă consideră prea rafinat, și pe bună dreptate. E logică simplă, cu bune și rele. Asta pot să țin minte chiar și într-o sală de bal zgomotoasă și urât mirositoare. De ce nu vor să-l înfrunte verișorii dumitale pe Sir Fletcher?

Murdoch presupuse că verii lui Megan erau problema. Cât de mult îl aprecia pentru faptul că gândise astfel!

— Nu le cer verilor mei să-l înfrunte pe Sir Fletcher pentru că îi va provoca la duel, desigur, explică Megan foindu-se pe loc, deși era dificil și aproape imposibil să-și găsească un loc confortabil pe piatra rece și tare a gardului. N-aș putea suporta așa ceva, iar un duel mi-ar ruina oricum reputația, mi-ar implica surorile în scandal și i-ar dezamăgi pe părinții mei. Timp de doi ani după ce a fost lăsat la vatră, Rosecroft a trebuit să bea alcool ca să poată suporta furtunile cu tunete și fulgere. Nu pot accepta ideea de a-l face să îndure focul de armă sau încrucișarea săbiilor, din oricare motiv.

— Ce a făcut Sir Fletcher în acești doi ani și de ce se ține acum de capul dumitale?

Excelența Sa pusese o întrebare inteligentă.

— Am ajuns la concluzia că sunt cea la care poate recurge în ultimă instanță.

Altă lovitură, să fie ultima alegere a unui bărbat.

— Mai întâi a curtat fiica unui bancher, dar averea familiei sale a scăzut repede și acum nu mai vin în oraș. Apoi a fost devotat moștenitoare unei plantații de trestie de zahăr, dar aceasta s-a mutat în Indiile de Vest. Când mi-

am dat seama că nu îmi împărtășea deloc sentimentele, m-am simțit ușurată când vedeam că face curte altor femei. Am considerat că făcusem o greșală, una mare, dar promisem o lecție amară, dar importantă.

— Ce ghinion că încă mai are scrisorile dumitale!

— Nu cred că e ghinion, Excelență. Cred că Sir Fletcher se pricepe de minune la intrigă. A transformat întregul sezon într-un teritoriu inamic pentru mine. Nu știu niciodată când mă va acosta lângă bolul cu puncte, când îmi va cere un dans ori mă va asalta la vreun spectacol muzical. Acum înțeleg mai bine motivul pentru care Rosecroft era atât de neliniștit când s-a întors de la Waterloo.

Murdoch se așează pe marginea fântânii, mănua de gală îi ieșea din buzunarul de la haină ca un steag alb. Își trecu degetele peste materialul de lână din care era croit kiltul, atrăgându-i atenția spre genunchii lui albi.

O, pe toți ochelarii și toate torțele! Ce imagine!

— În general, soldații nu vorbesc despre greutățile pe care le întâmpină pe timp de pace, spuse el, dar Rosecroft nu e singurul bărbat din Anglia care se descurcă mai greu - sau din Franța, Germania, Spania, Polonia, Portugalia. Fulgere, coșmaruri și dueluri stupide. Toți facem greșeli, Meggie Windham, iar acestea ne bântuie.

Era clar că includea propria istorie în această categorie.

Un trecut ca al lui putea chinui un ofițer mult timp după ce se termina războiul.

— Nu le pot spune verilor mei despre scrisori, continuă Megan. M-am gândit să-i spun unchiului Percy, dar după tata el e cel mai rău când vine vorba să mă protejeze. Poate că nu l-ar provoca unchiul Percy la duel, dar oricum l-ar ruina și tot ar ieși scandal. Un bărbat ruinat nu are niciun motiv să-și țină gura.

Murdoch se ridică, și Megan simți că lacrimile amenință din nou s-o podidească. El avea să facă o plecăciune, să-i spună că Sir Fletcher nu era cea mai rea variantă și că, în definitiv, ea trebuia să se mărite cu

cineva.

Își spusese de multe ori în gând variante ale acestor minciuni.

Murdoch îngenunche în fața ei și-i luă mâna.

— Nu te poți mărita cu Pilkington, domnișoară Meggie. Are o latură violentă; întreabă orice soldat care a servit sub comanda lui. Sir Fletcher simțea o plăcere ascunsă când ridica biciul, chiar și asupra unor băieți a căror singură fărădelege era prostia. Scandalul care s-ar isca din cauza unor scrisori pasionale te-ar putea salva de o viață întreagă legată de un astfel de bărbat.

Megan își puse mâna liberă în șold.

— Aș vrea să spun că exagerezi, dar dumneata nu-l placi pentru că este englez, blond și că nu a căzut prizonier la francezi.

Deși Sir Fletcher avusese necazuri cu francezii, asta se întâmplase purtând uniformă. Charlotte raportase că Murdoch fusese capturat *fără* uniformă, motiv pentru care fusese predat unui ofițer francez cunoscut pentru abilitatea sa de a... interoga prizonierii.

— Sir Fletcher este un englez blond, admise Murdoch ridicându-se. Nu-l plac, nu mi-a plăcut niciodată și nu voi minți în privința asta. Alți oameni ar spune că e o partidă bună.

Megan închise ochii.

— Alți oameni ar greși. Dacă Sir Fletcher va profita de situația mea, atunci nu e un gentleman. Nu poți avea încredere în el că-i va proteja pe cei mai slabi decât el, dacă în schimb îi exploatează în avantajul lui.

Îi destăinuia mai mult decât intenționase, aducând la suprafață amintiri pe care jurase că avea să le îngroape pentru totdeauna.

Se auzi sunetul unui pas pe lespede de piatră, mirosul de lână și iarbă-neagră veni mai aproape, apoi simți căldură, după care fu învăluită complet într-o îmbrățișare atât de tandră, fermă și cuprinzătoare, că „adorație” era un cuvânt prea simplu pentru a descrie emoția care o făcu pe Megan să se ridice la rândul ei, să-și treacă brațele pe după

mijlocul lui și să-și rezeme fruntea pe pieptul lui.

Era un adevărat refugiu. Un refugiu binecuvântat, invincibil, care mirosea a iarbă neagră.

Capitolul 7

Războiul era al naibii de seducător. Nimeni nu avertiza un flăcău, atunci când se înrola în armata regelui, că nu își risca doar viața, ci și o parte din suflet, sănătatea mintală și, în mod sigur, inima.

În timp ce Megan Windham plângea în brațele lui, Hamish fu copleșit de un sentiment de durere pentru tot ce lăsase pe câmpurile de luptă din Spania și Franța.

Camaraderie fără limite.

Afecțiune pentru oamenii lui și chiar și pentru unii dintre ofițeri.

Amintiri comune despre eroism, murdărie, violență, victorie și tot ce se află între. Rații de mâncare proastă care păreau ambrozii.

Femei epuizate care ar fi trebuit să fie canonizate pentru contribuția pe care și-o aduseseră în timpul războiului.

Un dușman pe cinste, chiar și St. Clair, care ținuse în propriile mâini viața lui Hamish.

Dorul de casă și groaza care erau mai importante decât sufletul.

Veselia pe care numai un soldat o putea înțelege din când în când.

Acum că o ținea în brațe pe Megan, Hamish conștientiza tot ce pierduse și cât suferise, dar în același timp le și prețuia pentru că îi oferiseră dovada că nu toate amintirile din armată erau rușinoase și mârșave.

Mai vedea și că războiul păcălea mintea omului, oferindu-i iluzia că tot ceea ce oferea și jertfa era important, conta. Că nu avea să trăiască, să moară, să mărșăluiești, să geamă, să se întindă, să se scarpine, să

transpire sau să înjure în zadar. *Că toate astea conta.*

Fiecare soldat, indiferent cât de prost, neîndemânic, incompetent sau lipsit de scrupule ar fi fost, era indispensabil și, astfel, viitorul lui era dinainte stabilit, iar el era bucuros să-l jertfească.

Faptul că era duce *nu* conta. Valsul, vizitele, plimbările călare prin parc... atâta timp pierdut și prosteeală.

Faptul că el era fratele mai mare pentru o mulțime de rubedenii nedisciplinate nu conta pe cât de mult și-ar fi dorit, deoarece lipsise doi ani, iar familia lui se descurcase fără probleme.

Însă faptul că o ținea în brațe pe Megan Windham *conta*.

Avea încredere în el, iar asta conta foarte mult. Când toată înalta societate îl vedea pe Hamish ca pe un fel de urs cu titlu nobiliar, numai bun de prins în cursă în sala de bal, ea era sigură că el o va ajuta.

— Cât despre Sir Fletcher, spuse Hamish când plânsul ei se mai domoli, pot să-l omor pentru tine, Meggie, și pentru prima dată pot spune că-mi surâde ideea de crimă.

Trupul ei era atât de seducător în brațele lui. Trupul ei moale, dulce, cald... părul ei sub palma lui goală era mătăsos și strălucea ca lumina lumânărilor sau ca flăcările din vatră. Hamish voia să o strângă mai aproape, dar nu îndrăznea.

Îl strânse *ea* mai aproape.

— Nu ești un criminal, Hamish MacHugh. Nu trebuie să-ți asumi rolul acesta de dragul meu.

Lumea bună îl vedea ca pe un criminal – sau ca pe un laș. Hamish se forță să facă un pas înapoi, așezându-se din nou alături de ea pe bancă, și renunță la regulile de etichetă.

O trase aproape, iar ea se ghemui la pieptul lui.

Senzația aceasta de normalitate, de libertate desăvârșită, făcea ca sufletele a o sută de generații de războinici MacHugh să se ridice și să danseze sus, în ceruri.

— I-am promis unei baroneze că niciodată nu voi mai provoca pe cineva la duel, spuse Hamish. Ea a insistat mult,

iar consecințele cu care m-a amenințat mă motivează să-mi păstrez promisiunea. Oricum, duelul este o afacere ridicolă.

În reședința Windham, orchestra ataca primele note muzicale ale valsului. Hamish ar fi vrut să danseze cu Meggie Windham, dar conversația aceasta la lumina torțelor din grădină era mult mai prețioasă.

— Dacă nu-l poți demasca pe Sir Fletcher, atunci ce mai putem face? se întrebă Megan. Eu nu-l pot da în vileag, iar el m-a forțat din nou să stabilesc o dată. Părinții mei pleacă în Țara Galilor săptămâna viitoare, și Sir Fletcher a spus că fie va discuta până atunci cu *papa*, fie va recurge la alte măsuri pentru a fi sigur că logodna noastră va fi anunțată.

Hamish se gândi să treacă pe la baroana St. Clair și să-i ceară o mică dispensă de la promisiunea pe care i-o făcuse, dar renunță. Asta ar fi însemnat să-l vadă și pe soțul baroanei, iar acesta încă mai apărea în coșmarurile lui Hamish. Sincer, ideea de a se duela îi întorcea stomacul pe dos. Pe de altă parte, nu voia să explice nimănui situația în care se afla Megan, pentru că ea i se confesase în secret.

Și numai lui.

— Nu te voi lăsa să comiți o crimă, spuse ea și-i mângâie faldurile kiltului. Conștiința te împiedică să te duelezi cu Sir Fletcher, dar, cu toate astea, el are scrisorile mele. Pe toate cele treizeci și una. Se laudă că în câte-o seară le scoate și le citește în fața șemineului din biblioteca lui. Le ține în sertarul biroului, de unde le poate lua oricând pofteste. Și le găsește foarte amuzante.

În gând, Hamish alătura tot felul de epitete jignitoare la adresa lui Pilkington, atât în limba engleză, cât și în gaelică. Însă momentul cerea un spirit practic din partea lui, în ciuda faptului că Megan Windham avea mâna pe coapsa lui.

— L-aș putea mitui, propuse Hamish. Să cumpăr scrisorile.

— Ai de plătit tot ce presupune ieșirea în societate a surorilor dumitale, spuse Megan. Presupun că averea de care dispui se află în Scoția, iar Sir Fletcher își va dori banii

Înainte ca mama și *papa* să plece săptămâna viitoare.

De asemenea, Sir Fletcher putea învăța și că, dacă era plătit o dată, putea cere oricând în viitor alți bani, până când toate surorile lui Megan aveau să se mărite. Megan nu va cunoaște niciodată liniștea și va trebui să-și mărturisească greșeala oricărui bărbat care îi va cere mâna.

— Prin urmare, obiectivul nostru nu este să câștigăm o bătălie, explică Hamish în timp ce coapsa lui trebuie să îndure altă mângâiere ușoară și lentă pe care o simți prin grosimea stratului de lână. Trebuie să câștigăm războiul.

— Parcă urai războiul.

Cât adora să audă cuvintele acelea venind din partea ei, pentru că erau adevărul unui soldat, ba chiar a unui soldat dezonorat, dar pe care nu-l recunoscuse niciodată în fața cuiva.

— Meggie, eu nu urăsc faptul că un bărbat care a aruncat un continent întreg timp de douăzeci de ani într-un carnagiu nesfârșit și inutil a ajuns să stea pe fundul lui rozaliu în mijlocul Atlanticului de sud. Până și trupele lui Napoleon se săturaseră de el când am ajuns să ne luptăm la Waterloo, dar își pierduseră și dorința de-a fi conduse de un rege. Boney nu le-a lăsat altceva de făcut decât să se lupte până când niciun francez sub optzeci de ani n-a mai rămas să țină o armă în mână.

Și Dumnezeu să ajute armata care trebuia să dea ochii cu franțuzoaicele, mai ales cu mamele celor care muriseră în luptă, servind iluziile de glorie ale unui împărat însetat de sânge.

— Nu vreau să mă mărit cu Sir Fletcher Pilkington, rosti Megan. M-am gândit să fug.

Și Hamish se gândise la același lucru.

— Cu fuga nu rezolvi nimic, Meggie. Doar vei părea vinovată de orice acuzație ai încerca să eviți. Nu vei avea pace și vei căuta neîncetat o ascunzătoare, practic vei ceda câmpul de luptă în mâinile inamicului. Englezii au învățat lecția asta în drum spre Coruna. Noi luptăm ca să câștigăm și luptăm murdar.

Pentru prima oară, se simțea straniu de revigorat când vorbea despre război. Și faptul că Megan îi mângâia coapsa, deși era probabil doar un gest nervos din partea ei, îl revigora, de asemenea.

— Ce înseamnă asta, Excelență? Sunt o viitoare fată bătrână pe jumătate oarbă și nu știu absolut deloc cum să lupt.

Hamish se gândi că Megan nu era nici pe jumătate oarbă, nici vreo fată bătrână. Fiecare femeie avea armele sale, dar cineva trebuia să-i arate cum să le folosească.

Însă Megan Windham era *bună*, iar oamenii buni nu recunoșteau chipul răului nici măcar atunci când le zâmbea fățiș, în propriile săli de bal. Un bărbat proscris și discreditat printre camarazii săi avea ocazia să afle cine era bun și cine doar se prefăcea.

Megan Windham nu se uită la Hamish în timp ce acesta-i vorbea, ci își fixă privirea pe pantofii ei, pe fântână, pe stratul întunecat de bujori. Se baza numai pe simțul auzului ca să înțeleagă discuția, și nu pe ochi.

Vederea ei era, într-adevăr, slăbită.

O astfel de femeie să se chinuie să scrie mai mult de treizeci de scrisori, alegând fiecare cuvânt cu foarte mare atenție pentru a transmite toate speranțele și amintirile ei, riscând tot ce era mai important cu fiecare epistolă compusă... să-și aștearnă sentimentele pe hârtie, iar și iar, fusese o muncă ce necesitase eforturi uriașe și o încredere pe măsură.

Iar ca Sir Fletcher să înșele acea încredere era teribil de greșit.

Hamish îi ridică mâna ca să evite încă o mângâiere și-i sărută încheieturile degetelor.

— Meggie Windham, să lupți murdar înseamnă că pur și simplu vom fura scrisorile.

*

— Din câte văd, Megan nu se numără printre dansatori, mormăi Devlin St. Just, conte de Rosecroft.

Ducesa te-a desemnat pe *tine*, Keswick, să te asiguri că Murdoch va trece peste noaptea asta fără niciun incident, iar el nici măcar nu ia parte la valsul de dinaintea supeului. Cum de-ai putut pierde din vedere un bărbat atât de uriaș, mai ales unul care e îmbrăcat în tartan albastru cu verde?

Joseph, conte de Keswick, intrase în familia Windham pentru că nimic din ceruri, de pe pământ sau din orice alt tărâm aflat între cele două, nu l-ar fi putut împiedica să-și petreacă restul vieții alături de Louisa Windham. Cumnații lui erau bătaia de cap pe care nu o putea evita, genul de obligații familiale pe care un bărbat le îndura atunci când iubita inimii sale îi dormea alături în fiecare noapte.

Rosecroft, Westhaven și Lord Valentine erau, de asemenea, și cei mai grijulii bărbați din Mayfair – întrecuți, poate, doar de tatăl lor.

De asemenea, și foarte dificili.

— Megan și Murdoch iau puțin aer, spuse Keswick. Observ că nici tu nu dansezi, Lord *Rosebud*.

Valentine Windham pronunțase greșit numele fratelui său mai mare, epitet despre care Keswick bănuia că fusese rostit intenționat de către Murdoch. Keswick văzuse regimentele scoțiene în acțiune, iar umorul unui soldat scoțian era la fel de acid ca și temperamentul său.

— Vrei să te conduc în pași de dans peste balcon, Keswick? întrebă Rosecroft. Ducesei îi place ca balurile astea să fie memorabile.

Se aflau în balconul de deasupra orchestrei pentru că, după cum știe orice general competent, e necesar să ai o vedere de ansamblu pentru a controla câmpul de luptă și a folosi cât mai bine artileria. Jos, pe ringul de dans, toată lumea importantă plutea în pas de vals, arătând cât se putea de bine și zâmbind sclipitor.

Dar printre ei nu se aflau Megan Windham și nici ducele de Murdoch.

— Balul acesta va fi memorabil, afirmă Keswick.

— Ce îmi ascunzi? întrebă Rosecroft în barbă.

— Ai lăsat-o pe Megan în grădină, în compania unui bărbat pe care nu-l cunoaștem prea bine, și acum a

dispărut. Nu te-ai descurcat deloc bine.

— Ce ai auzit despre Hamish MacHugh?

Louisa se rotea printre dansatori cu partenerul ei, un conte care purta kilt. Scoțienii cu titlu nobiliar păreau să fie burlacii preferați în acest sezon, sărmanii de ei.

— Legat de MacHugh – mai bine zis, Murdoch – nu am auzit destule, răspuse Rosecroft. Sir Fletcher a dat de înțeles că Murdoch a fost o problemă chiar dinainte să-l prindă francezii în apropiere de versantul ăla. Din câte a povestit Sir Fletcher, Murdoch nu a dat ascultare unor ordine directe, nu a fost niciodată menționat ca soldat onorabil, avea un temperament criminal în luptă și a dispărut înapoi în Highlands la câteva săptămâni după bătălia de la Waterloo.

Era clar că Rosecroft adunase informații, rol în care excelase în timpul războiului.

— Majoritatea oamenilor cu capul pe umeri s-au retras pe la casele lor după Waterloo, replică Keswick, și *cu toții* am fost în situația de a nu da ascultare unor ordine directe. Fie le înțelegeam greșit, fie le interpretam greșit, fie ne prefăceam că nu le-am primit la timp. Uneori, talentului meu dramatic i se datorează cea mai bună parte a succesului meu militar. Chiar dai crezare cuvintelor lui Sir Fletcher?

Urmă o tăcere grăitoare, timp în care privirea lui Rosecroft urmări mersul unei blonde drăguțe, care dansa cu ducele de Moreland. Era contesa de Rosecroft, cea care-i salvase sufletul lui Devlin St. Just.

— Megan este interesată de Sir Fletcher, răspuse Rosecroft. Au purtat o discuție serioasă pe toată durata menuetului, și știm că dansul acesta e o lungă penitență.

Gayle Windham, conte de Westhaven, își făcu apariția din direcția scărilor.

— A trecut ora de culcare și tot mai sunteți treji, dragilor? Sau nici fetele bătrâne nu vor să danseze cu voi nici măcar de milă?

Îmbrăcat în costumul său de gală, Westhaven arăta ca un adevărat moștenitor, deși Keswick știa exact ce făcea

contele. Își urmărea fratele mai mare, asigurându-se că Rosecroft, care venise tocmai din Yorkshire însoțit de soție și de cele două fete mici ale lor, suporta bine presiunea reuniunilor din lumea bună.

Și Keswick avea multe fiice și fii. Știa ce înseamnă să suporte presiunea și să-și verifice familia.

— Discutam despre Keswick care nu și-a îndeplinit datoria, răspunse Rosecroft. L-a pierdut din vedere pe Murdoch, care a fost văzut dispărând în grădină cu Megan pe urmele sale. Îți amintești că am fost siliți să luăm parte la un ceai dansant improvizat, scopul fiind ca acest Murdoch, cunoscut printre camarazii ofițeri ca un...

Westhaven își studia fratele, de parcă Rosecroft ar fi început să cânte laude închinat unicornilor.

— Vorbești ca tatăl nostru, remarcă Westhaven. Deși privilegiul de a-l imita pe Moreland ar trebui, conform titlului, să-mi aparțină exclusiv *mie*, trebuie să spun că vorbești *exact* ca Excelența Sa atunci când ne ține o predică legată de politica perucilor. Dacă mă întrebi pe mine, Megan e cea care se ține după el.

Și mișcă discret din cap – Westhaven era *întotdeauna* discret – spre capătul sălii de bal, în direcția bufetului cu mâncare. Megan Windham conducea un bărbat musculos, îmbrăcat în kilt, spre scările care duceau la galerie. Atât Megan, cât și cel care o însoțea, aveau în mâini farfurii cu mâncare. Murdoch avea expresia aiurită a unui boxer care fusese lăsat inconștient din prima rundă, dar nu-și mai amintea lovitura care îl doborâse.

— Toată lumea e prezentă, raportă Keswick. Nu lipsește nimeni, dar se pare că doi oameni mai înțelepți au profitat de obiceiul ducesei de-a deschide bufetul înainte să se termine valsul. Poate că și tu ar trebui să faci întocmai, Lord Rosebud. Contesa mea susține că foamea îi poate face pe oameni mai irascibili.

Westhaven își coborî privirea întunecată și sorbi din șampanie – sau cel puțin se prefăcu.

— Dacă nu acordează cineva violoncelul ăla, nu mai răspund de comportamentul meu. Lord Valentine apăru din

salonul de jocuri de cărți, chipeș ca întotdeauna. Cine altcineva mai încearcă să împace un copilaș căruia îi ies dinții sau o soție însărcinată, ori are de gând să plece imediat după cină?

— Vei pleca doar când îți va permite ducesa, răspunse Westhaven când Lord Valentine îi luă paharul cu șampanie din mână. Totul pare că merge strună, însă nu e de mirare, fiind un bal organizat de ducesa de Moreland.

Providența binevoitoare, soarta și vreo zeități cu bun-simț știau că nu e bine să zădărnicească dorințele ducesei când venea vorba despre balul ei. Dacă le cerea ducesa, fiii și ginerii trebuiau să danseze până la răsărit.

— E cam devreme să te plângi de pe acum, spuse Rosecroft recuperându-și paharul de la fratele său mai mic.

— Ellen m-a trimis singur în seara asta, replică Lord Valentine afișând o expresie curajoasă în fața unei sorți atât de îngrozitoare.

Urmă un moment de compasiune fraternă, în care nimeni nu se uita undeva anume, pentru că un bărbat din familia Windham care participa la un bal fără doamna sa era, într-adevăr, un om care merita mila tuturor. Alți reprezentanți ai înaltei societăți puteau pretinde că abia își cunoșteau soțiile la reuniuni sociale, dar nu și cei din familia Windham.

— Megan și Murdoch nu au făcut doar o lungă plimbare prin grădină împreună, îl informă Rosecroft, ci au renunțat la valsul de dinaintea supeului în favoarea conversației. Domnilor, cred că se întâmplă ceva aici. La ceaiul dansant improvisat de la Westhaven, erau surprinzător de hotărâți să valseze împreună.

Lui Keswick îi trecu prin cap să fure el șampania acum, dar paharul era aproape gol.

— Asta am vrut să subliniez și eu, spuse el, motiv pentru care am întrebat ce știm despre Hamish, duce de Murdoch, înainte să începeți să vă bosumflați de dorul iubitelor voastre soții, ca niște copilași care nu și-au primit desertul.

Rosecroft se întoarse și-l privi lung pe Keswick.

— Contesa mea are grijă să primesc suficient desert, dacă vrei să știi, printre care și prăjituri numai bune de mâncat la ceai. Zeci de prăjituri glazurate, cu umplutură și...

— Să-l ducă cineva pe amărâțul ăsta la bufet, apucă să mormăie Lord Valentine, după care trăsăturile i se relaxară într-un zâmbet fermecător. Megan, bună seara. Arăți minunat, ca de obicei. Murdoch.

Conversația stagnă în timp ce muzica de la parter ajunse la final, și până și Westhaven părea că are nevoie de un moment pentru a găsi altă formulă politicoasă de exprimare.

Murdoch se uita peste balcon la dansatorii care acum se adunau într-o linie foarte lungă, cât întreaga sală de bal.

— Domnișoară Megan, aveai dreptate. A fost o strategie scilipitoare să renunțăm la vals și să mergem la bufet. Se uită la moștenitorul Moreland. Se spune despre dumneata că ești un tip șiret, Worsthaven. Dacă aveai de gând să scapi de vals, mă întreb de ce nu te aflii acolo jos, alegând cele mai gustoase bucate pentru contesa dumitale.

Lord Valentine fu lovit de un acces de tuse, în timp ce Rosecroft îi înmână lui *Worsthaven* paharul gol și începu să-l bată pe spate pe fratele lui mai mic. Cu putere.

Domnișoara Megan rosti încet ceva legat de faptul că trebuia să-și găsească locuri înaintea să se ocupe toate și îl conduse pe ducele îmbrăcat în kilt mai departe, printre ghivecele cu palmieri.

Lord Valentine își reveni din criza de tuse și făcu o plecăciune înaintea fraților săi.

— *Rosebud*, *Worsthaven*, vă urez noapte bună. Mă duc să găsesc un pian cu care să-i distrez pe invitații ducesei în timpul mesei. De-abia aștept să aud artileria verbală pe care o va arunca scoțianul în toate direcțiile sau spre tine, Keswick. Mărturisesc, începe să-mi placă tipul.

Făcu o plecăciune în fața lui Keswick și se îndepărtă cu pași mari, zâmbind cu toată gura.

— Valentine a fost dintotdeauna stânjenit de numele pe care îl poartă, comentă Westhaven și își termină

șampania. Poate că n-ar fi trebuit să-l tachinăm atât de mult în legătură cu asta.

— Suntem frații lui, zise Rosecroft. Era de datoria noastră să-l tachinăm, altfel l-ar fi chinuit surorile noastre și mai rău. Dar, la urma urmelor, a trecut cu bine peste toate.

Rosecroft era un strateg excelent și, după ce Keswick se sfătuisese cu Louisa în privința evenimentelor din seara aceea, probabil că avea să-l consulte și pe fratele său. Pe baza informațiilor pe care le auzise Keswick în timp ce trăgea cu urechea dincolo de tufele de caprifoi: Megan Windham nu se putea căsători cu Sir Fletcher.

Planul lui Murdoch de a o salva pe Megan din situația în care se afla era – ca majoritatea planurilor bune – rapid, discret și nu implica folosirea violenței. Faptul că era ilegal și periculos era provocarea cu care Murdoch trebuia să se confrunte.

*

Când venise la bal, Megan nu se așteptase să și-l facă aliat pe Hamish, duce de Murdoch, și cu toate astea, calitățile sale laudabile erau la fel de vizibile ca modelul ecosez de pe kiltul pe care îl purta.

El *o ascultase*. Și *nu* o judecase. Avea o fire practică, amabilă, onorabilă, un simț subtil al umorului – precum și un simț al absurdului – și, dincolo de toate, era foarte afectuos.

— Să căutăm o masă în galeria portretelor, pe terasă, ori aici, sus, Excelență?

Megan îl dusesese intenționat pe Murdoch să-i salute pe verii ei, posesori de titluri. Cu cât era văzut mai mult în preajma altor nobili, cu atât mai mult scădeau șansele să îndrăznească cineva să-l vorbească de rău.

— Îmi place să stau lângă verdeață, răspunse el. *Camouflage*, cum se zice în limba franceză.

— Sau plăcerea de-a te afla într-un cadru natural, replică Megan conducându-l la o masă aflată lângă niște ferigi uriașe.

Galeria menestrelului ar fi trebuit să fie locul cel mai călduros din reședință, dar înainte ca balul să înceapă, ducesa dăduse ordine să se deschidă ferestrele înalte. Prin urmare, un curent de aer cald învăluia siluetele până și în cele mai ascunse cotloane. Și salonul în care se jucau cărți dădea spre galerie, așa că invitații treceau în toate direcțiile, dinspre și înspre scări. Mulțimea adunată în fața bufetului însemna că, pentru moment, Megan se putea bucura de o oarecare intimitate cu partenerul ei de conversație.

— Îți place toată agitația asta? o întrebă Hamish. Sincer să fiu, eu aș prefera să fiu acasă la mine, în bibliotecă, și să citesc Wordsworth sau Burns.

— De obicei, la ora asta, pe mine deja mă doare capul de la atâta citit, spuse Megan. Ochelarii mă ajută să văd, dar faptul că îi port toată ziua își spune cuvântul.

Megan se așeză alături de Murdoch la o masă mică. Amândoi stăteau cu fața spre galerie și era ca și cum s-ar fi aflat în spatele unui gard viu, cu toată întinderea grădinilor și câmpului înaintea lor.

— Poți să vezi portretele din celălalt capăt al sălii de bal? întrebă Murdoch.

Urmă un fel de test cu întrebări, menit să arate că Megan putea să vadă clar, fără ochelari, până la o oarecare distanță, lucru de care ea nu-și dăduse seama înainte.

— În cea mai mare parte a timpului ghicesc, spuse ea oferindu-i ducelui o bucată de ananas.

Mătușii Esther i se permitea o singură extravaganță în momentul culminant al fiecărui sezon, la care se adăugau sculpturi în gheață, ananas și flori de seră. În câteva săptămâni, un al doilea bal, mai puțin formal, avea să marcheze începutul finalului de sezon, după care avea să urmeze adevăratul exod din capitală, plecarea nobililor la reședințele lor de la țară.

Câte scrisori ar fi putut răscumpăra cu bugetul folosit pentru acest bal, dacă Murdoch nu reușea să le fure în următoarele câteva zile?

— Ghicești expresiile de pe chipurile oamenilor?

întrebă Murdoch luând bucata de ananas dintre degetele ei.

— Ghicesc orice aspect. Chipuri, expresii, stări sufletești, aluzii. Dacă o cunosc pe persoana respectivă, atunci nu este foarte important să-i văd chipul cu claritate. Când vine vorba despre străini, sunt cam pierdută dacă nu mă uit lung la chipurile lor sau ei nu vorbesc cu oarecare emfază.

— Probabil că Sir Fletcher a reușit să te păcălească pe de-o parte pentru că nu purtai ochelarii și apoi deoarece nu-l cunoșteai bine. Mie mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că englezii sunt altfel decât scoțienii, nu numai când vine vorba despre felul de-a vorbi, ci și de obișnuințe. Am intrat în câteva probleme din cauza asta când am fost în armată.

Conversația aceasta nu era absolut deloc ieșită din comun – vederea lui Megan nu fusese niciodată bună, Sir Fletcher chiar o păcălise – și cu toate astea, Megan nu ar fi discutat despre așa ceva decât cu un prieten.

Un prieten adevărat, care *o vedea* așa cum era cu adevărat și care era dispus *să se lase văzut* în aceeași manieră.

— Prin ce sunt diferiți ofițerii englezi? îl întrebă ea.

— Nu doar ofițerii, ci toți bles... Au un umor diferit, mai rău, mai viclean, care nu e direct și amuzant pentru un scoțian, deși presupun că, pentru ei, glumele noastre sunt copilărești. Englezii consideră că e o dovadă de demnitate să ignore micile insulte, pe când, pentru un scoțian, nu există insulte minore. Dacă știu că am fost insultat, atunci frații mei se așteaptă să *fac ceva* în privința asta, nu doar să formulez un răspuns în aceeași măsură de usturător, după care să îmi văd liniștit de drum.

— Din cauza asta scoțienii și englezi luptă întotdeauna separat, fiecare cu regimentul său?

Murdoch se rezemă de spătar.

— Și irlandezii la fel? Cel mai bine e să mergi la luptă alături de oameni pe care îi înțelegi, dar la fel de adevărat este că lupti din toate puterile pentru ai tăi. Dacă lupti pentru ai tăi, adăugă pe un ton scăzut, vei lupta pe viață și

pe moarte. Generalii știu asta.

Megan îi strânse mâna și, pentru că erau la masă, nu purta niciunul mănuși. Atingerea lui Murdoch era caldă și fermă, spre deosebire de a altora pe care îi cunoștea ea.

— Sir Fletcher ar lupta cel mai mult ca să se salveze pe sine, comentă Megan studiind o căpșună. Deși presupun că a găsit o cale să evite momentele cele mai grele din orice bătălie. Cum vom fura scrisorile mele?

Îl întrebuse deoarece privirea lui Murdoch devenise atât de sumbră atunci când vorbise despre *a lupta pentru ai tăi*, dând de înțeles că pierduse oameni în război – ca orice ofițer – sau ceva și mai rău.

— *Eu* voi recupera scrisorile intrând în biblioteca lui Sir Fletcher la miezul nopții și luându-le din sertarul biroului său. *Dumneata* mă vei ajuta oferindu-mi informații vitale pentru misiunea asta și desenându-mi o hartă a casei detaliată, inclusiv felul în care este aranjat mobilierul în biblioteca lui și locul unde se află toate ferestrele.

— Nu pot desena nimic în clipa asta, se scuză Megan. Nu am ochelarii la mine.

— Murdoch se servi cu o căpșună din farfuria ei.

— Atunci povestește-mi, Meggie. Spune-mi ce-ți amintești despre casa lui Sir Fletcher și desenează-mi o hartă mâine, când vei avea la dispoziție lumina zilei, o minte odihnită și ochelarii. Te voi scoate la plimbare, dacă vremea va fi frumoasă, și atunci îmi vei da schița. De azi într-o săptămână vei putea arde scrisorile alea, una câte una, și vei putea dormi liniștită, știind că ai ieșit victorioasă împotriva unui fățarnic.

O idee minunată, la care Megan nu s-ar fi gândit cu un dans în urmă. Îi descrie nu doar planul casei lui Sir Fletcher, ci și amplasarea mobilierului, încercând să-și aducă aminte cât mai bine fiecare detaliu.

— Ce vei face dacă biroul va fi încuiat? îl întrebă ea.

— Voi sparge încuietoarea, răspunse Murdoch și așeză câteva violete glazurate pe farfuria lui Megan. Nu-mi spune că ești șocată de idee! Ai un întreg pluton de surori și ai crescut împreună cu verii tăi mai mari, care la rândul lor au

un pluton de surori. Probabil că poți sparge o încuietore mai bine decât mine!

Megan era destul de pricepută să folosească acul de păr.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu vezi la fel de bine ca mine. Mai mult ca sigur că auzi mai bine și că ai simțul tactil mai dezvoltat. Mare parte din cei mai buni cântăreți la harpă din Highlands au fost orbi. Avem și scripcari și cimpoieri orbi. Mi se pare corect ca, dacă Atotputernicul ți-a oferit o vedere doar parțial bună, să ai mai dezvoltate alte simțuri.

Filosofia asta o făcu pe Megan să se gândească la o ciudățenie.

Își băgă în gură o violetă dulce și crocantă.

— Îmi place să interpretez cântecele din Țara Galilor ale mamei sau, uneori, vreo piesă de salon împreună cu surorile mele, dar nu sunt un talent muzical, așa cum este Lord Valentine.

Din nou ducele o bătu ușor cu palma, de data asta pe umăr. Murdoch chiar era un bărbat afectuos. Megan încă mai simțea plăcerea pe care i-o oferise îmbrățișarea lui caldă, protectoare, parfumată și... masculină. Atât de masculină!

— Talentul unui harpist nu e doar muzica, Meggie. Eu iubesc muzica, surorile mele au voci frumoase, Colin e priceput cu scripca. Leith, unchiul meu orb, era mai bun decât fiecare dintre noi pentru că era ambițios. Puterea lui nu era doar muzica, dar și încăpățânarea neobosită de a învăța, în ciuda faptului că era orb.

Un sentiment straniu i se răspândi în trup, iar fiorul inițial fu urmat de o senzație de căldură.

Megan bănuia că tocmai îi făcuse un compliment, dar nu genul de compliment pe care l-ar fi făcut un englez - legat de nuanța albastră a rochiei sale, de violetele pe care și le prinsese în coafură, orice ar fi fost ușor de *observat*, ci genul de compliment pe care l-ar fi făcut un scoțian.

— Sir Fletcher este încăpățânat, spuse ea. Și rău. „Și nici nu săruta bine”, adăugă în sinea ei, „pentru că era

brutal, pipăia, își împingea limba și se grăbea”.

— Nu-ți priește mâncarea?

Alungă amintirea aceea din minte și sorbi din puncii.

— Mâncarea și compania sunt foarte plăcute. Nu-mi amintesc când mi-a mai făcut așa o mare plăcere să iau cina. Povestește-mi despre casa dumitale, Excelență.

— Trebuie să ne vizitezi într-o zi. Peisajul e sălbatic, lumina mai puternică, aerul mai proaspăt. Ți-ar plăcea!

Lui Megan i-ar fi plăcut la nebunie, pentru că era clar că Murdoch iubea locurile acelea. Cu cât povestea mai mult despre Scoția, în special despre Perthshire, cu atât se simțea mai mult accentul în engleza lui, până când Megan începu să vorbească în gaelică și el o urmă, iar orchestra își reluă muzica grațioasă și ritmată fără ca vreunul din ei să bage de seamă.

Într-un final, când Murdoch o ajută să se ridice, aveau farfuriile și paharele goale.

— Mi-ai distrus ocazia de-a socializa, Meggie Windham. De acum voi avea așteptări foarte mari de la orice bal, pentru că voi dori să am parte de fiecare dată de o conversație excelentă, de un strop de intrigă și de compania unei lady ale cărei opinii sunt bine argumentate. Îți mulțumesc pentru că ți-a fost milă de un scoțian lovit de dorul de casă.

Îi cuprinse mâna între palmele lui, deși nici el și nici Megan nu își pusese ră mânușile pentru că încă se mai aflau printre ferigi.

Ea nu voia să-i mai dea drumul lui Murdoch. Nu voia ca mâna ei să scape din palmele lui, nu voia să-l piardă prin mulțimea de la parter, nu voia să audă muzică de vioară și bârfe, când ar fi putut să discute cu el despre economie și poezie.

Din nefericire, Megan nu purta ochelarii și astfel, atunci când se întinse ca să-l sărute pe Murdoch, trebui să-i cuprindă obrazul în palmă ca să țințească perfect. Cu o oră în urmă probabil că s-ar fi mulțumit cu obrazul lui – un sărut prietenesc.

Dar undeva între o bătaie ușoară pe braț și

complimentul pe care i-l făcuse pentru încăpățânarea ei, cumva un sărut prietenesc nu mai era potrivit.

Murdoch era eroul ei, care se opunea unui ticălos și se punea în pericol pentru ea, doar pentru că era un gentleman.

Megan își lipi buzele de ale lui și zăbovi câteva momente pentru ca el să știe că, deși nu-l vedea foarte bine, nu îl sărutase din greșeală și se putea bucura de magia asta chiar și cu ochii închiși. Gura lui era caldă și minunată, avea un ușor gust de lămâi și de iarbă-neagră.

Și Megan se îndrăgosti.

*

Un dor mai ascutit și mai apăsător decât cel de casă îl copleși pe Hamish în timp ce acoperi mâna cu care Megan îi cuprinsese obrazul.

— Nu trebuie să faci asta, Meggie.

Reacțiile ei erau de o asemenea natură, că un bărbat ar fi putut interpreta greșit și ar fi crezut că nu înțelege. Gesturile lui Megan Windham, felul în care vorbea, răspunsurile ei erau toate caracterizate de o anumită ezitare, de o clipă în care părea că își alege cuvintele, că se hotărăște cum să reacționeze sau caută răspunsuri.

Dar Hamish știa mai bine. Ca un scoțian nevoit să trăiască printre ofițeri englezi, cap de familie și fost soldat proscris printre ceilalți veterani de război, înțelegea ce voiau să-i transmită genele ei coborâte.

Își folosea toată puterea ca să se controleze, încerca să fie prudentă.

Dădea o dovadă uimitoare de stăpânire de sine, și la un preț pe care doar un alt suflet pasional, aflat în spatele liniilor inamice, îl putea bănuși.

Fiorul setei de luptă pătrunse dincolo de valul de căldură pe care i-l aduse sărutul lui Megan, o hotărâre irațională că numai Hamish o putea elibera din această clipă de ezitare în care îl săruta. Fata îi cuprinsese mai întâi obrazul în palme, cu un gest tandru care îi ajunsese la suflet.

Apoi își îndreptă baionetele spre el și îl atacă.

Megan își apăsă cu mai multă fermitate buzele de gura lui Hamish, iar el se întoarse cu ea astfel încât silueta lui masivă să ascundă privirilor identitatea femeii care îndrăznise să-l sărute pe cel poreclit Teroarea din Toulouse.

Megan Windham era o teroare în felul ei, pentru că îl făcea pe Hamish să uite complet de bunul-simț. Se aruncă asupra lui cu totul – își încolăci brațele în jurul lui și se lipi de el când îl sărută, de un bărbat care se gândea să capituleze.

— Meggie, nu. Nu trebuie să mă săruți...

Atunci își lipi sâni de pieptul lui Hamish. Își trecu o mână pe după talia lui ca să îl tragă mai aproape de ea. O căldură umedă și dulce anulă următorul protest al lui Hamish. Căpșune și lămâi acrișoare, îndrăzneală și dorință.

În toată beția asta de simțuri își făcu apariția excitația, iar asta – această reacție masculină încântătoare și blestemată – întări simțul onoarei lui Hamish. Își ridică privirea, dar îi cuprinse bărbia între degete, astfel încât obrazul ei să rămână lipit de dantela și materialul lavalierii sale.

— Femeie nebună, n-azi că nu trebuie să mă săruți ca să-ți recuperezi scrisorile? Nu așa funcționează lucrurile.

— Omule, nu te sărut pentru că trebuie. Te sărut pentru că așa vreau. Dă-mi drumul, reuși ea să rostească printre dinții încleștați.

Hamish o ținu în brațe o clipă în plus, pentru că el voia acest lucru, pentru că era nevoit, pentru că era bine să-i ofere o mică demonstrație de posesivitate. Când fu sigur că nu avea să-l sărute din nou – și că nici el nu avea să continue sărutul –, îi dădu drumul, dar nu făcu un pas în spate, pentru ca nu cumva să o vadă cineva.

— Părul tău, îi atrase el atenția și-i întinse lui Megan mânușile lungi, de seară, care rămăseseră împăturite pe masă. Să te ocupi puțin de el.

Ar fi vrut să se ocupe el – adică să distrugă ce mai rămăsese neatins din coafura ei.

Megan își trecu degetele printre buclele lui cu gesturi

rapide și sigure, la fel cum ar fi făcut și surorile lui.

— Ești suficient de prezentabil, declară ea și începuse să-și pună mănua pe mâna dreaptă.

Toată strădania ei era de-a dreptul erotică. Megan era grijulie, îndreptând cutele materialului mângâindu-și propriul braț, până când rămaseră expuși vederii doar câțiva centimetri de piele între cotul și umărul ei...

Piele de care Hamish ar fi vrut brusc să-și lipească buzele.

— Îi mulțumesc scoțianului de la care a pornit moda purtării *sporrán*³-ului în față și în mijloc, pe o centură rezistentă, Meggie Windham. Ești capabilă să nimicești simțul rațiunii unui bărbat.

Ea își puna cea de-a doua mână cu gesturi și mai lente. O femeie care trăgea cu urechea la conversațiile verilor ei și forța încuietori știa exact motivul pentru care Hamish era așa de recunoscător acelui scoțian rebel.

— Din cauza unui singur sărut? Întrebă ea, continuând să privească intrigată mănua.

— Din cauză că mă gândesc la un sărut. Al tău. Voi pleca în Scoția de îndată ce îți voi recupera scrisorile. Dacă nu ai grijă, te voi răpi și te voi păstra numai pentru mine.

Megan îi întinse perechea lui de mânuși, dar când Hamish vru să i le smulgă dintre degete, ea le strânse în mână.

— Mi-ar plăcea asta, Excelență. Ai spus că ținutul Highlands este foarte frumos.

Țineau amândoi de mânuși, nu ca un gest de război, ci ca un altfel de legătură între ei, la fel cum se întâmpla la dansurile câmpenești, unde perechea era unită printr-o eșarfă colorată.

— Nu ți-ar plăcea să-ți fie distrusă reputația, să se bârfească pe seama ta, să cazi în dizgrație, spuse Hamish. Am glumit – o glumă proastă. Un exemplu de umor scoțian, poftim!

Vorbise din inimă. Ea dădu drumul mânușilor.

— Scoate-mă la plimbare cu trăsura mâine-dimineață,

³ Geantă tradițională scoțiană (n.tr.)

îi sugeră ea. Nu aștepta să se facă ora potrivită. Măine-noapte are loc serata de la familia Henderson, iar în noaptea următoare am promis să merg la serata muzicală de la Lady Leighton. Luni este balul de la familia Halstrop, și Sir Fletcher deja mi-a cerut să valsez cu el înainte de supeu.

În timp ce-i vorbea își aranja părul și agrafele cu mișcări sigure, în ciuda faptului că purta mănuși și nu avea o oglindă. Ea nici nu avea nevoie de o oglindă, pentru că, fără ochelari, probabil nici măcar nu și-ar fi văzut propria reflexie.

— Atunci luni noapte îți voi recupera scrisorile, spuse Hamish. Marți după-amiază voi fi deja în drum spre Scoția, iar problemele tale se vor sfârși.

Megan se opri cu un ac de păr în mână.

— Chiar trebuie să fii atât de nerăbdător să pleci?

Hamish îi luă acul din mână, își calculă variantele de acțiune, pentru ca în clipa următoare să țină în palmă un *sgian-dubh*⁴.

— Stai nemișcată, Meggie. Înainte să apuce să se răzgândească, ținea în palmă o șuviță roșcată de aproape zece centimetri. Își îndesă cuțitul înapoi în ciorap și-i prinse părul lui Megan după ureche. Deocamdată e de ajuns. Mai mult decât atât.

Ea se încruntă la Hamish – deși în privirea ei era și puțin triumf – apoi își mângâie părul în timp ce el băgă șuvița tăiată în *sporrán* și își puse mănușile.

— Pe mâine, rosti ea și-și trecu pe încheietura mâinii legătura unui evantai pictat. Îți mulțumesc pentru această cină plăcută, Murdoch. Te rog să nu pleci spre Highlands fără să-mi înmânezi personal scrisorile acelea. Ultimul lucru de care am nevoie este ca vreun intermediar să mi le piardă din nou.

— Ți le voi aduce eu însumi, nimeni altcineva.

Asta însemna că Hamish avea să plece spre Scoția marți, la prânz, când porțile orașului vor fi libere. Iar numai

4 Cuțit de mici dimensiuni, cu un singur tăiș, care face parte din costumul tradițional scoțian din zona Highlands (n.tr.)

se va frânge cel puțin încă o dată înainte să pornească pe marele drum spre nord.

Capitolul 8

— Asta e o privire foarte încruntată până și pentru tine, Keswick, spuse Devlin St. Just, conte de Rosecroft.

— Așteptă până o să ai fii, replică Keswick în timp ce mulțimea de jos se regrupa pentru următorul dans. De data asta formau linii lungi, fiind vorba de un dans câmpenesc menit să-i ajute pe invitați să digere mai bine mâncarea.

— Nicio privire încruntată nu e suficient de intensă pentru a potoli necuviința unor adolescenți. Dacă n-aș avea alături spiritul puternic al contesei mele, aș fi cu nervii la pământ gândindu-mă la anii ce au să vină.

— Cu toții am fi așa, dacă nu am avea soțiile alături. Ce-ți mai face piciorul?

Louisa flutură cu mâna stângă spre ei, din cealaltă parte a sălii de bal. Keswick făcu o plecăciune complicată. Era semnalul lor pentru „acesta va fi ultimul dans”.

„Slavă Domnului!”

— Rănila mă dureau mult mai tare înainte să înceapă sora ta să vadă de mine, răspunse Keswick. Ea are grijă să mănânc cum trebuie, să fac mișcare în condițiile în care, de obicei, aș rămâne ore întregi la birou. Ies călare în diminețile frumoase – mâine vîi și tu cu noi, nu-i așa?

Fu rîndul lui Rosecroft să se încrunte.

— Măine *este*? Plecați fără mine dacă nu apar la poartă până la ora stabilită. Emmie are niște convingeri foarte ferme în privința nebuniei care pune stăpînire pe bărbați de-i face să stea treji noaptea și să-și neglijeze orele de somn. Dacă mâine-seară vine vreo furtună, atunci va trebui să le citesc copiilor povești înainte de culcare și, trebuie să-ți amintesc, Keswick, că subsemnatul nu se descurcă prea bine la înfrînt dragoni și vrăjitoare atunci când se simte în pericol.

— Eu omoram dragoni, vrăjitoare și monștri marini înainte ca tu să înveți cum să scapi de mahmureală.

Și cu toate astea, plimbarea călare în zorii zilei următoare balului dat de ducasă era deja o tradiție – o tradiție de familie – care nu putea fi refuzată cu ușurință.

Megan Windham trecu zâmbitoare pe lângă ei, prefăcându-se că studiază modelul pictat pe evantaiul pe care îl ținea în mână.

— Dacă nu ne vede pe noi, mormăi Rosecroft, cum se așteaptă ca toată lumea să creadă că admiră florile pictate pe evantai?

— Ne-a văzut. Însă ne-a ignorat înadins, răspunse Keswick. Dacă rămânem la balconul acesta, sunt sigur că îl vom zări curând și pe ducele de Murdoch trecând pe lângă noi, cu kiltul șifonat în locuri ciudate și cu o expresie derutată. Megan l-a fermecat pe sărmanul om cu un sărut, acum mai puțin de zece minute.

În tot acest timp, Keswick rămase pe loc, cu spatele la frații lui, încercând să se uite discret printre ferigi și rugându-se ca Louisa să vină curând să-l ia acasă.

Pe de altă parte, la ce altceva se aștepta Murdoch când îi permisesese unei domnișoare din familia Windham să-l conducă în spatele ferigilor?

— Îmi amintesc ceva legat de Murdoch, interveni Rosecroft tocmai când orchestra începu să cânte. Ceva ce am auzit acum mulți ani, înainte să circule absurditățile alea cum că nu ar fi ascultat niște ordine, că s-ar fi separat de oamenii lui și ar fi ajuns prizonier la francezi.

Faptul că fusese luat prizonier de francezi, mai ales că fusese capturat fără uniformă, era adevărat.

— Ce-ai auzit?

— La Coruna, spuse Rosecroft pe un ton care exprima groaza pe care fiecare ofițer britanic o asocia cu acel moment de iad. Oamenii lui au reușit să ajungă la corăbii. Am auzit că absolut toți oamenii lui și familiile lor au reușit să ajungă la corăbii.

Iar asta însemna că în ciuda oboselii, lipsurilor, viscolelor puternice și cu francezii care amenințau cu

moartea pe toți cei care rămâneau în urmă, Hamish MacHugh reușise cumva să conducă în siguranță sute de soldați, pe soțiile lor și chiar și câțiva copilași la corăbiile de salvare.

— Uitasem de asta, zise Keswick, în timp ce MacHugh – adică Murdoch – trecu pe lângă ei cu pas săltăreț și îi salută cu o mișcare a capului.

Era fercheș și calm, când ar fi avut toate motivele de-abia să se târască din spatele ferigilor, la cât de pasională era o femeie din familia Windham atunci când își puneă în minte să sărute pe cineva.

— Mă întreb ce altceva am mai uitat despre el, comentă Rosecroft. Am auzit că intenționează să plece în nord, așa că poate nu vom avea niciodată ocazia să aflăm.

Rosecroft se îndepărtă cu pași mari, iar asta îl determină pe Keswick să-și cheme trăsura ca să-și conducă soția acasă. Mai întâi avea să se oprească în sala de jocuri ca să mai pună câteva întrebări obișnuite câtorva camarazi de arme din Peninsulă, câteva întrebări *foarte* banale.

Poate că Murdoch avea de gând să plece în curând în nord, dar așa cum era proverbul „socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg”.

*

Războiul devenise mai distractiv în ziua în care Sir Fletcher Pilkington auzise din întâmplare un sergent tunar explicându-i unui recrutar că scopul unei armate este să avanseze.

Lupta, mărșăluitul, asediul, toate erau doar pentru a ajuta avansarea. Când un om devenea un pion necesar pentru acel avans continuu, acesta nu trebuia să se lupte prea mult.

Astfel, cizmarul regimentului nu avea niciodată parte de prea multă acțiune în prima linie, pentru că o armată avea nevoie de bocanci. Nici artificierii care se îndeletniceau cu reparatul frâielor, curelelor, pistoalelor și tocurelor nu erau trimiși în prima linie. Scribul, deși ocupa o

poziție neoficială, era de asemenea ținut departe de luptele cele mai grele, ca să poată așterne pe hârtie mai multe testamente, scrisori către iubite sau, uneori, câte un ordin falsificat.

Din ziua aceea înțelesese mult mai bine politica regimentului și, dacă Sir Fletcher putea înțelege o anumită situație, asta însemna că o putea manipula în scopul propriu.

— Nu credeam că o să mai ieși astăzi, comentă un bărbat călare pe un roib.

Calul era mai degrabă musculos decât firav, ca și stăpânul său. Șaua și frâiele erau ca noi, fără nicio urmă de uzură, la fel și cizmele și mănușile călărețului.

— Puget, îl salută Sir Fletcher și înclină din cap. Dacă am stabilit o întâlnire, mă țin de promisiune. Pornim? N-am niciun chef să fiu prins în parada de trăsuri de astăzi.

Onorabilul Garner Puget, al treilea fiu al contelui de Plyne, își struni calul înainte.

— Ce mai fac surorile tale?

Cele patru surori ale lui Sir Fletcher nu erau de nasul unui al treilea fiu al unui nobil, cel puțin din punctul de vedere al nobilului și bogatului lor părinte. În loc să distrugă speranțele lui Puget legate de sora lui cea mai mare, Sir Fletcher își întoarse calul spre una dintre aleile mai puțin circulate din Hyde Park.

— Surorile mele înfloresc, mulțumesc. Lady Pamela a întrebat de tine chiar în această dimineață. Voia să știe de ce ai lipsit de la balul Windham de ieri-noapte.

— Dar n-am lipsit de la Windham. Am rămas până la ultimul vals.

Fără îndoială cu speranța că Sir Fletcher îi va permite sârmanului nebun să danseze măcar odată cu Pamela. Dar în afară de momentele când fusese ocupat cu o văduvă voluptuoasă într-un salon nefolosit, Sir Fletcher fusese prea ocupat să stea cu ochii pe familia Windham și pe alți bețivani.

— Cred că Pamela ți-a dus dorul, spuse Sir Fletcher. E foarte curtată de oameni bogați și influenți. Preferă o lady

care le poate oferi un titlu.

Puget rămase tăcut în fața acestei dezvăluiri. Nu era un guraliv, dar era foarte talentat la scris.

— Am nevoie să-mi scrii câteva cuvinte, adăugă Sir Fletcher în timp ce caii înaintau la pas. Nimic ieșit din comun. Câțiva bănuți de ici-colo.

— Ai spus că ești aproape logodit cu o Windham. De ce nu profiți de ocazie?

Dacă ar fi fost în armată, Sir Fletcher i-ar fi ordonat lui Puget să meargă în mijlocul luptelor, și Puget n-ar fi avut încotro și s-ar fi dus, atât de disciplinată era armata britanică. Din păcate, războiul se terminase, mai mult sau mai puțin, iar amenințările vagi rostite pe aleile singuratice din parc erau singurele mijloace pe care le mai avea la îndemână.

— Ești un tip deștept, Puget, spuse Sir Fletcher. Gândește-te o clipă: un bărbat care provine dintr-o familie bună, cu o reputație fără pată, foarte mult farmec și foarte sofisticat ar putea primi permisiunea de-a vizita o doamnă cu o situație materială asemănătoare. În mod normal, deși nu este declarat public, doamna în cauză va ști că de acum înainte este promisă cuiva.

Sir Fletcher primise permisiunea aceasta mai întâi cu Sally Delaplane, apoi cu Hippolyta Jones. În ambele cazuri, cheltuisese mult peste așteptări și fusese nevoie de intervenția tatălui său ca să scape de închisoarea datornicilor. Contele îi spusese foarte clar că nu avea să mai primească niciun ajutor financiar, iar cei cărora le datora bani începuseră să-și piardă răbdarea.

Sir Fletcher dăduse peste scrisorile vechi ale lui Megan Windham exact la timp.

— Cunosci regulile de curtare, Sir Fletcher.

Puget își mână calul înainte pe cărarea care se îngusta și, în loc să țină ramura subțire de stejar care bloca drumul, o lăsase liberă și aceasta îl lovi pe Sir Fletcher peste piept.

Gestul acesta mic de grosolănie îi aduse mai multă mulțumire lui Sir Fletcher decât dacă Puget l-ar fi înjurat.

— Sunt sigur că în curând vei avea și tu nevoie de aceste reguli, Puget. Oricum, între a obține permisiunea să-i fac o vizită domnișoarei Megan Windham și a-mi accepta cererea în căsătorie, se vor face niște cercetări.

— Ești fiu de conte. Cel mai probabil, cercetările vor viza situația familiei tale și contribuția pe care o aduce aranjamentelor.

Sir Fletcher spera să se întâmple așa, dar numai proștii trăiau din speranță, pe când un bărbat își făcea planuri. Treaba armatei era să avanseze.

— Finanțele familiei mele vor fi în ordine, răspunse Sir Fletcher. Cu toate astea, cheltuielile unui sezon social depășesc mijloacele bănești ale unui burlac, prin urmare, am alte nevoi mai presante de care să mă ocup.

Cu alte cuvinte, era vorba de mai multe datorii, majoritatea la diferiți comercianți, altele la pariuri. Ducele de Moreland, fratele acestuia și un batalion de fii și gineri aveau să afle foarte ușor despre toate astea.

— Orice gentleman are datorii, iar tu ai una față de mine, spuse Puget. De luna trecută încoace, nici măcar nu am mai dansat cu Lady Pamela, deși mi-ai spus că își caută parteneri de vals. Ieri noapte a stat pe margine la patru dansuri, Sir Fletcher.

Era cam mult, chiar și pentru Pammy Cea Simplă.

— E vorba de strategie, amice. Data viitoare când vei dansa cu ea, mama mea vitregă va fi deja disperată ca Lady Pamela să nu mai plece de pe ringul de dans. Până și tata va trece cu vederea îndrăzneala unui fiu mezin lefter, dacă mama vitregă îi va explica motivul.

Era o nimica toată, dar Sir Fletcher cunoștea situația lui Puget și, mai mult decât atât, contribuise la o parte din situația lui. Puget n-avea să primească prea mult din partea fostului său ofițer comandant.

— Cât de mult și de la cine? întrebă Puget.

— Cincizeci de lire ar fi de ajuns, răspunse Sir Fletcher. Poate că cincisprezece sau douăzeci de căciulă, de la Quimbey, Barchester și, să zicem, Hancock. Poți să folosești scuza obișnuită. Domnii au pariat când erau nițel

cam băuți, iar eu am profitat bucuros de ghinionul lor la cărți. Contabilul meu le va înmâna discret o chitanță cu semnătură contabililor lor, iar situația mea financiară se va echilibra.

— Ești nebun? izbucni Puget luând-o spre stânga la răscrucea care le apăru în cale. Quimbey n-a fost niciodată văzut beat în public, nici măcar înainte să se însoare. Barchester e un bețivan, aici îți dau dreptate, dar n-are o lețcaie ca să-ți plătească. Hancock nu pariază niciodată prea mult și nu am văzut niciodată ceva scris de mâna lui, ca să iau drept model.

Exista un moment care lui Sir Fletcher îi plăcea cel mai mult, atunci când aroganța îi făcea pe cei cinstiți să nu sesizeze direcția spre care îi îndruma el.

— Tu ești expertul în grafologie. Spune-mi al cui scris l-ai văzut și pe care îl poți copia cel mai bine.

Nu folosise cuvântul „falsifica”. Puget turba la auzul acestui cuvânt și bine făcea, pentru că falsificarea era o infracțiune care se pedepsea cu spânzurătoarea.

— De ce nu cineva din familia Windham? Sunt enervant de bogați, sigur ai jucat la un moment dat împotriva unuia dintre ei. Ca fiii unui duce, vor scrie cel mai probabil în stilul de la Eton.

Puget avea talentul straniu de-a descifra caracterul unui om numai văzându-i scrisul și să-i ghicească scrisul, doar știindu-i caracterul.

— Îi evit pentru că fac parte din familia *Windham*, răspunse Sir Fletcher. Moreland, capul familiei, se va ocupa de aranjamentele necesare. Nu vreau să ajung mai aproape de-atât de un duce atât de protector ca el.

Sir Fletcher îl lăsa pe Puget să chibzuiască la toate variantele în tăcere. Era mult mai bine ca însuși falsificatorul să sugereze persoana care ar trebui să fie viitoarea victimă.

— Lord Hector Piermont, locotenent, propuse Puget. Bea ceva mai mult decât ar trebui, este fost soldat, a avut parte de o educație tipică și frecventează aceeași cafenea din Grosvenor la care merg și eu. Am văzut de suficient de

multe ori bilete scrise de el, ca să-i pot imita scrisul.

— Ai găsit o soluție perfectă, ca de obicei. Nu mă îndoiesc că luna viitoare, Pamela se va bucura să petreacă în compania unui gentleman inteligent ca tine cel puțin cât durează un menuet.

— Vreau un vals, Pilkington, de preferință cel de dinaintea supeului.

„Sir Fletcher”, deși proștilor îndrăgostiți trebuie să li se accepte dramele lor mărunte, își zise Pilkington în sinea lui.

— Vei scrie o chitanță pentru cele cincizeci de lire?

Expresia lipsită de speranță a lui Puget îl unse pe suflet. Apoi deveni hotărâtă. Era cel mai bun gen de infractor, șovăitor, dar și extrem de priceput în domeniul său.

— Pierpont poate suporta cheltuiala, spuse Puget, și dacă îl păcălești să-ți dea întreaga sumă, atunci, pe viitor, va fi mai puțin tentat să bea atunci când pariază.

Un infractor priceput, care ezita și avea și o conștiință chinuită. Ce putea fi mai bun?

— Sunt sigur că ai dreptate. Dacă pui lucrurile în lumina asta, atunci chiar îi faci o favoare. Sărmanul nenorocit ar trebui să-ți mulțumească pentru că îl faci să vadă pericolele și mai mari ale excesului de vicii.

Puget era atât de priceput, că sărmanul nenorocit n-avea să afle niciodată că fusese păcălit. Sir Fletcher avea să-și trimită contabilul în vizită la Pierpont. După câteva schimburi de politețuri, urma să-i fie înmănat un cec în alb în schimbul unei chitanțe perfect falsificate.

Și astfel problema avea să fie rezolvată. Armata urma să avanseze fără să se verse nicio picătură de sânge.

— Lady Pamela va aștepta cu bunăvoință invitația ta la valsul de dinaintea supeului, la balul de luni seară, spuse Sir Fletcher.

Un singur vals era o mică consolare pentru anii pe care Pamela urma să-i petreacă frecventând diferite saloane și săli de bal pe post de cârjă pentru vreun baron bătrân și bolnav de bună, cu atât mai puțin pentru nopțile

pe care avea să le petreacă în patul acestuia.

Geneva, mezina răsfățată, se putea aștepta la o soartă mai fericită. Dacă avea noroc, actualul conte avea să moară înainte ca ea să ajungă la vârsta măritişului – o idee minunată.

— Aceea nu este logodnica ta? Întrebă Puget în momentul în care caii ieşiră pe o alee mai largă.

Printre tufişuri, o zări pe partea cealaltă a unei pajişti pe Megan Windham, stând pe bancheta unui faeton, alături de un bărbat uriaş, îmbrăcat în kilt. Era drăguţă, deşi oarecum agitată, însă Megan fusese dintotdeauna timidă ca un june sublocotenent de marină care porneşte spre Cathay.

— Sărmana de ea, se pare că a fost iarăşi nevoită să dea dovadă de caritate, comentă Sir Fletcher, pentru că cel care ţine frâiele este proaspătul duce de Murdoch. Cred că nu are cai de soi.

Animalele măcar se potriveau la culoare, amândoi caii fiind maronii cu picioarele albe, dar erau departe de armăsarii olandezi şi supli pe care toată lumea se aștepta să tragă trăsura unui duce.

— Hamish MacHugh deţine două fabrici de bere prospere, spuse Puget strunindu-şi iarăşi calul spre stânga. Dincolo de bârfele de salon care vorbesc de un comportament nepotrivit pentru un ofiţer sau de dezertare, a luptat ca un demon pentru Anglia. În ceea ce mă priveşte, poate să-şi înhame ce cai doreşte la trăsură.

— Megan nu poartă ochelarii ăia oribili, așa că nu te poate vedea, Puget, zise Sir Fletcher.

Puget era foarte bine familiarizat cu scrisul de mână al lui Megan şi, pentru el, asta era ca şi cum s-ar fi uitat în sufletul cuiva – un blestem, mai ales că era năpăstuit şi cu o conştiinţă.

— Pentru o femeie care face doar un act de caritate, nu pot să nu observ că stă destul de aproape de duce, comentă Puget. Murdoch ocupă cea mai mare parte din banchetă. I-am văzut plimbându-se prin parc săptămâna trecută, împreună cu nişte veri de-ai ei. Te deranjează?

Puget s-ar fi bucurat la gândul că perspectivele lui Sir Fletcher nu erau atât de luminoase.

— Megan nu m-ar înșela niciodată.

Sir Fletcher nu avea nevoie să spună mai multe, nu lui Puget.

Faetonul trecu zdrăngănind la douăzeci de metri depărtare de ei, un vehicul neobișnuit de firav, tras de o pereche de cai enormi, cu picioare păroase și capete uriașe, cele mai puțin rafinate exemplare despre care s-ar putea spune că fac parte din rasa cabalină. Priveliștea ar fi trebuit să stârnească râsete, dar cu un duce care ține hăturile, nimeni nu l-ar fi ridiculizat în public.

— Nu-l subestima pe scoțian, îl avertiză Puget. Hamish MacHugh nu a ascultat de niște ordine directe, și generalii l-au lăsat în pace pentru că francezii erau îngroziți de el. Oamenii mei spuneau că, atunci când l-au prins, francezii i-au dat drumul pentru că era un om mult prea periculos ca să rămână la ei. Dacă francezii i-ar fi făcut vreun rău, fiecare scoțian din armată ar fi răzbunat de zece ori moartea lui MacHugh.

Dacă o armată ar putea avansa bazându-se numai pe zvonurile care circulau printre soldați, atunci generalul Wellington ar fi zburat pe deasupra Spaniei într-o singură săptămână.

— Scoțienilor le place mult să ucidă, Puget, și dacă nu le face nimeni pe plac să-i provoace, atunci se omoară între ei. Francezii exagerează, și probabil că toată lumea ar trebui să-și aducă aminte că Hamish MacHugh are un temperament violent. Eu – care am văzut pe viu brutalitatea de care e capabil – pot mărturisi același lucru.

Sir Fletcher avusese grijă să le amintească acest lucru chiar noaptea trecută, la jocul de cărți. La urma urmelor, niciodată nu strica să-și amintească de vremurile trecute împreună cu niște veterani ca el. La Londra mai venise și fratele mai mic al lui MacHugh, iar lui Sir Fletcher nu-i dădea pace presimțirea că mezinul avea să iște tot felul de probleme.

Odată, în armată, Sir Fletcher îl trimisese pe Colin

MacHugh pe o pistă falsă - o glumă obișnuită care se practica în rândul ofițerilor plictisiți -, iar întreaga afacere nu se terminase deloc bine. Toată lumea din popota ofițerilor ajunsese la concluzia că scoțienilor le lipsea umorul caracteristic unui gentleman.

— E posibil ca domnișoara Megan să fie prea bună pentru scoțian, spuse Puget, dar categoric merită ceva mai bun decât tine.

— Desigur, replică Sir Fletcher știind că venise timpul să pună capăt acestei întâlniri. Toate doamnele merită o soartă mai bună decât cea pe care le-o oferă viața, motiv pentru care voi fi un soț excelent pentru ea. Sunt perfect conștient de norocul care a dat peste mine.

Nu se putea spune că Megan zâmbea, acolo pe banchetă, lângă Murdoch, dar era într-atât de rafinată, că nu părea nici mohorâtă. Fără ochelarii aceia îngrozitori, se putea spune că era destul de drăguță, în ciuda aceluia păr roșcat.

— Ești foarte sigur de viitor, comentă Puget în timp ce se apropiau de zgomotul și aglomerația de pe Park Lane. Ești foarte sigur că familia Windham va privi favorabil faptul că o curtezi pe fiica lor.

— Luni după-amiază urmează să mă întâlnesc cu tatăl ei și sper să-l conving de faptul că va fi o căsătorie din dragoste, așa cum se obișnuiește în sânul familiei Windham. Ea este o domnișoară deloc ieșită din comun, destul de trecută, care nu vede bine și are părul roșcat. Știe că ar putea avea un pețitor *mult* mai rău decât mine.

Mai ales dacă îndrăznește să refuze cererea în căsătorie a lui Sir Fletcher.

*

Pentru Megan, după-amiaza de luni nu decursese bine, iar seara începea să se transforme într-un dezastru.

— Te rog să păstrezi un dans pentru Garner Puget, îi spuse Sir Fletcher în timp ce-și pleca fruntea deasupra mâinii ei. Dacă este văzut dansând cu o membră a familiei

Windham, atunci nu va părea o îndrăzneală din partea lui să o invite și pe Lady Pamela.

Megan făcu o reverență, deși își simțea picioarele grele de oboseală.

Sezonul monden era istovitor, și nu se odihnise deloc bine în ultimele nopți. Garner Puget era un bun dansator, deși avea un comportament neplăcut și nu prea făcea conversație.

— De obicei, gazdele și pețitoarele au grijă să împartă burlacii printre domnișoarele mai retrase, comentă Megan când orchestra începu primele note ale valsului de dinaintea supeului. Lady Halstrop și surorile ei sunt foarte atente la acest aspect.

La fel de atente ca niște păsări de pradă înfometate, zburând peste un câmp proaspăt cosit. Niciun gentleman neînsoțit nu rămânea pe margine, dacă pețitoarele puteau face ceva în privința asta.

Megan îl văzuse pe ducele de Murdoch rotindu-se pe ringul de dans mai devreme, dar în ultima oră dispăruse.

— Draga mea Megan, dacă te mai uiți mult la ceasul ăla, rosti zeflemitor Sir Fletcher, o să cred că ai o întâlnire.

Megan chiar avea o întâlnire. Spera cu disperare că mâine-dimineață îl va primi pe Murdoch în cel mai bun salon al mamei sale și că va recupera de la acesta toate scrisorile pe care i le scrisese vreodată lui Sir Fletcher Pilkington.

— Sunt obosită, murmură ea. Nu vreau să fiu lipsită de respect față de dumneata, dar mă dor picioarele.

La fel cum o dureau și capul, și inima.

Începu valsul, și Sir Fletcher o trase pe Megan foarte aproape, apoi porniră. Pentru toți cei care îi vedeau, Sir Fletcher părea un bărbat elegant și îndrăgostit, complet fermecat de doamna din brațele sale. Afișa un zâmbet dulce, o privire îndatoritoare și un comportament doar puțin îndrăzneț.

Megan ar fi vrut să aibă îndrăzneala de a-i turna ultimul ei pahar de punci pe lavaliera lui albă ca zăpada.

— Draga de tine, îngână Sir Fletcher destul de tare,

Încât să fie auzit de cuplurile care dansau pe lângă ei. Desigur, ești epuizată. Dacă dorești să plecăm de pe ringul de dans, ne putem odihni în grădină.

„Dumnezeule, nu!” Megan știa de ce era capabil Sir Fletcher într-o grădină luminată doar de razele lunii sau într-o firidă retrasă.

— Pot refuza orice dans, dar nu și un vals. Oricum, nu valsul pe care i-l promisese lui Sir Fletcher. O văd cumva pe Lady Pamela dansând cu domnul Puget?

— Chiar nu vezi bine până acolo? o întrebă Sir Fletcher pe un ton mieros.

— Lady Pamela are un evantai albastru și poartă o rochie de culoarea piersicii în noaptea asta, așa că am presupus că este ea. Nu pot distinge trăsăturile de la distanța asta.

Totuși, Megan își dădu însă seama că mărturisirea ei îl enervă pe Sir Fletcher.

— Ai grijă ca nu cumva să transmiți vederea asta proastă și copiilor mei, spuse el. Atâta timp cât îmi vei naște fii, tata se va arăta generos față de mine, dar nu-mi place ideea ca moștenitorii mei să alerge prin jurul meu cu ochelari albaștri.

„Atunci însoară-te cu altcineva”. Megan nu-i putea spune asta până nu își recupera scrisorile.

— Sunt singura din familia Windham care are probleme cu vederea, restul sunt sănătoși, Sir Fletcher. Anwen era extrem de timidă, dar femeile timide nășteau întotdeauna copii sănătoși. Nu trebuie să te sperii că defectul ăsta va fi moștenit de copiii dumitale.

De copiii lui Megan, poate.

— Arăți obosită, constată Sir Fletcher când o întoarse pe Megan în brațele sale. Nu te gândești să o ștergi împreună cu părinții tăi în Țara Galilor, nu?

Ei bine, se gândise la această variantă. Mai devreme, când Sir Fletcher se închisese timp de o jumătate de oră în birou cu *papa*, Megan fusese gata să fugă unde vedea cu ochii, numai să nu riște să apară la balul din noaptea asta.

— Părinții mei preferă să călătorească singuri, fără

fiica lor.

Se folosi de următoarea rotire pentru a se îndepărta la o distanță convenită de partenerul ei de vals.

— Mi se pare mie sau în sezonul ăsta și-au făcut apariția mai mulți membri din familia Windham decât în anii trecuți? Sir Fletcher afișa din nou zâmbetul lui caracteristic, în timp ce privirea îi rămase la fel de calculată. În ultimele două săptămâni i-am văzut pe Keswick, Rosecroft și Deene mai mult decât în tot sezonul de anul trecut.

Megan avea bănuielile ei privind ceea ce Murdoch numise o reuniune a clanului Windham. Dacă teoria ei era adevărată, atunci surorile ei erau sigur mai agitate, și nici ea nu se simțea mai liniștită.

— Nu sunt singura fată nemăritată din familia Windham, comentă ea. Excelențele lor iau în serios treaba asta cu pețitul și, cel mai probabil, ăsta e motivul pentru care au chemat întreaga familie.

Sir Fletcher râse cu poftă, râsul pe care îl folosea de fiecare dată în public, dar care îi întorcea pe dos stomacul lui Megan, mai ales că nu spusese nimic amuzant.

— Nu vei mai rămâne nemăritată multă vreme, draga mea. Astăzi m-am întâlnit cu tatăl tău.

Și *papa*, sărmanul, nici măcar nu o avertizase pe Megan că fusese stabilită această întâlnire.

— *Papa* încă nu mi-a vorbit despre natura discuției voastre. Dacă surorile mele nu m-ar fi anunțat de vizita de azi, nici n-aș fi știut că ai trecut pe la noi.

Sir Fletcher o conduse pe Megan mult prea aproape de marginea ringului de dans, pentru că aproape se lovi de Joseph, conte de Keswick.

— Atunci să-ți găsești timp să vorbești în privat cu tatăl tău, îi șopti Sir Fletcher, și asta înainte să plece la țară cu mama ta. E de-a dreptul lipsit de maniere ca un cuplu de vârstă lor să plece în fiecare an în luna de miere. Noi doi vom duce o viață mai serioasă odată ce-mi vei oferi câțiva fii.

„O, da, Sir Fletcher. Imediat, Sir Fletcher. Vei avea trei băieți sănătoși până la Crăciun, Sir Fletcher”.

Ar fi preferat să o vadă pe Megan murind la naștere, dacă asta însemna că le-o lua înainte fraților săi în întrecerea de a-i oferi bătrânului conte un moștenitor eligibil. În timp ce se perpelise în pat, noaptea trecută, Megan ajunsese la concluzia că Sir Fletcher o curtase atât de îndrăzneț cu ani în urmă doar din cauza acestei întreceri, și nu pentru că punea la cale șantajul cu scrisori care urmasse.

Westhaven se roti pe lângă ei cu contesa lui iubită în brațe. Megan îi recunoscuse după felul în care dansau împreună, pentru că se mișcau la unison.

— Nu stabilesc eu programul tatii, Sir Fletcher. Am fost liberă, și putea discuta oricând cu mine, dar trebuie să înțelegi că tata are o minte proprie și face cum dorește. La urma urmelor, este fiul unui duce.

Cel mai important, adevărul. era și mai simplu. Părinții ei erau parteneri în toate problemele importante, iar *papa* nu i-ar fi dat lui

Sir Fletcher permisiunea s-o curteze pe Megan fără să se consulte mai întâi cu mama.

Iar mama, binecuvântat să-i fie sufletul pentru totdeauna, era ocupată cu pregătirile pentru călătoria în care aveau să plece în curând.

— Lord Anthony se va consulta *cu tine* în privința intențiilor mele? Sir Fletcher părea uimit de o asemenea idee.

Sigur că da.

— Poate că mama se gândește la tine pentru una din surorile mele sau are alt aranjament pentru mine. Dacă *papa* nu ți-a dat un răspuns direct, atunci a avut motivele sale.

Sir Fletcher o studie pe Megan câteva clipe. Era un vals lent, ceea ce însemna că era mai dramatic și apăsător. De fiecare dată când avea să audă acea melodie, Megan urmă să aibă o senzație de groază care tindea să se transforme în panică.

— Te vei duce să vorbești cu tatăl tău mâine, la micul dejun, îi ordonă Sir Fletcher. Îi vei cere să-ți spună de ce m-

am întâlnit cu el și te vei arăta entuziasmată de faptul că vreau să-ți fac curte. Trebuie să anunțăm logodna cât mai curând și să stabilim o dată la scurt timp după, ca să pun un copilăș în pântecul tău până în sezonul de vânatoare din august.

Minunat! Mai întâi țintește o soție, apoi potârnică. Un set nemaipomenit de priorități. Odată ce vor fi căsătoriți, Sir Fletcher avea să se folosească neîncetat de Megan și nicio putere de pe pământul acesta n-avea s-o mai salveze de insistențele lui.

— Cu prima ocazie, voi face tot ce-mi stă în putință să discut cu *papa*.

De asemenea, Megan va face tot ce-i stă în putință să nu apară o asemenea ocazie.

Ritmul valsului crescuse până la finalul apoteotic, moment care îi oferise lui Sir Fletcher scuza să se aplece spre ea. Mirosea a trandafiri, dar Megan simțise dedesubt izul vechi de transpirație și tabac rânțed. Respirația îi mirosea urât și, când dansau atât de aproape, Megan putea vedea că șuvița aurie pe care Sir Fletcher și-o aranjase cu măiestrie arăta un început de chelie.

— Mi-a trecut prin minte să te compromit, începu el, pentru a scăpa de tot acest teatru și prefăcătorie. Încă e posibil să o fac. Creditorii mei nu sunt dintre cei mai răbdători oameni.

Pentru o clipă, Megan fu copleșită de panică, senzația că îi dispare tot aerul din plămâni, că toate gândurile raționale o părăsesc.

I se păru că numai fuga oarbă de pe ringul de dans și chiar din Anglia era soluția la problemele pe care le crease lipsa ei de judecată.

Era pe punctul de-a se smulge din brațele lui Sir Fletcher – și ce scandal ar fi iscat gestul ei! — când se întoarse cu picioarele pe pământ. Era posibil ca, tocmai în momentul acela, Murdoch să-i recupereze scrisorile. Era posibil să scape, să fie liberă cu ajutorul unui aliat pe care nu s-ar fi așteptat să-l aibă cu două săptămâni în urmă.

— Deja m-ai compromis, Sir Fletcher, spuse Megan.

Dacă anunți lucrul acesta, repercusiunile vor fi simțite și de familia *ta*, nu doar de a mea. Ai surori nemăritate, dar și frați mai mari care au nevoie de soții și te afli la un dans distanță de a fi numit vânător de zestre. Dacă te porți ca mezinul pierde-vară al familiei, tatăl tău îți va tăia veniturile. Cât despre mine, Moreland mai degrabă m-ar trimite la țară, ca să îmi ispășesc așa-zisele păcate, decât să ne dea permisiunea de-a ne căsători.

Valsul se termină, și Megan se aplecă pentru a face reverența cuvenită. Sir Fletcher o ridică și așteaptă ca celelalte cupluri să plece de pe ringul de dans.

— Ce ființă rațională ești! spuse el și-i bătu ușor mâna. Desigur că am chibzuit deja la posibilitatea asta, motiv pentru care aștept permisiunea tatălui tău de-a te curta. Ai grijă ca răbdarea mea să fie răsplătită, draga mea, sau va fi și mai rău pentru tine! Pot răspândi destule zvonuri care să-ți ruineze reputația și fără să creez un scandal răsunător.

Îi zâmbi blând, iar felul în care îi mângâia mâna îi făcu pielea de găină. Megan rosti în gând o rugăciune pentru talentul de hoț al lui Murdoch și-i întoarse zâmbetul.

Capitolul 9

Slavă Domnului, Megan Windham își amintise destul de bine casa din oraș al lui Pilkington. Îi desenase o hartă detaliată, inclusiv cu locul unde care se afla un tablou ce înfățișa o scenă de duel și de ce parte a șemineului se afla vatraul.

Se făcea mult zgomot când se răsturnau cleștii din fier pentru cărbuni.

A treia fereastră pe care o încercă Hamish – de la salonul familiei – fusese închisă neglijent, așa că zăvorul nu se lăsă prea greu convins să se deschidă. Apoi nu mai avu altceva de făcut decât să ridice, să se răsucească și să blesteme în surdină în timp ce se ruga ca scândurile podelei să nu scârțâie.

Sertarul biroului era încuiat, lucru care îl făcu pe Hamish să spere că, într-adevăr, scrisorile lui Megan erau ascunse înăuntru. Băgă șperaclul în gaura cheii și începu delicatul proces de a deschide mecanismul, când se auzi o întrebare venind din întuneric:

— Ești un hoț?

Hamish se îndreptă ușor de spate, căutând cu privirea prin biblioteca întunecată.

— Sigur că nu, domnișoară.

Fata își mută păpușa de pe un sold pe celălalt.

Hamish estimează că avea vreo șapte ani. Prea mare ca să-și sugă degetul, dar prea mică să se teamă complet de întuneric.

Cămașa ei de noapte arăta ca o fâșie palidă de pânză în beznă, iar părul ei blond atrăgea toate razele lunii care pătrundeau pe fereastra bibliotecii.

Părea o zână, și până și scoțienii știau că zânele erau mereu puse pe șotii.

— Dacă nu ești un hoț, atunci ce ești?

Hamish dăduse de bucluc. Un bucluc mare și teribil.

— Eu sunt noul valet. Mă cheamă Thomas. Am început chiar astăzi.

Fata păși în bibliotecă, afișând un zâmbet imens.

— De ce nu porți livrea?

O copilă inteligentă – halal noroc!

— Sunt prea voinic. Au trebuit să comande altă uniformă și încă nu a venit de la croitor. Ce păpușă frumoasă ai! Ce nume i-ai dat?

— Harold. E încăpățânată, ca mine. Eu sunt Lady Geneva. De ce e întuneric aici, Thomas?

— Se face economie, dacă stingem lumânările când e plecată familia. N-a trecut ora de culcare a lui Harold, milady?

Fata își coborî genele delicate.

— Ne duci tu în brațe?

Înainte ca Hamish să fie soldat, înainte să devină capul familiei, proprietar de fabrici de bere, duce sau *orice altceva*, fusese frate mai mare.

Slavă Domnului, știa ce voia copila asta.

— Aș putea fi concediat pentru că nu-mi îndeplinesc datoria și nu te părăsc, zise el lăsându-se în genunchi până a ajuns la nivelul fetei. Nu mi-ar plăcea să fiu concediat. Familia mea ar fi dezamăgită că mi-am pierdut deja slujba, dar Harold n-ar trebui să se plimbe de una singură prin casă.

Lady Geneva se urcă pe canapea și rămase cu tălpile goale pe perne.

— Ai surori mai mari?

— Surori mai mici, milady. Surorile tale sunt mai mari decât tine?

Ea oftă greu, lucru neobișnuit pentru o fată atât de mică.

— Ele au voie să iasă la dans și ies și frații mei, dar uneori obișnuiesc să joace cărți și alteori îi doare capul. Tu știi să joci cărți?

— Am jucat de câteva ori. Într-o bună zi o să ieși și tu la dans, Lady Geneva. O să ai rochii frumoase și multe aventuri.

Rochiile nu aveau să fie suficiente pentru o fată ca ea, gândi el și-i fu milă de părinții ei.

Ea o roti pe Harold într-un cerc larg, de parcă ar fi plutit pe un ring de dans și aproape că dărâmă o lampă.

— Vreau să valsez la Almack, spuse ea. La fel și Harold. Eu sunt foarte drăguță. *Papa* îmi spune tot timpul asta. Și mama era drăguță, iar surorile mele au rochii drăguțe. *Vor să se mărite.*

— Harold vrea să se mărite?

— Nu! Geneva își sublinie răspunsul cu o serie de sărituri pe canapea. Vrea un ponei al ei, ca să nu mai trebuiască să-l aștepte pe Fletcher s-o ia pe calul lui și să se plimbe de-a lungul grajdurilor cu ea. Fletcher este cel mai răsfățat frate al meu. Frank este leneș, iar Theodore este o dezamăgire. Martin este moștenitorul. Trebuie să-i spun Lord Paltrow.

Hamish prinse copila în aer și o așeză pe piciorul lui.

— Frații răsfățați sunt o pacoste. Eu n-am, și sunt

recunoscător Cerului pentru asta. Sper că tu nu ești răsfățată, nu-i așa?

— Nu încă. Și nici Harold nu e, dar ea se mai supără uneori. Geneva începu să se joace cu reverul hainei lui Hamish – un veșmânt negru, pentru a comite o faptă întunecată. Fletcher uită mereu, continuă fetița. Spune că o să mă ia cu el în șa, dar uită de fiecare dată când pleacă la plimbare călare. E ocupat.

Și asta era puțin spus!

— N-ar fi mai bine să o duci pe Harold sus, la culcare, înainte să vină acasă frații sau surorile tale și să vadă că ai plecat din camera ta?

— Miroși frumos. Știi să citești ceasul, Thomas?

— E unul dintre puținele lucruri la care pot spune că mă pricep foarte bine, milady, și știu că acum este timpul să te duci la culcare.

O pisică mare, cu blană lungă și neagră, intră țăntoșă în bibliotecă, ținând coada în sus. Felina adulmecă pe ici-colo, așa cum fac toate pisicile.

— Acela-i Lucifer. E motanul Pamelei. Fletcher spune că Lucifer e familia ei.

— Animalul ei, vrei să spui. E un motan grăsan. Mi se pare că toți cei pe care ar fi trebuit să-i cunosc sunt treji în casa asta.

Geneva își rezemă capul pe umărul lui Hamish.

— Îmi place de tine, Thomas. Și Harold te place. Vrei să-mi citești o poveste?

Fir-ar să fie!

— De asta ai coborât în bibliotecă? Voiai să iei o carte?

Pe stradă, în fața casei, trecu hurducăind o trăsură, iar zgomotul acesteia răsună puternic la ceasul acela înaintat din noapte.

— Nu pot să citesc pe întuneric, răspunse Geneva, dar îmi place să am o carte la mine, să mi-o pun sub pernă. Și lui Harold îi place să știe că avem niște povești undeva, prin apropiere.

Pisica se lipi de ciorapii lui Hamish și, dacă bestia

blestemată ar fi putut vorbi, cu siguranță ar fi cerut să i se aducă de la bucătărie o tavă cu mâncare și să i se aprindă focul în vatră.

Sunetul copitelor de cai pe caldarâm încetini, apoi dispăru cu totul pe măsură de trăsură ajunse la colț.

— Trebuie să insist să te întorci în camera ta, milady. Este destul de târziu și trebuie să-i oferi un exemplu bun lui Harold. Poate că mâine, dacă Lucifer va fi într-o dispoziție bună, o va plimba călare pe spinarea lui.

— Lui Lucifer nu-i place jocul ăla. M-a zgâriat data trecută când am încercat să mă joc așa, iar Fletcher mi-a zis că trebuie să-mi fie învățătură de minte. Dacă mea trage la măsă. Cred că asta înseamnă că sforăie.

— Într-o oarecare măsură așa este, spuse Hamish coborând copila de pe genunchiul lui. Eu trebuie să rămân la post, în bibliotecă, până se întoarce acasă familia ta, iar tu trebuie s-o avertizezi pe Harold să nu mai răătăcească prin casă la o oră atât de târzie din noapte. Ar putea intra în ceva și să se lovească la degetele de la picioare sau să-și julească genunchii ori să cadă în jos pe scări.

— Eu și Harold coborâm alunecând pe balustradă.

— Eram sigur că așa faceți.

Tropotul de copite care se pierduse în noapte mai devreme se auzi iarăși foarte puternic, de parcă o trăsură tocmai ar fi trecut de casă și înainta pe alee.

— Asta e trăsură noastră, spuse Geneva fugind la fereastră. Cunosc sunetul trăsurii noastre.

— Atunci fugiți în pat, tu și Harold, în clipa asta!

— Surorile mele îmi vor povesti cine a dansat valsul de la miezul nopții și cine a fost preferata balului, spuse ea, și începu să facă piruete. Noapte bună, Thomas! Sper ca noua ta livree să ajungă cât mai curând.

Mai făcu o piruetă și o luă la goană, ținându-l pe Harold de încheietura mâinii. Picioarele păpușii se loviră de șemineu și apoi atinseră ușor partea de sus a suportului în care stăteau toate vătraiele din fontă, făcându-le să se clatine deasupra cărămizilor.

În același moment, Lucifer se hotărî să se gudure

iarăși de ciorapii de lână ai lui Hamish, iar Lady Geneva și păpușa ei dispărură dincolo de ușa bibliotecii. Hamish se aruncă spre suportul de vătraie, dar se împiedică de pisica prinsă între gleznele sale.

*

— Murdoch! Megan nu putea striga în grădină fără să riște să-și trezească surorile care încă mai dormeau, dar omul acela, fir-ar el să fie, nu răspundea. Hamish MacHugh!

Asta fu suficient să-i atragă atenția, tocmai în clipa în care voia să urce în șa.

— Domnișoară Megan, bună dimineața! Mi s-a spus că nu ești acasă.

Megan se uită în preajmă ca să se asigure că niciun vecin inoportun, vreo soră sau unul din părinții ei nu veneau pe alee, apoi traversează drumul pietruit și-l împinse pe Hamish prin poarta grădinii.

— Te rog să plimbi calul ducelui, îi ordonă Megan băiatului de la grajduri. Ne întoarcem în câteva minute.

Grăjdarul, care o cunoștea pe Megan de mică, de când luase prima căzătură de pe un ponei, o ascultă fără să clipească, trase frâiele peste capul armăsarului și îl conduse departe de ei.

— Nu arăta de parcă tocmai ți-aș fi furat singura cale de scăpare, comentă Megan. Le-am spus servitorilor că sunt indispusă pentru că mă ascund de *papa*. De ce șchiopătezi?

— Am avut un mic accident. Am căzut pe ăăă, șold, și niște cărămizi nerușinate mi-au stat în cale.

Reacționa stoic sau ca un scoțian, sau pur și simplu ca un bărbat.

— Probabil că o să ai o vânătaie câteva luni și îmi închipui că este numai din vina mea. Sunt blestemată să te implic în situații neplăcute. Suferi îngrozitor din cauza acestei răni?

Nimic în afară de un disconfort serios nu l-ar fi făcut pe Hamish să renunțe la ținuta lui militară. Megan închise

poarta grădinii în spatele lui și-l conduse la fântâna scăldată în razele soarelui, care se afla în colțul din spate. Fântâna era mărginită de gard viu, flori și verdeață – caprifoi, lemn-câinesc, liliac și trandafiri. Lemnul-câinesc creștea pe latura dintre fântâna și casă, lucru care le asigura o oarecare intimitate.

— O să-mi treacă în timp, răspunse Murdoch. Am scrisorile, domnișoară Meggie, și asta e tot ce contează. Scoase un pachet de hârtii împăturite din buzunarul aflat în interiorul hainei și i le întinse. Nu le-am numărat și nici măcar nu m-am uitat la ele, așa că ar fi bine să te asiguri că sunt toate aici.

Chiar dacă regele George, un întreg regiment și cele mai mari bârfitoare din Mayfair ar fi tras cu ochiul prin gardul grădinii, Megan tot nu s-ar fi abținut să nu-l îmbrățișeze pe duce.

— Mulțumesc, spuse ea cu fața îngropată în haina lui de lână. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Nu-i suficient să-ți mulțumesc, cuvântul ăsta nu are suficientă putere să... O, la naiba, nu-mi place să plâng.

— Nici mie, comentă Murdoch și o cuprinse în brațe. Uneori însă, au și lacrimile rolul lor și trebuie lăsate să curgă.

Megan plânse pentru rușinea pe care o purtase în suflet atâta amar de vreme și pentru că acum se simțea ușurată, bucuroasă și fericită că găsise un erou care îl învinsese cu atâta abilitate pe Sir Fletcher.

— Îmi vine să mă duc în fața casei lui Sir Fletcher și să îi strig cuvinte murdare, spuse Megan primind o batistă simplă din partea ducelui. Și eu nu strig niciodată.

— Și nu ești niciodată obraznică, replică Murdoch mângâindu-i părul cu o mână, dar atunci când reușești să izbândești împotriva unui asediu despre care nu credeai că se va termina vreodată, se cuvine să fii astfel – ba chiar mai rău.

Pentru o clipă stranie, Megan avu sentimentul că îmbrățișarea asta îi unește, de parcă și-ar fi aruncat și ea brațele în jurul lui Murdoch, mânată de un val de emoție și

ar fi provocat un sentiment asemănător în sufletul lui. Își relaxă brațele, dar nu-l eliberă din strânsoare.

— Rosecroft spune că asediile erau îngrozitoare, zise ea, și că după ele urma ceva și mai rău. Acum înțeleg motivul, cât de cât. Mi-am recuperat scrisorile și acum vreau să fur ceva de la Sir Fletcher, ca să mă răzbun pentru tot ce voia să ia de la mine.

Murdoch făcu un pas în spate.

— O victorie urmată de un act de violență nu-ți va aduce decât regrete, domnișoară Meggie. Eu mai degrabă aș îndura încă o dată marșul de la Coruna, decât să re trăiesc chiar și două minute din ce a urmat după victoria de la Badajoz.

Lui Megan îi venea greu să potrivească această avertizare rostită pe un ton blând cu imaginea acestui gentleman elegant care stătea înaintea ei. Din ochii lui vedea că știa totul despre violența care urmează unei victorii, din captivitate și de oriunde, și ura lucrul acesta mai mult decât îl ura pe Sir Fletcher Pilkington.

Îmbrățișarea lui Hamish îi transmitea și altceva – sentimente dulci și prețioase pe care Megan voia să le savureze la fel de mult pe cât voia să-l învingă pe Sir Fletcher.

— Te rog, stai lângă mine, șopti ea așezându-se pe banca din spatele celui mai înalt gard verde. Trebuie să-mi numeri scrisorile, pentru că îmi tremură mâinile.

Murdoch ridică pachetul de pe banca pe care îl aruncase Megan și apoi scoase o ploscă dintr-un buzunar interior.

— Doar o picătură, ca să îți liniștești nervii.

Plosca era caldă pentru că o ținuse aproape de trupul său și avea gravat pe ea un unicorn înconjurat de scaieți.

Megan deșurubă capacul și își trecu plosca pe sub nas.

— Asta e whisky. Soldații beau whisky.

— Colin deține o distilerie serioasă. Nu sta să savurezi aroma băuturii sau să te obișnuiești cu gustul ei. Dă-o pe gât!

— *Slăinte!* murmură Megan ridicând plosca.

Nu mai încercase să bea whisky de zece ani, când Charlotte pusese mâna pe plosca de vânătoare a lui *papa*. După o singură înghițitură.

Charlotte declarase că toți bărbații sunt nebuni. Megan tușea prea puternic pentru a da un verdict.

— *Do dheagh shlainte*, replică Murdoch. *În sănătatea ta.*

Megan sorbi puțin, apoi se pregăti sufletește pentru foc și haos, dar nu simți altceva în afară de... căldură. O căldură superbă, delicioasă, înviorătoare. Un sărut din interior, un strop de soare orbitor și briza nesfârșită a mării, pe alocuri parfumată cu mireasmă de iarbă și mirodenii.

— Minunat, șopti ea bătând ușor cu palma locul liber de pe bancă. Citește-mi data fiecărei scrisori și voi ține eu socoteala.

Murdoch luă o gură de whisky, puse plosca într-o parte și se așeză cu grijă pe bancă.

— A fost mai mult decât o simplă căzătură, Excelență. Mai întâi vom număra scrisorile, apoi îmi vei povesti exact ce s-a întâmplat.

Îi citi o serie de date, treizeci și una în total și, pe măsură ce numărul lor se apropia de cel care o bântuise pe Megan de când Sir Fletcher o amenințase prima dată, ziua se transformă dintr-una plăcută într-una promițătoare, apoi de-a dreptul splendidă.

— Sunt toate aici! izbucni ea. Absolut toate, până la ultima. Ai făcut imposibilul și nici nu ți-a fost foarte greu. Voi îndeplini orice mi-ai cere, Murdoch.

Deși, ce-ar fi avut ea, o fată cu vederea slabă, roșcată și în curând prea bătrână pentru măritiş, să-i ofere unui soldat experimentat, bogat și nobil?

El o bătu ușor pe genunchi și-i înmână scrisorile, iar Megan le puse deoparte, fără să le țină în mâini mai mult decât era nevoie.

— Măine plec în Scoția, începui el. Ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai sta cu ochii pe Ronnie și Edana în lipsa mea. Sunt nou-venite în lumea asta mondenă și e

posibil să nu vadă ambuscadele în care ar putea cădea. Vor avea nevoie de prietene, iar tu știi cum stau lucrurile, când vine vorba despre sezonul la Londra.

În mintea lui Megan se iviră cuvinte mult mai nepoliticoase, pentru că nu voia ca prietenul și eroul ei să plece a doua zi spre nord, tocmai acum când în sfârșit avea libertatea să-i fie și ea prietenă.

— Nu ceri nimic pentru tine însuși, observă ea. Nu surorile tale mi-au recuperat scrisorile, ci tu. Înainte să pleci chiar nu vrei nimic, nu-ți dorești nimic din ce ți-aș putea oferi?

Hamish se foi, semn că lemnul tare al băncii era un sprijin inconfortabil pentru șezutul lui – sau că se pregătea să ocolească adevărul.

— Am dorințe și nevoi, răspunse el, iar fericirea familiei mele se află pe primul loc. Înțelegi ce înseamnă să vrei să-ți vezi familia fericită și în siguranță, altfel scrisorile alea n-ar fi fost o problemă pentru tine, domnișoară Meggie.

Adevărat.

— Vreau să fii și tu fericit și în siguranță. Și *nu* voia să-l știe la sute de kilometri distanță, în Scoția. A fost dificil să recuperezi scrisorile?

Hamish se foi din nou.

— Am întâlnit-o pe mezină familiei Pilkington, o fetiță pe care o cheamă Geneva. În vreo zece ani o să pună orașul ăsta pe jar, dar acum a fost foarte prietenoasă cu un valet neîndemânatic care nu-și primise încă livreaua. Din nefericire, m-am întâlnit și cu pisica lui Lady Pamela, care nu s-a lăsat până nu a dărmătat vătraiele, și pe mine odată cu ele.

— Ai avut parte de o adevărată aventură! exclamă Megan, deși părea că aventura lui fusese periculos de aproape de o catastrofă.

Hamish se ridică repede în picioare.

— Totul e bine. Tu ai scrisorile, iar eu pot pleca.

Megan nu avu încotro decât să-l conducă la calul său.

— Te vei întoarce să-ți conduci surorile acasă, la

sfârșitul sezonului?

— Le poate aduce Colin acasă, asta presupunând că nu-și găsesc vreun soț englez. Noutatea acestor ieșiri în societate o să le obosească destul de curând, presupun, și vor fi fericite să se întoarcă în Scoția.

— Îți e dor de casă!

Ce putea oferi Megan pentru a concura cu dorul de casă? Mama ei încă mai ducea dorul Țării Galilor, la zeci de ani după ce se măritase cu *papa* și în ciuda faptului că susținea că se simte mai bine acolo unde îi este familia.

— Dor de casă? Asta așa-i! Mi-a fost dor de casă aproape jumătate din viață, răspunse Murdoch. Aș vrea să-mi promiți ceva, domnișoară Meggie.

— Desigur!

Poate o să-i ceară să-i scrie și, dintre toți domnii respectabili, lui Megan nu-i era deloc teamă să-și aștearnă sentimentele pe hârtie și să i le expedieze lui Hamish MacHugh, duce de Murdoch.

— Pe viitor, nu trebuie să-i mai scrii nici unui gentleman, spuse el când se apropiară de zidul înalt din spatele grădinii. Ai mare grijă de reputația ta, pentru că, odată ce Sir Fletcher va descoperi că scrisorile lipsesc, nu va accepta înfrângerea cu ușurință. Te va atrage în cursă dacă va putea, va răspândi bârfe fără nicio bază reală, va încerca să o compromită pe una dintre surorile tale. Fii mai atentă ca niciodată, încearcă să te gândești la cele mai rele lucruri pe care le-ar putea face și apoi la ceva și mai rău.

— Vrei să fii un soldat, să văd sezonul acesta ca pe o campanie militară? Le voi avertiza pe surorile mele și voi fi atentă.

Și lui Megan avea să-i fie dor, doar că de acest bărbat, de compania, de săruturile sale.

De dincolo de zid, se auzi apropiindu-se pe alee tropotul unor copite.

— Atunci îți spun la revedere, domnișoară Meggie, și Dumnezeu să te aibă în pază! Îi mângâie ușor părul, o atingere tandră care nu era atât de îndrăzneță pe cât și-ar fi dorit Megan.

— Nu-mi permiti să-ți ofer nici cea mai mică recompensă? insistă ea. Mă simt de parcă ar trebui să-ți arăt un semn de recunoștință, cel puțin. Mi-ai fost prieten, aliat și confident. Îți voi rămâne pentru totdeauna îndatorată, iar tu pur și simplu urci pe cal și pleci ca să nu te mai văd niciodată, când, dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi...

Hamish îi cuprinse bărbia în palma lui caldă.

— Îmi frângi inima, domnișoară Meggie. La revedere. Apoi o trase mai aproape și își lipi buzele de ale ei.

*

Hamish îi fură un sărut de adio, de bucurie, de mulțumire.

Megan era în siguranță acum, iar el trimisese un bilet unui văr de-al ei – lui Rosecroft sau lui Keswick – prin care îi avertiza de amenințarea pe care o putea reprezenta Pilkington. Hamish avea să-l adauge și pe Colin la grupul de persoane care s-o păzească; Megan urma să-și avertizeze surorile și astfel, curând, avea să scape complet din ghearele lui Sir Fletcher.

Sir Fletcher poseda o combinație de trăsături caracteristice pentru un ofițer competent. Era inteligent și leneș. Se eschiva de la sarcinile pe care nu le putea delega, iar atunci când avea să-i fie clar că dacă o deranja în continuare pe Megan Windham risca mai mult decât avea de câștigat, își va găsi altă pradă.

Megan era în siguranță. Cu toate astea, inima lui Hamish era ruptă în două. O bucată din inima lui rămânea cu ea, pentru că nu mai existase altă femeie care – din orice motiv – să se fi aruncat în brațele lui și să fi plâns pe umărul lui de parcă numai în el ar fi avut încredere.

Așa că acest sărut purta pecetea regretului, a faptului că nu o cunoscuse pe Megan înainte ca războiul să-i răpească inocența și să-l lase incapabil de a socializa cu oamenii care pentru ea reprezentau familia.

Cumva, acest regret se transformă în ceva asemănător cu pasiunea, un dor pentru ceva ce nu se

putea întâmpla. O strânse pe Megan în brațe, de parcă ar fi vrut să și-o întipărească în minte, iar asta era mai presus de orice reguli de conduită ar fi trebuit să respecte un gentleman. Pentru o clipă, cât dură sărutul, Hamish admise că o dorea pe femeia din brațele lui în toate felurile în care un bărbat își dorește perechea.

Deși ar fi trebuit să facă un pas înapoi, Megan se lipi și mai tare de Hamish într-o manieră care n-avea nimic de-a face cu despărțirea sau prietenia. Își împlăti degetele prin părul lui, își împinse un picior printre genunchii lui și – Dumnezeu să-l păzească pe bietul soldat – unde era *sporrán*-ul lui Hamish acum, când era amenințat de dezastru?

— Meggie, nu trebuie...

— Nu pleca, șopti ea cu buzele lipite de gura lui. Te rog, nu pleca de parcă...

De parcă limba ei n-ar fi luat cu asalt cele mai bune intenții ale lui Hamish. De parcă sânii ei n-ar fi zdrobit ușor rezerva de bună-cuviință și stăpânire de sine din pieptul și mintea lui Hamish. De parcă fiecare celulă din trupul lui nu ar fi zbierat să o arunce în șa, să o fure de sub nasul acelor...

Mâna ei alunecă pe coapsa lui și îl strânse cu blândețe în locul în care căpătase o vânătaie mare și albăstrie.

Hamish primi bucuros durerea pe care o simți, pentru că în același timp își aminti de buna-cuviință.

Puse capăt sărutului, dar continuă să o țină în brațe pe femeia care avea să-i bântuie gândurile până în Highlands.

— Meggie, eu nu îmi voi găsi niciodată locul aici. Oriunde mă duc, sunt urmărit de bârfe și zvonuri. Aproape că l-am lovit pe Keswick în public, fără niciun motiv, iar asta e o nimica toată. Nu mă cunoști cu adevărat și asta poate că e mai bine. Arde scrisorile și gândește-te la mine cu drag, dar eu trebuie să plec.

Ea își rezemă fruntea de pieptul lui.

— Te *cunosc*. Cunosc tot ceea ce contează și nu te voi uita niciodată. Voi avea grijă de Edana și de Rhona, ba chiar

și de Colin, dar va trece foarte, foarte mult timp până când nu mă voi mai aștepta să te văd alături de ei în sălile de bal sau să veniți în vizite.

Prin urmare, și ea avea să fie bântuită de imaginea lui. Hamish își lipi încă o dată gura de buzele ei, deși ar fi trebuit să se despartă. Era tocmai pe punctul de-a face acest act de eroism, când ușița grădinii se deschise și în fața lor apăru ducele de Moreland, rezemându-se cu o mână de gard și în cealaltă ținându-și pălăria.

Se făcu liniște pentru o clipă, dar niciunul dintre ei nu se smulse din îmbrățișare, pentru că erau ascunși sub arcada porții din zidul grădinii.

— Iată-i pe Murdoch și pe draga mea, Megan, comentă Moreland. Megan, ești atât de bună să-i anunți pe părinți tăi că am venit în vizită? Murdoch, renunță la expresia asta plină de speranță. Nu pleci nicăieri până nu vorbim între patru ochi.

Capitolul 10

Regulile duelului erau bine-cunoscute la popota ofițerilor, în cluburile frecventate de gentlemeni, în bordeluri și pe orice fâșie de pământ dintre acestea.

Wellington luase parte la dueluri, iar ducele Percival Windham, fost ofițer de cavalerie și tată a cinci fii, văzuse mai multe decât trebuia.

De asemenea, își văzuse copiii căsătorindu-se și fiind fericiți, și știa că un gest care pentru un unchi grijuliu părea un comportament lipsit de onoare, putea fi un vestitor al iubirii adevărate – sau un dezastru.

Cu toate astea, Murdoch era duce, iar problema cu ducii era că trebuiau tratați respectuos, delicat, dar cu fermitate – propria lui ducesă îl asigurase că așa stăteau lucrurile – și dacă supărai un duce, te supuneai unui pericol considerabil.

Mai ales dacă era vorba despre un duce îndrăgostit.

— Există vreun obicei în Scoția, încep Percival, prin care tinerele doamne sunt acostate în propria grădină să li se țină un spectacol de uverturi pasionale? Aceasta este o practică acceptată acolo de unde vii, Murdoch, chiar și atunci când nu există nicio înțelegere între domnul în cauză și tânăra domnișoară sau familia ei?

Murdoch luă poziția de drepti și privirea îi deveni enervant de fixă.

— Îmi cer scuze, Excelența Voastră. Comportamentul meu a fost inadecvat și nedemn de un gentleman. Nu am vrut să fiu nerespectuos cu domnișoara și nici nu voi fi vreodată.

Dacă intenționase să facă o declarație tulburătoare, atunci cuvintele rostite mai devreme fuseseră potrivite. Dar la ce se referise de fapt Murdoch?

Mai mult, ce avea să zică ducesa lui Percival despre cuvintele lui aspre? Fusesse o declarație corectă – scuze venite din inimă, acceptarea întregii responsabilități, asigurarea că, pe viitor, va avea un comportament cuviincios – și rostite pe un ton convingător. Însă detaliile, de exemplu privirea scoțianului, erau de-a dreptul indescifrabile.

Percival afișă cea mai bună expresie încruntată de care era capabil.

— Ar trebui să te provoc la duel, Murdoch.

„Esther n-ar accepta niciodată o astfel de bazaconie”, își zise în gând Percival.

— Îmi cer iertare încă o dată, Excelență, în fața dumneavoastră, capul familiei din care face parte domnișoara Megan. Și voi fi fericit să-mi cer scuze și în fața domnișoarei Megan și a părinților ei, de asemenea. Nu am nicio scuză și m-am comportat impardonabil.

Megs rămăsese tăcută, afabilă, la locul ei, adică exact genul de domnișoară care îl neliniștea pe bătrânul duce.

Și Esther fusesse liniștită și la locul ei, exact ca fiicele lui Percival – pe vremea când ticluiau planuri care ar fi albit părul oricărui duce.

— Știi, Murdoch, tocmai în această dimineață, ducesa

mea m-a însărcinat să te duc la următoarea audiență de la Curte, unde să te prezint regelui. Iar după ce mă voi achita de această sarcină plictisitoare, trebuie să fac rost pentru tine de un mandat de numire, astfel încât surorile tale să devină oficial lady, iar fratele dumitale, lord.

Nasul lui Murdoch, pe care unii l-ar fi descris ca fiind impresionant, se strâmbă.

— Sunt un duce debutant acum?

— Din cauza a ceea ce ai făcut în dimineața asta, ai putea la fel de bine să fii un duce mort. Sunt destul de abil în mânuirea pistolului sau a sabiei.

— Din nou, Excelența Voastră, vă transmit sincerele mele regrete. Dacă e nevoie, îmi voi cere scuze și în scris. Mai mult, vă asigur că mâine, pe vremea asta, voi fi în drum spre Scoția și nu vă voi mai deranja niciodată.

Codul duelului stipula că, dacă erau oferite scuze sincere și nu fusese dată nicio lovitură, atunci nu trebuia să urmeze o vărsare de sânge. Se părea că Murdoch cunoștea regulile și se baza pe ele pentru a evita o confruntare violentă.

Să fi fost un gest de cavalerism sau de lașitate? Esther ar avea o părere prețioasă cu privire la această întrebare.

— Nu te voi provoca la duel, recunosc învins Percival. Totuși, cineva ar trebui s-o facă, iar verii sau tatăl lui Megan nu i-au promis ducesei mele să nu se implice în situații nesăbuite.

Murdoch - foarte înțelept din partea lui - nu spuse nimic. Avea surori, iar surorile aveau un talent special de a-i învăța pe bărbați ce înseamnă discreția. La fel și copii, și cu toate astea, Percival avea un excelent simț al auzului.

„Nu pleca... te rog, nu pleca de parcă...” Megan, implorându-l pe acest scoțian uriaș, morocănos și necioplit.

Iar răspunsul scoțianului fusese: „Meggie, eu nu îmi voi găsi niciodată locul aici...” Apoi ceva despre niște scrisori care trebuiau arse. Totul foarte dramatic, după care... doi tineri înlănțuiți într-o îmbrățișare disperată, surprinși din întâmplare de către ducele care trecea pe

acolo.

Sau de oricare persoană care ar fi răspândi apoi bârfe pe seama lor.

— Megan i-a stârnit interesul lui Sir Fletcher Pilkington, spuse Percival. Am fost chemat aici pentru a discuta despre această situație cu Lord Anthony, fratele meu, înainte să plece spre Țara Galilor. Sir Fletcher provine dintr-o familie bună, și-a servit cu loialitate regele și a fost respectuos cu Megan din toate punctele de vedere.

Urmă încă un moment de tăcere, și Murdoch își umflă pieptul de parcă s-ar fi pregătit să simtă mușcătura biciului.

— Ducea mea ne-a recomandat să fim prudenți cu Sir Fletcher.

De fapt, Esther nu-l plăcea deloc pe bietul om, acuzându-l că face plecăriuni prea adânci, că nu trece niciodată pe lângă o oglindă fără să-și admire propria reflexie, că vânează averi și alte nelegiuiri înspăimântătoare.

— Prudența este întotdeauna justificată atunci când e vorba despre pețitori, rosti Murdoch – sau mai degrabă mormăi.

— Încă te mai pot provoca la duel, Murdoch.

Ochii albaștri ai scoțianului înghețară din nou. Nu era o privire pur și simplu rece sau ostilă, ci una lipsită de orice sentiment uman. Percival mai văzuse astfel de priviri după niște bătălii, de obicei pe fețele celor luați prizonieri.

— Provoacă-mă la duel dacă trebuie, Moreland. Dar nu aș accepta.

„Ar refuza să se dueleze?”

— Acum pui sub semnul întrebării priceperea mea, tinere? Susții că sunt mult prea slăbit ca să țin în mână o armă?

— Bineînțeles că nu, Excelența Voastră. Dar Meggie – domnișoara Megan, vreau să spun – ar fi motivul conflictului dintre noi, nu-i așa? Indiferent cât de atenți am fi în timpul duelului, reputația ei ar fi în pericol, și eu nu pot permite așa ceva.

Un duce prudent ca Percival observă imediat când

bărbatul trecu de la a săruta o femeie, la a nu permite să i se întâmple ceva neplăcut, și toate astea în decurs de numai cinci minute.

— Ducea mea ne-ar certa o săptămână doar la simpla menționare a unei întâlniri pe câmpul de onoare, zise Percival. Și nu vrei să riști ca Excelența Sa să aibă dispoziția aceea, Murdoch.

Și totuși, se cuvenea să existe un fel de provocare, deoarece Murdoch avea dreptate: pețitorii de orice fel meritau o examinare atentă, iar ideile ciudate ale ducesei nu trebuiau respinse cu atâta ușurință. Percival se plimbă agale pe alee, cântărindu-și strategia, lăsându-și prizonierul să anticipeze că-l aștepta o soartă cumplită.

Era o perioadă mult prea interesantă pentru ca Gladys să-l târască pe Tony în ținutul sălbatic al Țării Galilor.

— Am toată încrederea că atențiile lui Sir Fletcher vor fi, în cele din urmă, privite favorabil de Lord Anthony și e foarte posibil ca însuși Sir Fletcher să fie la fel de încrezător.

Murdoch refuză să muște momeala.

— Cu toate acestea, continuă Percival, tu ai trecut de etapa sărutului furat. Nu vreau să-ți scuz câtuși de puțin comportamentul, dar trebuie să recunosc faptul că nu ai forțat-o pe nepoata mea să te sărute.

La auzul acestor cuvinte, privirea lui Murdoch deveni și mai glacială, de la cea a unui om lipsit de speranță, la cea a unui om lipsit de inimă.

— Eu nu voi forța *niciodată* o tânără domnișoară, în caz că asta credeți.

După tonul pe care îl folosise, era clar că o astfel de greșeală în ceea ce privea onoarea lui Murdoch putea fi fatală, indiferent ce stipula codul duelului. Dintr-odată, Percival știu ce părere ar fi avut ducesa despre toată această situație. Esther îi aprecia din toată inima pe bărbații protectori și aprecia și tinerele domnișoare puternice.

— În plus, continuă Percival reluându-și plimbarea pe alee, susțin ideea desuetă că tinerele domnișoare ar trebui

să aibă ultimul cuvânt de spus cu privire la bărbatul cu care vor să se mărite, desigur cu condiția ca individul să fie considerat demn de interesul ei. Eu îți voi acorda această onoare, Murdoch. În limitele discreției, și presupunând că fratele meu este de acord cu mine, ești liber să o curtezi așa cum se cuvine pe Megan, deși vei avea, fără îndoială, concurență din partea lui Sir Fletcher.

Murdoch strânse din sprâncenele lui dese. Deschise gura, dar nu reuși să rostească niciun cuvânt.

Esther avea să fie încântată, zâmbi Percival în sinea lui.

— Nu îți dau consimțământul meu, adăugă Percival, deși nu era în întregime sincer. Pur și simplu cred că Sir Fletcher va prețui mai mult premiul, dacă va trebui să muncească să-l câștige. Dacă Megan hotărăște că preferă un scoțian neșlefuit care fură săruturi – ei bine, scoțianul acela este un duce cu reputația unui om mai mult decât solvabil, iar Megan a fost și ea implicată într-un furtișag amoros. Cu alte cuvinte, vă doresc tot norocul din lume, pentru că veți avea nevoie de el!

— Eu trebuia să plec mâine în Scoția, Excelență. Sunt conștient de onoarea pe care mi-o faceți, dar cu toată sinceritatea trebuie să...

— Rostești un discurs nepotrivit, Murdoch. Nu-ți propun să o iei în căsătorie! Mă folosesc de tine pentru a-l împinge pe Sir Fletcher s-o curteze pe Megan așa cum merită. Marțea viitoare, vei merge cu mine la Curte și vom lua trăsura mea de oraș. Îmi voi trimite avocații să discute cu tine problema mandatului de numire, iar croitorii mei vor trece în această după-amiază pe la tine ca să ne asigurăm că ai haine adecvate pentru ocazie.

Bietul om era dezorientat, ceea ce era mult mai bine decât să aibă expresia sumbră pe care o avea mai devreme.

— Domnule, dar plecarea spre nord a devenit...

— Nimeni nu întrerupe un duce, Murdoch, și nicio ducesă. Nu uita asta! Decât dacă făcea parte din familia lor, caz în care existau întreruperi din toate direcțiile. Trebuie

să mai înțeleg încă două aspecte.

— Da, Excelența Voastră.

— Te-am auzit vorbindu-i lui Megan despre niște scrisori. Nu vreau să existe o corespondență înflăcărată între tine și nepoata mea. În primul rând, lui Megan îi este greu să citească pentru că are vederea slabă, așa că efuziunile tale pasionale vor fi irosite pe hârtie, în al doilea rând, orice om care se complăce în fantezii literare față de doamna lui riscă să-i fie expuse sentimentele în public, iar dacă acest lucru se întâmplă nu va mai trebui să te provoc la duel. Fiii și ginerii mei vor face coadă pentru privilegiul de-a se duela cu tine.

Ei bine, nu, nu s-ar întâmpla asta – toți erau căsătoriți cu femei foarte puternice –, dar amenințarea sunase impresionant.

— Am înțeles, domnule. Mai este ceva?

Scoțianul lui Megan avea o mină atât de gravă, era atât de dispus să fie pedepsit. Cu cât analiza mai mult situația, cu atât Percival era mai mulțumit de hotărârea sa. Îl bătu pe tânăr pe umăr.

— Nu te agita prea mult în privința audienței la Curte. Cinci minute de conversație despre peisajul din Highlands sau despre vulpea care îți atâră de traistă și...

— *Sporran*, Excelență, iar aceea este piele de bursuc.

— ...și te voi scoate de acolo. Încă un lucru!

Scoțianul lui Megan întrerupse un duce în timp ce acesta vorbea. Moreland îl simpatiza pentru asta, deoarece portul tradițional devenise o chestiune de mândrie pentru scoțieni. Impulsul de a nu ruina reputația unei lady venea dintr-o prudență masculină, dar evitarea oricărei confruntări dovedea lașitate, iar asta era de neacceptat.

— Scuzele mele pentru întrerupere, spuse Murdoch, dar Excelența Voastră m-a împins să o fac.

— Într-adevăr, așa am făcut. Iar acum te cert. Nu pentru că i-ai furat un sărut unei tinere domnișoare binevoitoare și fermecătoare – odinioară am făcut și eu același lucru, o dată sau de două ori. „Sau de două sute de ori”, adăugă în sinea lui. Te cert pentru că *ai fost prins*

furând acel sărut și că ai riscat reputația lui Megan.

Moreland îl lovi pe Murdoch în falcă, o lovitură bună și puternică, genul care domolește sentimentul de vinovăție al unui bărbat și mândria unui duce matur.

— Spune-i valetului să-ți înșeeze calul și te voi prezenta fratelui meu, spuse Percival. Și, din nou, îți doresc mult noroc.

Deși, din câte se vedea, Sir Fletcher era cel care avea nevoie de noroc.

Percival o luă înainte și intră în grădina din spate, iar scoțianul rămase în urmă, zâmbind într-o manieră care ar face-o pe o anumită ducasă destul de mulțumită de ducele ei.

*

— Megs, îți place de scoțianul acela? o întreabă *papa* în timp ce se plimba prin salonul de dimineață.

Unchiul Percy avusese o reacție de-a dreptul prietenoasă când dăduse peste Megan sărutându-se cu Murdoch în grădină, dar unchiul Percy era la fel de civilizat și când plănuia căderea unui membru nedemn al Parlamentului sau al vreunui viconte necioplit.

— Îmi place foarte mult de Murdoch, *papa*.

Lordul se prefăcea că privește pe fereastră, deși intenția lui era, fără îndoială, să-i ofere lui Megan un anumit sentiment de intimitate.

— Murdoch nu are... Papa își împreună mâinile la spate. Vreau să spun că nu este un om rafinat și nu aș da foarte mare crezare ideii că are un suflet bun... Megs, îți place *cu adevărat* de el sau încerci să scapi un flăcău de bătaia bună pe care ar primi-o de la verii tăi?

Ce naiba îi povestise unchiul Percy lui *papa*?

— Și una, și alta?

Papa rămase să se uite lung la grădina pe care o urmărise cum înflorește în fiecare dimineață, de câteva săptămâni încoace.

— Unchiului Percy i-a intrat în cap că ar trebui să-i

ofer lui Murdoch permisiunea să te curteze, deși Murdoch nu este tipul de ginere ideal pentru mine.

„Să te curteze”.

În acea dimineață, Megan intrase în salon așteptându-se să fie pedepsită pentru comportamentul din ziua anterioară. În același timp, era pregătită suflătește și să primească ordinul de a-și împacheta lucrurile pentru a pleca în dizgrație la conacul familiei de la țară sau, mai rău, să-i însoțească pe mama și *papa* în luna lor anuală de miere.

În timp ce Hamish ar fi călătorit spre nord, spre casa lui din Highlands, de care îi era atât de dor.

Din toată limba engleză, Megan nu s-ar fi așteptat niciodată ca tatăl ei să pună în aceeași propoziție cu „Murdoch” cuvintele „să te curteze”.

Stomacul îi făcu tumbe, iar numai se lipi și mai tare de coaste.

— Mi-ar plăcea să mă curteze Murdoch, admise Megan cu vocea tremurându-i doar un pic. Mi-ar plăcea foarte mult, de fapt.

Ar fi fost cea mai mult așteptată curte din toată istoria bărbaților care au făcut curte vreodată, în întreaga lume.

Papa nu era doar distins, era de-a dreptul chipeș.

Fața lui avea trăsăturile patriciene ale nobilimii saxone – părul blond care îi căpătase o nuanță aurie, ochi albaștri, nas îndrăzneț, bărbie fermă, dar mai avea și o rapiditate în reacții, o minte sclipitoare și subtilă pe care, de obicei, le ascundea sub aerul lui fermecător. Nu fusese moștenitorul direct al tatălui său, deci nu reprezentase nicio amenințare pentru nimeni.

Dar Megan știa mai bine. *Papa* era în același timp viclean și amabil, iar Megan îl iubea foarte mult. Cu toate astea, nu avea în totalitate încredere în el.

— Mi-ar plăcea foarte mult să fii curtată de Murdoch, spuse *papa*, îndepărtându-se de fereastră pentru a studia un portret al mamei, pe care îl făcuse Charlotte cu câțiva ani în urmă. Mama avea un zâmbet ștrengar, iar Charlotte îl surprinsese întocmai. Megs, eu și mama te iubim foarte

mult. Există vreun motiv pentru care e posibil să vrei să ne amânăm plecarea în Țara Galilor?

„Vreun motiv...?”

— Ca să planificăm o nuntă, asta vrei să spui?

Papa rămase lângă portret. Megan nu-i putea distinge foarte clar expresia feței, nici zâmbetul mamei din portret, însă știa, judecând după postura tatălui ei, că dincolo de tonul lui prietenesc se ascundea o oarecare încordare.

— Nu este niciun secret faptul că eu și mama ta ne-am căsătorit din dragoste. Și se întâmplă să fiu de acord cu ideea că între soți trebuie să existe afecțiune... în anumite limite, desigur. Căsătoria este oricum destul de grea și fără a încerca s-o faci să funcționeze alături de un străin. De asemenea, mai știu că ești fiica mamei tale, și o Windham. Oricare din aceste trăsături te predispun la o fire mai impetuoasă în ceea ce privește dragostea, dar ambele calități la un loc, ei bine, ar face orice tată să se îngrijoreze.

De asemenea, ar face orice tată să roșească – pentru prima dată, din câte-și putea aminti Megan.

— Murdoch este un *gentleman, papa*.

Spre deosebire de Sir Fletcher, care acum nu mai avea blestematele alea de scrisori.

— Ei pot fi cei mai răzvrățiți dintre toți, motiv pentru care nici nu mă gândeam la Murdoch în ipostaza de pretendent, ca să spun așa. Sir Fletcher m-a vizitat ieri cu intenția de a-mi cere permisiunea să te curteze.

Megan își înfoie fustele.

— Sir Fletcher Pilkington?

„Cel mai ticălos om din întregul Mayfair?”

— Da, Pilkington. Megs, el provine dintr-o familie bună, iar Percy e de părere că Sir Fletcher ar putea deveni un soț foarte bun. Credeam că îl simpatizezi.

Pe alea de dincolo de fereastră, Murdoch se plimba cu mama ei pe lângă cadranul solar din grădină. Din fericire, acesta se afla exact la distanța potrivită pentru ca Megan să le poată vedea clar expresiile. Mama era serios antrenată în discuție – lucru care se întâmpla deseori –, iar Murdoch juca rolul tânărului atent care o acompania.

Era un bărbat atât de atrăgător! Nu era frumos în sens de drăguț, strălucitor, ci prin aerul lui onest, loial și de nădejde. Aspectul fizic avea să i se schimbe peste treizeci de ani de acum înainte, dar el va rămâne la fel de manierat, de parcă...

— Megs?

— Da, *papa*?

— Ce zici de Sir Fletcher?

Sir Fletcher nu mai avea scrisorile ei, asta era tot ce putea să *zică* despre Sir Fletcher.

— Nu m-aș căsători cu familia lui de viță nobilă, *papa*, ci cu el, iar de când l-am cunoscut nu a făcut nimic special pentru a-mi câștiga afecțiunea. Nici măcar un lucru.

Da, o făcuse să-și întoarcă privirea după el. Sigur, o manipulasese până când îi acordase anumite libertăți. O păcălise - categoric.

Dar stima lui Megan fusese câștigată de către scoțian, care încă mai intenționa să plece în țara sa natală în următoarele douăzeci și patru de ore.

— Nu prea îl cunoști pe tipul ăsta, Murdoch, comentă *papa*. A obținut de curând titlul și vine dintr-un loc atât de îndepărtat... Percival s-a declarat de acord ca Murdoch să-ți fie pretendent, dar eu nu-l voi descuraja deocamdată nici pe Sir Fletcher. Ai timp să te gândești la toate variantele cât eu și mama vom fi în Țara Galilor, dar Megs...?

— Da, *papa*?

— Fii cu băgare de seamă. Percival a aprobat prezența lui Murdoch, dar eu nu împărtășesc gusturile fratelui meu când vine vorba despre pretendenți. Mie îmi place să fiu înconjurat de doamnele mele, unde știu că sunt în siguranță și iubite așa cum merită. Dacă ai pleca cu flăcăul ăsta din Highlands, mi-ai lipsi teribil pentru tot restul zilelor mele.

Megan nu se așteptase la această capcană, o mostră autentică de dragoste paternă, chiar în mijlocul unei prelegeri și serii de avertizări stranii.

— *Papa*, nu am plecat nicăieri. Tu ești cel care pleacă în Țara Galilor.

— Țara Galilor o face fericită pe mama ta, iar asta mă face pe mine fericit. Arzi de nerăbdare să-l acostezi iarăși pe scoțian în grădină, dar Megs... te rog să nu mai existe sărutări în locuri unde te-ar putea vedea orice vizitator, grădinar sau părinte care se uită pe fereastra de la etaj. Până și Moreland te-a prins – iar acum Percival se consideră un fel de spion –, așa că a trebuit să mă arăt surprins. Un stop de discreție mă va salva pe viitor de lăudăroșenia fratelui meu.

Dumnezeule din ceruri, cât își iubea Megan tatăl!

— Da, *papa*. Înțeleg.

Megan înțelegea că Murdoch primise permisiunea să o curteze, ceea ce era și mai bine decât faptul că își recuperase scrisorile – atâta vreme cât și el renunța la ideea fixă de-a se întoarce în Scoția.

Papa o sărută pe frunte, și Megan făcu o reverență. De îndată ce ajunsese în intimitatea holului, își ridică fustele și o luă la goană spre grădină.

*

Hamish nu se putea gândi decât la o singură experiență care avea același efect ca întâmplările din acea dimineață: o lovitură la cap. Cel lovit la cap uneori nu mai auzea bine sau ajungea să nu se mai țină bine pe picioare, dar, mai mult decât atât, realitatea ajungea să i se pară un lucru foarte îndepărtat. Totul se întâmpla numai în mintea lui, de parcă nu ar fi fost el cel care se plimba la braț cu mama lui Megan, ci un alt amețit se bucura de onoarea aceasta și făcea conversație pe subiecte mărunte precum...

Robert Tannahill, un contemporan de-al poetului Robert Burns, care murise de tânăr și lăsase o moștenire literară frumoasă.

— Dar preferatele mele sunt cântecele care nu au fost scrise nicăieri, spuse Lady Anthony. Ar trebui să-i ceri lui Megan să-ți interpreteze câteva. E destul de talentată... Dar iat-o pe Megs a noastră că tocmai vine spre noi.

„Megs a noastră”.

Megan ieșise pe terasa din spate. Stătea în capul treptelor, fără ochelari și fără mănuși, doar îmbrăcată cu rochia ei de muselină într-o nuanță minunată de albastru, cu un șal alb și cu părul ei roșu superb prins într-un coc simplu. Știa că îi era greu să-l vadă clar de la acea distanță, așa că Hamish flutură mâna spre ea. Mișcarea îi atrase atenția, pentru că răspunse cu același gest. Zâmbetul ei radia deasupra trandafirilor, gardurilor vii și a ierbiilor înrourate, astfel încât toată atenția lui Hamish se concentra asupra ei, floarea cea mai minunată din întreaga grădină.

În cele câteva momente incomode pe care le petrecuse cu tatăl și unchiul ei, lui Hamish îi fusese acordată permisiunea de a-i oferi inima lui. Îi venea să traverseze peluza în fugă, să o ia în brațe și să o țină la pieptul lui ca pe un odor la care nu voia să renunțe.

De asemenea, îi venea să o prindă de mână și o tragă după el până la fântâna retrasă, unde să cerceteze pe îndelete întregul ei inventar de săruturi, înainte de a născoci altele la care nu se gândise nimeni, în toată istoria săruturilor.

Și mai voia să plângă, pentru că, deși toată familia lui Megan acceptase ca el să o curteze, el tot trebuia să plece în Scoția.

— Când o privești pe fiica mea, zâmbetul tău este... Lady Anthony se aplecă să miroasă o crenguță înflorită de caprifoi. Îmi amintești de soțul meu, atunci când mă curta. Ne-am temut că un mariaj nu va fi pe placul părinților noștri și făcuserăm planuri să... Ei bine, voi lăsa povestea asta pentru altă dată. Murdoch, ai exact treizeci de minute până când Megan va fi chemată să ia ceaiul cu mine și cu tatăl ei. Folosiți cu înțelepciune aceste treizeci de minute.

— Da, Excelență. Și vă doresc o călătorie plăcută, doamnă.

Lady Anthony îl sărută pe obraz - cei din familia Windham erau foarte afectuoși atunci când nu erau violenți - și plecă mai departe. Îi spuse ceva lui Megan, apoi îi strânse mâna și dispăru în casă cu un foșnet elegant de catifea verde.

Megan își ridică fustele de parcă ar fi coborât treptele mimând aerul plin de demnitate al mamei sale, apoi o luă la goană prin grădină și se aruncă în brațele deschise ale lui Hamish.

Puteau fi văzuți din casă, așa că Hamish nu făcu altceva decât să o îmbrățișeze și să se bucure de senzația aceasta. Capul ei se potrivea perfect sub bărbia lui, sânii ei...

Făcu un pas înapoi.

— Megan Windham, îți datorez scuze. Nu ar fi trebuit să te sărut într-un loc în care riscam să dea oricine peste noi. Nu ar fi trebuit să...

Ea îl sărută pe obraz.

— Nici eu nu ar fi trebuit să-mi asum un asemenea risc, dar mi-ar plăcea să te sărut din nou. Vrei să-mi faci curte, Hamish MacHugh, sau vei fugi în Scoția?

Atunci își dori să fi purtat ochelarii ei albaștri, sau poate să-i fi purtat el în schimb. Orice, doar să nu poată vedea speranța și încrederea din privirea ei.

— Meggie, nu s-a schimbat nimic. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine. Te-aș duce departe de tot ceea ce cunoști și îndrăgești, într-un loc unde iarna poate începe în septembrie și poate ține până în luna mai. Surorile și frații mei nu fac altceva decât să se ciorovăiască. Te-ai plictisi...

Ea își încolăci mâna în jurul brațului său.

— Și ai mei se ceartă și sunt plictisită de ani de zile. Ce îmi ascunzi? Vreau adevărul, Hamish, pentru că eu mi-aș dori foarte mult să-mi faci curte.

Adevărul - cea mai periculoasă armă întoarsă vreodată spre bunele intenții ale unui om.

— Vom vorbi, și tu mă vei asculta, iar apoi îți vei lua rămas-bun de la mine.

Tăcerea era o altă armă pe care o femeie inteligentă o putea mânui cu mare abilitate, iar Megan era o femeie foarte inteligentă. Merse cu el până la băncile din jurul ceasului solar și se așeză, trăgându-l lângă ea. Hamish simți durerea pulsându-i în coapsă, dar banca era caldă - era și asta o consolare.

— De ce ai vrea ca soț un bărbat ca mine, Meggie? Eu nu sunt... nu sunt rafinat. Nu sunt englez. Nu intenționez să fiu foarte bun în rolul acesta de duce și îmi place whisky-ul bun din Highlands.

— Mama nu e englezoaică, Sir Fletcher este foarte rafinat, și în ceea ce privește rolul de duce... te-ai comportat de minune în rolul de gentleman, așa că nu înțeleg de ce contează atât de mult cel de duce? Și pot spune că mi-a plăcut și mie să gust din whisky-ul tău.

Femeilor bune de măritiş ar trebui să li se interzică să fie raționale și logice, își zise Hamish.

— Meggie, tu crezi că dacă am furat câteva scrisori dintr-un sertar m-am transformat într-un cavaler salvator. Nu sunt deloc un cavaler...

— Ai învățat să valsezi, ca să nu le faci de rușine pe surorile tale. Acesta este comportamentul unui bărbat galant, Murdoch.

— Îmi place să dansez - celor mai mulți scoțieni le place -, iar valsul nu este complicat.

Ea își îndreptă fața spre soare, gest care le-ar fi făcut pe Ronnie și pe Eddie să fugă după bonete și umbrele - sau să-l pună pe Hamish să le aducă.

— Sunt atât de îngrozitoare, Hamish? Am crezut că mă placi.

— Ești minunată!

Cu ochii închiși, cu bărbia ridicată spre căldura soarelui, cu pistruii la vedere pentru orice bărbat aflat la distanța perfectă pentru a o săruta... Hamish simți o durere în piept și un fel de furie îl chinui la gândul că avea să o lase singură pe banca aceea peste... aproximativ douăzeci și trei minute, potrivit ceasului solar.

— De ce anume încerci să mă protejezi? Întrebă Megan deschizând ochii și uitându-se la el cu agerimea necruțătoare a unei pisici. Acesta este singurul motiv pe care l-ai putea avea ca să mă abandonezi acum. Ai impresia că represaliile la care se va gândi Sir Fletcher sau riscurile cu care mă confrunt acum sunt o soartă mult mai bună decât dacă aș accepta să mă mărit cu tine. Îmi

datorezi o explicație, Hamish. Prietenii sunt sinceri unul cu celălalt.

Prietenii. Nu sâcâiai un prieten până la exasperare, cerându-i să spună un adevăr.

O voce incomodă din capul lui Hamish îi aminti că nu se cade nici ca un prieten să fugă în Scoția fără nicio explicație.

— Încerc să te protejez de mine, Meggie, începuse Hamish. Întreabă-i pe verii tăi care au fost soldați și-ți vor spune că am atât reputația unui om violent, dar și laș. Mă eschivez din fața luptelor pe care ar trebui să le duc și, cu toate astea, atunci când iau parte la o luptă, mă comport ca un sălbatic. Unii sunt de părere că ucid din plăcere și că m-am predat inamicului, în loc să mor pe câmpul de luptă. Ei spun că nu pot fi considerat soldat și au dreptate. Am urât întregul război și tu vei urî să fii ducesa mea.

„Ducesa mea”. Cuvintele acestea erau singure capabile să-i producă plăcere când le rostea în legătură cu ea.

Megan îi luă mâna într-a ei, gest care era permis între doi tineri care se curtau.

— Mă bucur că nu ai murit în luptă. Rudele tale se bucură că nu ai murit în luptă, la fel și toți acei oameni din comitatul Perthshire, care depind de tine. Cine sunt acești idioți orbi, care cred că moartea este o realizare atât de minunată? Oricine poate muri. Cea mai mare provocare este să trăim și să iubim, în ciuda greșelilor și neajunsurilor noastre. Bucură-te că nu ai murit, Hamish MacHugh. Poate ai avut unele momente proaste sau porți în suflet câteva regrete – eu sigur regret unele lucruri. Dar bucură-te că nu ai murit.

Între două clipe suspendate în timp, Hamish fu copleșit de sentimentul straniu că s-ar fi ridicat în aer și s-ar fi evaporat în lumina soarelui, dacă nu l-ar fi ținut Megan de mână.

De parcă vorbele ei ar fi aprins în sufletul lui, cumva, o flăcăruie care tânjea să se alăture căldurii puternice din lumina soarelui.

„Mă bucur că nu ai murit în luptă”.

— Ești o femeie unică și pătimășă.

Ea nu spusese nimic, dar continuă să-i țină strâns mâna într-a ei. Greșelile și neajunsurile la care se referise aveau în comun sentimentul de rătăcire. Inima lui Hamish rătăcise încă de când intrase în armată, iar acum, pentru prima dată, avea sentimentul că se întoarce acasă. Nu că se întoarce pe un teritoriu familiar, ci că revine acasă.

Stătu lângă ea pentru încă unsprezece minute, simțind durerea copleșitoare și întrebându-se ce să facă mai departe. Nu putea scăpa de senzația că este binecuvântat, că primise un sfat bun tocmai atunci când avea cea mai mare nevoie, că Megan nu avea să-l dezamăgească.

„Mă bucur că nu ai murit în luptă”.

— Ofițerii mei superiori au spus că sunt un animal, zise el. Au spus că francezii ar fi trebuit să mă omoare ca pe un câine turbat.

Ea își odihni capul pe umărul lui.

— Camarazii tăi ofițeri au spus asta?

— Am omorât cu mâinile goale, Meggie. Nu mai rostise față de nimeni aceste cuvinte și nu ar fi trebuit să o facă nici acum. Acum simțea că îl rănise într-un mod cu totul nou, lăsându-i în suflet numai tristețe și nedumerire, în loc de rușine. Este adevărat că s-a întâmplat în toiul luptei, dar m-au văzut jumătate din regimentele implicate în luptă și cred că britanicii au fost chiar mai oripilați decât francezii. Hamish se forță să rostească și aceste cuvinte, ca nu cumva Megan să creadă că societatea avea o părere greșită despre el. Trebuia să ne purtăm ca niște gentlemani și în război, dacă poți crede asta. Wellington a insistat asupra acestui aspect. Nu aveam voie să jefuim zonele rurale, să ardem pichetele francezilor, iar ei nu trăgeau asupra noastră. Luptele se desfășurau după o anumită regulă – artileria, cavaleria și infanteria, în această ordine. Puteai să împuști un om, chiar și un om neînarmat, să-l dobori cu o armă, dar nu... nu-ți puneai mâinile în jurul gâtului său și-i luai viața într-o clipită, când el își aruncase

arma deoparte.

Megan nu spuse nimic, așa că Hamish continuă:

— Iar eu exact asta am făcut. El nu avea nicio armă, nici măcar baioneta cu care să se apere, dar nu a vrut să se dea la o parte din calea mea. Am pus mâinile pe el și... în clipa următoare a fost mort.

Acum Megan avea să se ridice, să-și scuture fustele și să-i ureze lui Hamish o călătorie plăcută spre Scoția. Avea să se uite la el cu groază sau, mai rău – insuportabil mai rău –, cu milă. Iar Hamish avea să-și petreacă tot drumul încercând să scape de tentația de a bea până nu mai știa de el.

Megan se rezemă de el, de parcă ar fi fost epuizată dintr-odată, la fel ca mai devreme.

— Bărbații merg la război sperând că ofițerul de lângă ei se pricepe să danseze menuet? Întrebă ea pe același ton cu care ar fi întrebat cum se acordează un cimpoi. Valsul l-ar fi învins cumva pe Corsican? Bunele maniere? O arie interpretată de un tenor extraordinar? Abilitatea de-a juca whist, pentru numele lui Dumnezeu? Cel mai probabil camarazilor tăi ofițeri le era teamă de tine și de faptul că ar putea muri. Lașitatea lor nu este problema ta. Războiul s-a terminat, Hamish.

Îl învălui din nou acel sentiment straniu. În parte frison, în parte căldură și uimire. Wellington ar fi preferat ca ofițerii săi să știe să valseze. Și, odată cu acest exemplu de înțelepciune militară, hotărârea lui Hamish de-a o lăsa pe Megan să se bucure de restul sezonului din Londra fără el se poticni, se împiedică și... se prăbuși.

Nu valsul îl învinsese pe Napoleon. Mulți spusese că victoria de la Waterloo se bazase pe voința unui ofițer scoțian de a se avânta cu capul înainte printre focurile trase de francezi pentru a salva forțele britanice care rezistau într-un castel amplasat strategic.

„Războiul s-a terminat, Hamish”. Nimeni nu-i spusese asta.

— Am urât luptele, murmură Hamish sărutând degetele lui Megan. Am urât asediile, falsa vitejie, duhoarea

fricii, mirosul de sânge. Am urât zgomotul și violența. Am urât fiecare minut.

Dar pe ea o iubea. Lui Hamish i-ar fi plăcut ca Megan Windham, care era curajoasă în moduri pe care camarazii lui ofițeri nu le-ar fi observat, să audă această mărturisire.

— Orice persoană sănătoasă la cap ar trebui să urască războiul, spuse Megan.

Hamish urâse războiul cu pasiune, deși niciun soldat nu recunoștea asta de față cu semenii lui.

— Meggie, dacă ți-aș face curte, va fi în adevăratul sens al cuvântului. Nu pentru spectacol, nu ca să atragem atenția. Îți voi oferi averea, titlul și familia mea. Și pentru că ea îi insuflase acest curaj, adăugă: îți voi oferi inima mea – ție și numai ție, pentru totdeauna. Dacă asta îți dorești.

Ea oftă încet fericită și îi mângâie coapsa.

— Îți dau permisiunea să mă curtezi, Hamish, și nu voi accepta nimic mai puțin decât să-mi faci curte în adevăratul sens al cuvântului.

Hamish nu mai făcuse curte nimănui. Megan auzise cele mai rele lucruri despre el și totuși era încă acolo, alături de el.

— Războiul s-a terminat, Meggie Windham. Ai perfectă dreptate în privința asta. Să înceapă sezonul de curtare!

Capitolul 11

— Este foarte serios când vine vorba despre chestia asta cu curtare, observă Anwen. Dacă aș avea și eu un duce scoțian care să se uite în felul ăsta la mine, mi-aș mitui surorile să mă piardă din vedere la picnicurile din Richmond Park sau să aibă nevoie brusc de o carte din bibliotecă, atunci când vine în vizită pretendentul meu.

Din punctul de vedere al lui Hamish MacHugh, întreprinderile amoroase ale lui Megan se rezumaseră la niște priviri pline de jind.

De când fusese prins sărutând-o în grădină, se comportase înnebunitor de cuviincios, nu dansase niciodată mai mult de un dans la fiecare serată, nu o ținuse niciodată cu un centimetru mai aproape decât permiteau regulile de bună purtare.

La Richmond, fratele lui, Colin, flirtase mai mult decât el.

— Am inima îndoită, spuse Megan ridicând capacul care acoperea clapele pianului. O parte din mine vrea să-l înghită cu totul, Anwen. Altă parte vrea să stea absolut nemișcată și să se minuneze nu numai că am un pretendent, ci încă unul pe care îl admir nespus de mult.

Unul care îi oferise toate dovezile că o respectă.

Totuși, Megan ar fi preferat un pic mai multă pasiune și mai puțin respect.

Anwen se așează lângă ea pe băncuța din fața pianului.

— Chiar îți place de el?

Îl plăcea cu adevărat, cu o pasiune nesfârșită - și profundă.

— Nu-l simpatizezi pe Murdoch?

— Este impresionant, răspunse Anwen. Nu este drăguț, rafinat, abil sau... îndemânat. Sunt de acord să te curteze tocmai pentru că nu are atât de mult farmec, pentru că și eu am același defect. Este bun pentru tine, dar mi-aș dori să nu locuiască atât de departe.

Ce conta farmecul?

Hamish era suficient de inteligent pentru a recupera scrisori fără să fie observat, dar mai mult decât atât, era cinstit. „*Am omorât cu mâinile goale, Meggie*”. Această violență petrecută pe câmpul de luptă îl îngrozea pe omul care o comisese, în timp ce fermecătorul Sir Fletcher se mândrea cu un plan care o redusese pe Megan la rolul de bun obținut de pe urma însurătorii.

— Londra este un loc neprimitor pentru Hamish, explică Megan. Ai observat că atunci când ne-am dus la Richmond, vizitiul a evitat să ne ducă pe lângă sediul cavaleriei? Hamish nu face parte din cluburile în care se adună foștii ofițeri și nu va lua niciodată parte la unul dintre

dineurile organizate de Wellington. Nu pot pricepe exact cum sau de ce, dar bănuiesc că o parte din Hamish MacHugh încă se mai luptă cu francezii.

Sau cu propriii ofițeri, lua-i-ar naiba pe toți!

— Lui St. Just i-au trebuit mulți ani ca să se întoarcă acasă, spuse Anwen. O să te vizitez în Scoția. Ia-o ca pe o amenințare! O să te măriți cu Murdoch, nu-i așa? Nu te folosești de el doar ca să-l faci pe Sir Fletcher să se târască la picioarele tale?

— Sir Fletcher nu este ceea ce pare a fi, Anwen. Păstrează distanța față de el.

Anwen interpretează cu mâna dreaptă gama în do major, cea care presupunea doar folosirea clapelor albe. Această simplitate aparentă făcea ca gama respectivă să fie și mai dificilă în opinia lui Megan, pentru că degetele nu aveau clape negre pe care să le ia ca referință.

— Instrumentul acesta trebuie acordat, comentă Anwen. Întotdeauna trebuie acordat după ce intră Beth în faza în care îi place Beethoven. Sezonul pare că durează o eternitate atunci când o femeie se apropie de treizeci de ani.

Un ciocănit ușor se auzi în ușa salonului de muzică.

— Intră, strigă Anwen.

De asemenea, sezonul putea părea că durează o eternitate și pentru o femeie care se apropia de douăzeci și șase de ani.

Hamish intră în cameră după majordom, însoțit de Lord Colin. Anwen se ridică de pe bancă și făcu reverența fără să termine de interpretat gama, deși Megan ar fi preferat să înnebunească decât să asculte altă notă în afară de do.

— Iată-l chiar pe domnul despre care discutam, începu Anwen prinzându-l pe Colin de braț. Milord, aveam de gând să-ți cer părerea în legătură cu un anumit volum de poezie franceză. Vrei să mă însoțești în bibliotecă? Îmi e greu să ajung la cele mai înalte rafturi.

Anwen ar fi înșfăcat bucuroasă orice scară ori s-ar fi cățărat chiar și pe clanță ca să ajungă la cartea pe care o

dorea.

Îl conduse pe Colin afară din cameră, vorbind despre franceză și latină și încă ceva ce Megan nu prea înțelegea, pentru că Anwen – cea mai scumpă dintre surori – o lăsase singură cu pretendentul ei. Care nu părea deloc mulțumit că se trezise singur cu ea.

— Încuie ușa, Excelență, îi ordonă Megan.

Hamish își încrucișă brațele.

— Meggie Windham, ce pui la cale?

Megan îl ocoli așa cum ar fi ocolit un stejar și încuie ușa.

— Ce *ai* de gând, Hamish? Toată săptămâna asta m-ai tratat ca pe mătușa nemăritată a unei cunoștințe... Pot înțelege un bărbat care trebuie să-și rafineze stilul de-a valsa, dar săruți foarte bine. Îmbrățișările tale sunt tandre și pline de pasiune, iar mirosul tău seducător îmi taie genunchii. Dacă strategia asta de-a mă face să-ți cerșesc atenția este o mostră din mariajul care ne așteaptă, atunci o să avem o ceartă foarte aprinsă.

Sprâncenele lui coborâră brusc.

— Seducător, ai spus? *Mirosul meu* îți taie genunchii?

Megan îl prinse de centura din piele de care îi era legat *sporrán*-ul și îl trase spre ea.

— Scutește-mă de aerul ăsta de domnișoară, domnule. Miroși a iarbă și a cer deschis, a briza proaspătă a mării și a fum de turbă caldă. Niciun alt gentleman nu a mai mirosit la fel de ispititor ca tine. Visez la mirosul tău și mă trezesc cu perna între genunchi.

— Sfinte Sisoe, Meggie! Nu trebuie să-mi spui astfel de lucruri.

Hamish nu zâmbea prea des, dar acum zâmbea larg. Un zâmbet minunat și radios – deși se uita înspre propriile cizme. Megan îl împinse pe divan, iar el se așeză. Amabil din partea lui, când de fapt ar fi preferat să înfrunte mai degrabă toate regimentele franceze.

— Suntem aproape logodiți, spuse ea, și i se așeză în poală. De ce nu-mi furi săruturi? De ce nu ne întâlnim pe după gardurile viei sau în grajduri ca să guști din nurii mei?

Și îi fură câteva săruturi, ca nu cumva să uite bucuria pe care i-ar aduce-o astfel de întreprinderi.

Hamish avea gust de mentă și răbdare. Menta era minunată, în timp ce răbdarea... Megan se săturase să aibă răbdare.

— Meggie, draga mea dragă, te joci cu focul într-o magazie cu praf de pușcă.

O ținea de umeri, dar Megan voia ca mâinile lui să fie în altă parte.

— Trebuie să renunți la *sporrán*, rosti ea îngenunchind și începând să-i desfacă centura. Traista asta arată minunat la locul ei și înțeleg că poți pune o ploscă, un pieptăn sau bani acolo, dar acum nu este... Scoate-ți chestia asta, Hamish!

Megan nu era obișnuită să aibă un aer autoritar, dar își dădu seama că Hamish era obișnuit să *primească* ordine. De ce nu înțelesese mai devreme că el *aștepta ca ea să facă primul pas*?

El își desfăcu *sporrán-ul* din câteva mișcări rapide.

— Ți-a mai spus cineva că ai un aer autoritar?

În urmă cu două zile, unchiul Percy îl târâse pe Hamish la audiența la Curte, un ordin ducal pe care Megan îl aprobase.

— Sunt nepoata unui duce și, sper eu, sunt pe cale să devin ducesă. Puse *sporrán-ul* deoparte și se așeză pe genunchii lui. Acum este mai bine. *Sunt pe cale* să devin ducesă, nu-i așa?

Hamish o sărută dulce, încet, cu adorație.

Lui Megan îi venea să-l plesnească cu *sporrán-ul*.

— Acesta nu este un răspuns, Hamish! îl mustră ea, deși săruturile lui erau pasionale. *Pline de iubire*. Putea să o sărute așa zeci de ani și tot nu ar fi fost de ajuns, mai ales dacă în același timp își mișca ușor palma pe spatele ei sau o prindea de ceafă.

— Încetează cu pălăvrăgeala, Meggie a mea. Ești amabilă doar să mă săruți o vreme?

Ea îl putea săruta la nesfârșit, s-ar fi topit în căldura și blândețea pe care o emana el, în senzația că acest bărbat îi

este menit din toate punctele de vedere și cu toate acestea rămânea reținut în prezența ei. Megan îi prinse părul cu o mână, bărbia cu cealaltă și se aplecă fără reținere asupra gurii sale.

Asaltul acesta dulce deveni singura cale de comunicare între ei. Hamish era mai reținut, dar surprinzător. Megan îl gusta, iar el o tachina. Ea voia mai mult, iar el o încuraja tăcut.

Pasiunea dintre ei crescuse, la fel și frustrarea și hotărârea, până când Megan se simți atât de amețită, încât declară un armistițiu temporar și se cuibări la pieptul lui Hamish.

— M-ai înnebunit, Hamish MacHugh.

Și Megan îl înnebunise de dorință, cel puțin. Prin fustele ei și materialul de lână din care era croit kiltul, simți dovada inconfundabilă a faptului că era excitat.

— Înnebunit, șopti el sărutându-i tâmpla. Fără minte, nebun, prins între a dori și a...

O sărută din nou și, dincolo de bătaile inimii și a focului din sângele ei, Megan înțelese că o fată obișnuită care nu putea vedea clar învățase mai întâi să aibă încredere și abia apoi să citească.

De ce ar risca un bărbat să-și piardă onoarea, furând scrisorile ei din casa altuia, și sărutând-o în felul acesta, dar i-ar refuza cuvintele și gesturile unui logodnic în adevăratul sens al cuvântului?

Megan se ridică puțin, acțiune care avu efectul plăcut de-a se apropia mai mult de anumite zone ale trupului lui Hamish.

— Mă dorești, spuse ea și-i îndepărtă părul de pe frunte. Și eu te doresc. Mă respecti și te respect și eu, la rândul meu. Ți-ai asumat riscuri în numele meu, iar eu te-aș proteja cu ultima suflare.

— Nu spune astfel de lucruri, Meggie.

Spunea doar adevărul, dar un alt adevăr i se strecură în inimă.

— Aștepti să o iau la fugă. Aștepti să mă răzgândesc, să-mi îndrept favorurile asupra altcuiva. Aștepti să-ți trimit

și ție o scrisoare din aia blestemată prin care să pretind că sentimentele mele s-au schimbat.

Aștepta ca ea să-l abandoneze, așa cum fusese abandonat de logodnica pe care o avusese înainte, așa cum îl abandonaseră propriii lui oameni când fusese luat prizonier și camarazii lui ofițeri atunci când fugise.

— Mi s-a acordat permisiunea să te curtez, declară Hamish. Eu nu fac nicio presupunere, Meggie Windham. Alegerea îi aparține doamnei, iar de tine a mai profitat cineva înainte. Nu vreau să meargă vorba că te-ai hotărât să te măriți cu mine din alte motive în afară de...

Un val de afecțiune, înțelegere și bucurie alungă incertitudinea care îi tulburase sufletul mai devreme.

Reticența lui Hamish nu era născută din indiferență sau nehotărâre, ci mai degrabă din *respect*. Dintr-un respect foarte mare. Problema cu ducii – cu ducele *ei* – era că avea un simț *mult prea* dezvoltat al onoarei.

— Ești nebun, zâmbi Megan, dar ești *al meu* în toată splendoarea ta nebunească, iar *eu sunt a ta*. Te aleg pe tine, Hamish MacHugh, duce de Murdoch! Te aleg pe tine! Tu ești bărbatul care doresc să devină soțul meu, eroul meu, prietenul meu, iubitul meu. Nu mă voi răzgândi. Vom discuta în contradictoriu, vom avea puncte de vedere diferite, conflicte legate de vreme și poate ne vom și certa, dar acum ești al meu, iar ușa aia este încuiată! N-ai cum să scapi, acum și niciodată.

Hamish îi aranjă o șuviță de păr după ureche. Un gest simplu, dar el conferea până și unui gest atât de simplu un aer de respect și grijă.

— Ești sigură, Meggie? Eu sunt încăpățânat și uneori se întâmplă să nu-mi găsesc cuvintele în situații când tocmai cuvintele sunt trebuincioase. Cel puțin, se întâmplă să nu pot găsi cuvintele potrivite. Voi merge la pescuit sau să rătăcesc pe-afară ore întregi, iar tu îți vei face griji pentru mine. Spre sfârșitul iernii devin posac și mă enervez repede. Când sunt supărat, ridic vocea.

— Și eu pățesc la fel! Sărută-mă! Sau, și mai bine, iubește-mă, pentru că eu sigur am de gând să te iubesc.

Nu vedea prea clar expresia lui Hamish, dar simți cum îi cântărește cuvintele, cum se gândește, așa că așteptă. Dragul de Hamish era gentleman până în măduva oaselor, nu voia să se spună că fusese constrânsă să se mărite cu el! Doar pentru asta, se îndrăgosti iarăși de el.

Totuși, Megan nu voia să se spună că Hamish îndeplinea doar niște ordine, avea conștiință încărcată sau se supunea unchiului Percy. Tăcerea continuă. O pasăre se izbi de geam, apoi zbură mai departe. De cealaltă parte a coridorului, din bibliotecă, răsună râsul unei femei. Cu toate acestea, Megan așteptă în continuare, pentru că așteptarea era o parte din a asculta, iar ascultarea era o parte – o mare parte – din a-l iubi pe celălalt.

— Încerc să găsesc cuvintele potrivite pentru un discurs drăguț, explică Hamish strângând-o mai tare în brațe. Riscăm să rămânem aici până la Ziua Judecății de Apoi ca să se întâmple asta. Dacă îți dorești să te iubesc, Meggie, atunci eu sunt bărbatul potrivit! Voi fi mereu bărbatul tău, iar tu vei fi ducesa mea!

*

„Copiii noștri ar avea părul roșu”.

Anwen împinse deoparte acest gând și îl conduse pe Lord Colin în bibliotecă. Era o variantă mai blondă a fratelui său mai mare – mai degrabă înalt decât voinic și mai chipeș, deși nu izbitor de frumos.

Ștregarii ei o să-l placă.

Având în vedere că băieții de la orfelinat erau hoți de buzunare, în diferite stadii de-a reveni pe calea cea bună, acesta nu era neapărat un compliment.

— Ai de gând să-mi ceri părerea despre un volum de poezie franceză? întrebă Lord Colin.

Purta kilt, la fel ca fratele său. Costumul tradițional scoțian arăta uimitor pe trupul lui, în timp ce ducele... tot ce făcea Hamish MacHugh părea plin de bravură, pe când Lord Colin era mai degrabă înclinat să fie șarmant.

Și ștregarii ei puteau fi fermecători atunci când voiau

să-ți fure ceasul.

— Dacă ești interesat de poezie, putem discuta despre asta, răspunse Anwen deschizând ușile franțuzești. Dar în principal, am vrut să-i ofer surorii mele câteva clipe de intimitate în compania bărbatului pe care îl iubește.

— Într-o oarecare măsură și eu îl iubesc pe Hamish, începu Lord Colin, atunci când nu mă aduce la disperare. Suntem frați, înțelegi?

Accentul lui era slab, dar se distingea de fiecare dată. Rostise *fraț*, nu frați.

— Eram curioasă dacă frații mai mari sunt la fel de enervanți ca surorile mai mari. Familia mea este bine intenționată, dar, fiind mezina casei, am bucuria de-a primi o serie întreagă de prelegeri, explicații, exemple și tratamente speciale.

Lord Colin veni în spatele ei.

— Te sufocă, vrei să spui. Fiind atât de micuță, probabil că a trebuit să-i suporti încă de când te-ai născut.

Ei bine, da, deși în ultimul timp Anwen ripostase.

În curând avea să împlinească douăzeci și cinci de ani și avea o gândire destul de sănătoasă.

— Ieșim afară la aer, domnișoară Anwen?

Lord Colin era mult mai înalt de aproape, cam ca verii lui Anwen, care erau în mare parte o ceată de bărbați înalți și masivi, pisălogi și căroră le plăcea să le răsfete pe femeile din familie.

— Ești invitatul meu să te bucuri de grădină. Eu trebuie să-mi aduc boneta.

— Nu vom ieși la vedere, spuse el întinzând brațul și făcându-i cu ochiul.

Nimeni nu-i făcea cu ochiul domnișoarei Anwen Windham. Ea îi luă brațul și îi permise să o conducă la o bancă aflată sub arțarul de lângă peretele din spate al grădinii.

— Putem fi văzuți din salonul de muzică, comentă ea. În caz că-ți faci griji cu privire la reputația mea.

— Nu cred că cei aflați în salonul de muzică pot fi de încredere când vine vorba despre regulile de bună-cuviință,

dar ești în siguranță cu mine, domnișoară Anwen. Dacă onoarea mea de gentleman ar slăbi în fața farmecului dumitale, pumnii fratelui meu vor avea grijă să-mi amintesc imediat care-mi sunt prioritățile.

Colin mirosea a câmpuri proaspăt cosite și a briza mării. Mirosea bine și se potrivea de minune cu grădina.

— Murdoch te-ar bate dacă ai fura un sărut?

— Așa-i, dar dacă doamna în cauză ar fi cea care fură, atunci ar fi o cu totul altă chestiune.

Oare această conversație era de fapt un flirt?

— Să înțeleg că ești deseori victima unui astfel de furt?

— Nu suficient de des. Crezi că vor fi fericiți?

Anwen nu știa ce să mai înțeleagă din această conversație, dacă era vorba despre un flirt sau nu, dar înțelegea că bărbatul de lângă ea își făcea griji cu privire la fratele său.

— Megan este ușor de subestimat. Dacă este îndrăgostită de fratele tău, atunci va face tot posibilul ca să aibă o căsnicie fericită. Dacă nu este îndrăgostită, atunci nu ar trebui să se căsătorească.

Lord Colin își încrucișă brațele, iar țesătura i se întinse peste mușchi.

— Asta înseamnă că ești de acord cu o căsătorie din dragoste?

— Dumneata nu?

Se zvonea că scoțienii erau practici până în pânzele albe.

— Știu multe despre amor, domnișoară Anwen, dar foarte puțin despre romantism. O mică distracție, o zbenguială inofensivă, cum să nu-ți placă așa ceva? Dar marea pasiune despre care scriu poeții? Nu-i genul meu, după cum se spune.

Era o dimineată superbă, și Anwen se simțea minunat să stea afară fără boneta aceea blestemată care îi ascundea jumătate din lume. Ar fi trebuit să se bucure mai des de aerul curat.

— Dacă nu ești un expert în dragoste, milord, atunci

ce anume te interesează?

Era de-a dreptul curioasă și nu pentru că Lord Colin putea deveni o rudă prin alianță.

— Whisky-ul, răspuse el coborându-și glasul și aplecându-se spre ea. Dețin o distilerie și am acțiuni într-o altă afacere cu whisky. Mă număr printre puținii oameni care sunt dispuși mai degrabă să-și plătească taxele, decât să le sufle în ceafă blestematul ticălos care adună taxele. Dacă faci un produs bun, oamenii vor plăti pentru el, și nu ai de ce să-i eviți pe oamenii regelui. E o idee nouă, dar până acum a funcționat.

Dacă ar fi fost vorba de gin, Anwen ar fi avut pregătită o prelegere despre răul pe care îl producea băutura aceea. Jumătate din locatarii orfelinatului erau rezultatul unor vieți distruse de băutură.

Dar el nu fabrica gin, așa că lui Anwen nu-i rămase decât să-l mustre:

— Atenție la limbaj, Lord Colin.

— Scuzele mele, dar nimeni nu-i iubește pe încasatorii de biruri. Dacă vrei să mă exprim poetic, atunci voi spune că totuși oamenii îi preferă pe taxatori diavolului. Pe dumneata ce te interesează, domnișoară Anwen?

Presupusese că are anumite interese, altele decât bonetele și burlacii. Asta chiar era o idee *nouă*!

— Sunt foarte implicată în munca de caritate, Lord Colin. Mă îngrijorează în special calvarul prin care trec copiii noștri săraci.

— Calvar?

— Faptul că nu au adăpost, nu au prieteni sau că mor de foame, fără să aibă vreo speranță că viața li se va îmbunătăți este un calvar. Sunt copii și nu merită absolut deloc o astfel de suferință.

Anwen s-ar certa cu însuși arhiepiscopul Londrei pe subiectul acesta.

— Sunt liberi, o contrazise Lord Colin. Liberi să trăiască prin inteligența lor, să vină și să plece cum doresc și să se împrietenească cu oricine au chef, iar asta e un calvar prin care oricărui scoțian i-ar plăcea să treacă.

— Ar însemna să fie liberi să moară de foame pe străzile Londrei, replică Anwen. Să înghețe de frig, să îndure nenumărate boli și să... Dar nu vreau să mă cert cu dumneata.

Sau altceva. Această conversație era ca o plimbare fără bonetă prin grădină, mai neobișnuită și mai profundă decât orice altă conversație superficială despre vreme.

— Nu ne certăm, fetițo. Avem o mică discuție. În familia mea, certurile se lasă cu farfurii sparte. Surorile mele se pricep de minune la așa ceva. Ce altceva te mai interesează, în afară de copiii sărmani?

Cum ar fi să arunce farfurii spre Lord Colin? Lui Anwen îi veni foarte greu să-și imagineze.

— Foarte puține lucruri, dacă vrei să știi. Sunt pasionată de munca mea de caritate. Crezi că ar trebui să ne plimbăm prin fața ferestrelor de la salonul de muzică? Perdelele erau trase și ușile franțuzești erau închise, așa că Megan avea parte de suficientă intimitate.

— Ai risca să faci pistrui.

Anwen se ridică, pentru că această observație suna a provocare.

— Pot supraviețui câtorva pistrui, iar dumneata îmi poți spune ce te interesează, în afară de whisky.

Colin începu să-i vorbească despre proprietățile medicinale ale plantelor din Highlands, cântecele de scripcă ale lui Neil Gow – oricine o fi fost el – și despre o gamă surprinzător de variată de subiecte, dintre care cele mai multe erau legate de Scoția. O făcu pe Anwen să se gândească la băieții ei – curioși despre multe lucruri, însușindu-și noi pasiuni la fel cum adună mierla nasturi și monede atunci când vine refluxul pe malurile Tamisei.

— Doar nu vrei să-mi spui că îți petreci toate orele din zi gândindu-te la o gloată de copii murdari, roști el.

— Nu toate orele, iar băieții nu sunt murdari, dacă am eu grijă de ei.

— Ba sunt. În clipa în care le-ai întors spatele, revin la treburile lor, își jupoaie genunchii, își rup pantalonii... sunt băieți. Iar murdăria face parte din asta.

Ea iubea lucrul acesta la ei. Băieții normali se murdăreau, iar ea voia ca acei copii să aibă parte de o viață normală – mâncare caldă, rugăciuni, o casă, câțiva ani de stabilitate. Nu cerea prea mult.

O tăcere confortabilă se așternu între ei în timp ce Anwen încercă să găsească alt subiect care să o intereseze.

Își aminti de genunchii lordului Colin. Stând pe bancă la umbră, Anwen rezistă impulsului de-a se holba la genunchi lui masculini pe care costumul scoțian îi expuneau. Cine și-ar fi închipuit că genunchii puteau fi atât de interesanți?

Nu că interesul ei pentru genunchii lui ar fi însemnat ceva.

*

Poate că, la urma urmelor, rugăciunile erau ascultate. Poate că bucuria și durerea veneau în părți egale în viața unui om, iar justiția divină îndrepta echilibrul dacă omul respectiv avea destulă răbdare. Hamish avea să se gândească mai târziu la filosofie – poate.

Pentru moment, urma să primească bucuria și fericirea cu ambele mâini, pentru că Megan Windham avea de gând să se lipească de el.

— Săptămâna asta parcă a durat o eternitate, murmură el îngropându-și nasul în curbura gâtului ei. Te-am văzut distrându-te de pe ringul de dans, zâmbind la câte un baron sau la câte un prost – miroși a lămâi. Ador lămâile. Dintotdeauna.

Lămâi și scortîșoară. Mirosul deveni și mai puternic pe măsură ce își coborî nasul mai în jos, semn că doamna își dăduse cu parfum înadins pentru a-l atrage. Deși nu era necesar. Megan Windham l-ar fi făcut să-și piardă mințile și dacă ar fi ieșit din troaca porcilor.

— Blestemăție de corset! murmură Megan scuturându-se. Lasă-mă pe mine să... Mă gâdili. Fă-o din nou.

Tremura, se agita, îi dădea ordine și tot felul de

instrucțiuni. Când Hamish desfăcu funda aflată în centrul decolteului, Megan oftă și respirația ei îi încălzi urechea.

În loc de corset obișnuit, purta corsetul demodat al femeilor de la țară, care se încheia în față cu șiret și se termina cu o fundă din satin în partea de sus.

— Ce poate face un muritor când se află în fața unei asemenea ispite?

Hamish căzu pe gânduri și mângâie pe lateral sânii lui Megan. Era bine înzestrată, fapt pe care reușise să-l ignore în cea mai mare parte a timpului, până se așezase pe genunchii lui.

— Spargi încuietori pe întuneric, rosti Megan dezlegându-i lavaliera de la gât. Sunt sigură că te descurci cu o pereche de funde.

Își trecu degetele peste gâtul și pieptul lui, iar Hamish se simți ca la inspecție. Poate că nu putea să-l vadă prea bine, dar avea să-l cunoască la fel de bine ca orice altă femeie cu vederea bună.

Hamish desfăcu a doua fundă cu dinții.

— Știi că, în conformitate cu legea din Scoția, un bărbat și o femeie sunt considerați căsătoriți dacă își dau acordul și uniunea lor este consumată? Asta e ceea ce vrei, Megan?

Ea se opri cu palma lipită de inima lui Hamish.

— Te vreau, acum și întotdeauna. Dacă îți amintești, am o oarecare experiență. Nu trebuie să te agiți în privința sensibilităților mele de fecioară.

Cu siguranță *Megan* nu se agita, motiv pentru care Hamish reuși să-și controleze reacțiile trupului, în ciuda priveliștii ademenitoare din fața lui. Sir Fletcher trebuia să răspundă pentru multe, iar Hamish avea să se gândească și la asta mai târziu.

— Mi-aș dori ca sensibilitățile tale feciorelnice să fi primit respectul care li se cuvine, Meggie. Ador pasiunea ta, dar...

Cum reușea un bărbat pe ai cărui genunchi se afla o femeie majoră, pe jumătate dezbrăcată și dornică, să-și exprime regretul pentru virtutea ei pierdută și să se bucure

În același timp de faptul că beneficiază de încrederea și generozitatea ei?

Acel bărbat nu-și exprima recunoștința prin cuvinte, nu și dacă era Hamish MacHugh. În schimb, el îi îndepărta straturile de lenjerie și muselină, încântându-și simțurile cu nuanțele de sidefiu, crem și roz. Minunată, delicioasă, dulce, mătăsoasă, zemoasă – ca o lămâie – și delicios de rozalie.

— Nu te ignoram, Meggie. Încercam doar să fiu respectuos, spuse el trecând de la un sân la altul. Încercam să-ți arăt reținerea de care trebuie să dea dovadă un gentleman... Am fost un prost.

Megan își trase fustele.

— Prostul meu.

— Doar al tău, Meggie. Pari atât de sigură pe tine și încrezătoare. Nu m-am gândit că-ți sădesc îndoiala în suflet. Îmi pare rău. Vom învăța, totuși. Ne vom obișnui...

În timp ce Hamish o săruta pe îndelete, Megan aranjase hainele pe care le purtau în așa fel încât să nu mai existe nicio barieră între ei. Niciun kilt, nicio cămașă, niciun *sporrán* și niciun pic de reținere masculină.

— Gata cu vorbele, zise Megan pipăind printre toate jupoanele și volanele și încolăcindu-și mâna în jurul acelei părți masculine care era cel mai puțin înclinată spre reținere. Atingerea ei era sigură, ba chiar de-a dreptul nerăbdătoare.

Cu alte cuvinte, Hamish făcuse o greșală. Încercase să-i arate doamnei și întregii lumi că nu ar profita niciodată de bunăvoința ei și pierduse din vedere anumite aspecte. Dacă ar fi ezitat acum, Megan s-ar fi îndoit de sentimentele lui.

— Fă-o tu, șopti Hamish. Nu te grăbi și fă-o după cum dorești și îți place.

Îl chinuia studiindu-i forma, atingându-l ușor și tandru în locuri care nu mai fuseseră mângâiate de prea mult timp. Undeva în mijlocul suspinelor, sărutărilor, explorărilor curioase și jurămintelor tăcute, Hamish ajunsese la concluzia că dobândirea unei licențe speciale pentru căsătorie era un

obicei bun, deși nu la fel de bună ca pecetluirea căsătoriei printr-o strângere de mână.

Pentru că, din acea zi încolo, el se considera logodit cu Megan în toate modurile care contau.

— Acum? întrebă Megan ridicându-se ușor deasupra lui.

„Dumnezeule, da. Acum”.

— Sunt întru totul la dispoziția ta, Meggie. Fă cum dorești.

Iar ea dori să pună capăt chinului din clipa aceea, doar pentru a începe altă clipă chinuitoare. Fie că se mișca încet, aluneca sau se retrăgea, Megan Windham făcea numai *ce dorea*. Judecând după intensitatea privirii ei, Hamish înțelese că experiența ei anterioară nu fusese deloc plăcută și nici nu-i permisesese să facă altceva decât să îndure atingerile lui Sir Fletcher.

— E atât de... murmură Megan primindu-l și mai adânc. Îmi place că... este totul atât de intim.

Cu alte cuvinte, nu fusese sigură că așa avea să fie. Nu avusese încredere în ea.

— Dacă nu poți spune decât că îți place, atunci trebuie să fiu mult mai convingător, zise Hamish și se împinse în ea.

Megan încremeni.

— Încă o dată. Mai mișcă-te așa.

Hamish o ascultă și în scurt timp începură să se miște amândoi la unison.

Megan îl sărută și-și uni mâinile după ceafa lui.

— Ce facem acum nu este ca... O, asta e minunat. Mai vreau. Te rog, Hamish.

Și acordă mai multă atenție sânilor ei, mișcându-și în același timp șoldurile și refuzând să cedeze nevoii imperioase de *a se grăbi*. Respirația întretăiată a lui Megan se topi într-un oftat dulce, iar Hamish închise ochii ca nu cumva imaginea ei pierdută pe valurile pasiunii să-i distrugă și ultima fărâmbă de reținere.

Faptul că închise ochii nu îl ajută deloc. Nu făcu decât să-i simtă și mai intens căldura și greutatea.

Și totuși, când Megan își rezemă capul pe umărul lui, apoi se lăsă moale în brațele sale, cuprinsă de valuri de plăcere, Hamish reuși să se stăpânească. Un bărbat trebuia să-i protejeze pe cei care depindeau de el, iar asta însemna că mai avea de așteptat până după ce-și rosteau jurămintele. Îi putea produce plăcere lui Megan de opt ori pe zi, dar el trebuia să aștepte până când îi va oferi și numele lui.

Capitolul 12

Era o dimineață frumoasă, dar Sir Fletcher avea o stare de spirit oribilă. Țipase la Geneva pentru că își băgase degetul în borcanul de gem la micul dejun, apoi tatăl lor se răstise la el, iar zâmbetele pe care încercaseră să le ascundă cei de la masă fuseseră insuportabile.

— Să ne plimbăm, vrei? zise Sir Fletcher ridicându-se de pe banca din Grosvenor Square.

Puget își potrivi pași cu ai lui, semn că fostul căpitan înțelesese ordinul primit.

— Ți-am spus că vreau valsul de dinaintea supeului, bolborosi Puget.

— Lady Pamela a spus că nu putea risca decât o alemandă⁵. Părinții noștri negociază în numele ei cu un conte din nord care vine rareori în oraș, dar care are nevoie de o bonă pentru moștenitorii lui.

— Nu voi accepta așa ceva, Pilkington.

— *Sir Fletcher*, te rog... Vei accepta, dacă nu cumva Pamela va fi de acord să fugă cu tine, iar asta n-o va face niciodată. Aerul de dimineață deveni greu de frustrarea dragostei neîmplinite, dar lui Sir Fletcher nu-i păsa câtuși de puțin. Am nevoie de mai mulți bani.

— Tocmai ai primit cincizeci de lire blestemate! Cum poți cheltui cincizeci de lire sterline într-o săptămână?

⁵ Alemandă - dans vechi de origine germană, care începe într-un ritm vioi și vesel, dar se termină în note grave (n.tr.)

Sir Fletcher își ridică pălăria spre proaspăta ducesă de Quimbey, care era însoțită de un câine enorm. Un lacheu plimba un al doilea câine la fel de uriaș, la câțiva metri în urma ei.

— Un gentleman celibatar de viță nobilă are anumite nevoi, Puget, mai ales în timpul sezonului. Tatăl tău e conte. Trebuie să-ți fac o schiță?

— Unele familii trăiesc timp de un an cu cincizeci de lire.

— Nu mai spune! Îți mulțumesc pentru această descoperire fascinantă. Eu, spre deosebire de alții, am nevoie de o infuzie de bani până peste o săptămână.

Puget merse alături de el în tăcere vreo douăzeci de metri. Nu era încet la minte, dar nici deosebit de inteligent, în ciuda faptului că își atribuia o serie de talente artistice. Un om inteligent cu abilitățile Puget și-ar fi croit până acum drum spre fondurile necesare pentru a se însura cu Pamela. Cel puțin Puget putea imortaliza pe pânză ducese bătrâne – sau câinii lor grășani. Și portretele i-ar fi adus venituri frumoșele, cu condiția să nu fi fost dezgustat de muncă.

— Nu ai nicio intenție să mă ajuți în legătură cu sora ta, nu-i așa?

Sir Fletcher nu avea de gând să se ajute decât pe el însuși.

În timp ce răspândea zvonuri legate de un anumit duce scoțian, Sir Fletcher fusese atras să joace câteva partide de cărți și norocul nu fusese de partea lui. Drept urmare, fusese nevoit să refuze invitații mai mult de o săptămână, pentru că datoriile de onoare trebuiau plătite imediat.

— Ți-am sprijinit eforturile în ceea ce-o privește pe Pamela, altfel nu ți-ar fi permis nici măcar o alemandă. Dragostea adevărată presupune și un grad ridicat de hotărâre, Puget. Nu pot face eu toată munca și nici nu te pot face mai eligibil în ochii tatălui meu. Pentru asta va fi nevoie de bani sau, cel puțin, de o sursă frumoasă de venit, ceea ce mă aduce înapoi la subiectul despre care discutăm.

— Nu o voi face, rosti Puget răspicat. Mi-am spus că

niciun sacrificiu nu este prea mare dacă înseamnă că pot fi împreună cu Lady Pamela, dar un dans ici-colo în timp ce ea este scoasă la defilare ca o iapă de rasă înaintea unui bădăran din Cumberland...

Pammy era mai degrabă o junincă puternică și voinică.

— Voi avea o discuție cu bădăranul, să-i spun că Pamela este predispusă la migrene și crize de nervi, deși nu e adevărat. Plus că are nevoie de o groază de bonete și ghetе și îi place să umple la refuz cămărilor bucătarului. Lasă-l pe bădăran în seama mea și adu-mi încă cincizeci de lire până la sfârșitul săptămânii.

Puget se opri la colțul străzii, cercetând cu privirea piața.

— Mi-a spus că se va întâlni cu mine aici, înainte de prânz.

„O, pentru numele lui Dumnezeu!” Mai era o jumătate de oră până la amiază.

— Puget, fii atent la mine! Găsește-mi alt fost ofițer de jecmănit până la sfârșitul săptămânii sau vei fi dansat ultima ta alemandă cu sora mea.

— Nu există alți ofițeri, Pilkington! Mi-am stors creierii, am recitit toate jurnalele și registrele vechi. Te-ai înfruptat din buzunarele tuturor celor care au bani și le place și băutura, și jocul de cărți. Lista este mai scurtă decât ai crede.

Probabil avea dreptate, pentru că mulți dintre cei de la care furase erau acum în închisoare, iar asta putea afecta semnificativ viața socială a unui om.

— Cine se află în oraș anul ăsta pentru a participa la sezon, dar de obicei rămâne la țară?

Puget era atent la oamenii care apăreau pe scena socială. Un fiu mijlociu, fără venituri, trebuia să fie atent.

— Mai mulți din familia Windham decât de obicei, dar Keswick și Rosecroft nu sunt nici jucători împătimiți de cărți, nici bețivi.

— Dar MacHugh? Întrebă Sir Fletcher. A primit de curând titlul, se zvonește că are avere și e însoțit de două

surori și un frate. I-ai văzut scrisul pe diverse acte oficiale și misive și, fără îndoială, este bine-venit în oricare club, acum că face parte din nobilime.

Un scoțian sălbatic primea cadou un titlu nobiliar, în timp ce fiul unui conte englez era nevoit să uneltească în fel și chip ca să-și poată plăti croitorul. Dreptatea era o curvă oarbă, surdă, urâtă și bătrână, iar el i-ar mai fi îndreptat din pașii greșiți, dacă l-ar fi ușurat pe MacHugh de câteva lire.

— Scrisul lui MacHugh - Murdoch - are o caligrafie deosebită, comentă Puget subțindu-și buzele și așa subțiri, dar nu bea niciodată în exces. Nu l-am văzut nici prin cluburi. Pentru el n-o să putem folosi o datorie la jocurile de noroc.

Nerăbdarea răbufni în Sir Fletcher pentru că devenise o prioritate presantă să-i facă o vizită lordului Anthony Windham.

— Atunci scornește un cizmar, G. Puget și Fiii sau ceva de genul ăsta! Trimite-i ducelui de Murdoch o factură restantă ce poate fi plătită prin poștă, în locul unde este cazat acum. Costă cel puțin cincizeci de lire să-și îmbrace toată familia proaspăt sosită în oraș cu ghete noi.

G. Puget și Fiii ar putea fi de folos și ca viticultori, măcelari sau tutungii. Planul era simplu și elegant, o mare îmbunătățire adusă celor complicate pe care le făcea de obicei Puget.

La capătul îndepărtat al pieței apăru silueta voluptuoasă a lui Pammy, urmată de camerista ei. La o stradă distanță de casa ei, i s-ar fi permis să ia o gură de aer cu o astfel de însoțitoare, mai ales dacă mama ei vitregă băuse prea mult cu o seară înainte.

— Bine, admise Puget. Îi voi trimite Excelenței Sale Murdoch o notă de plată pentru ghete, dar asta e ultima dată, Pilkington! Mi-ai pus gâtul în ștreang cu solicitările tale și asta nu m-a adus mai aproape de-a pune un inel pe degetul lui Lady Pamela.

Doar o intervenție divină putea îndeplini această dorință.

— Trimite vorbă atunci când ai banii și nu dispera în privința Pamelei. Este o femeie tânără și foarte hotărâtă.

Mai ales atunci când venea vorba de o tavă cu prăjiturile de servit la ceai.

Puget deja se îndepărta spre doamna visurilor sale. Sir Fletcher plecă în direcția opusă – n-ar fi fost bine ca Pamela să-l zărească în compania acestui porc elegant – și curând ajunse la reședința din oraș a lordului Anthony Windham.

— Te rog să o anunți pe domnișoara Megan Windham de sosirea mea, ordonă Sir Fletcher și-i întinse majordomului bastonul de plimbare și pălăria. Și așa vrea să-mi iau rămas-bun și de la părinții ei, înainte să plece în Țara Galilor.

Lordul Anthony lăsase să se înțeleagă că protocolul marital presupunea să se consulte și cu mama lui Megan în privința potențialilor pețitori – o înțelegere între părinți. Sir Fletcher își exprimase compătimirea pentru acest lucru, dar nu primise niciun bilet de la Lord Anthony, niciun cuvânt șoptit cum că ar avea cale liberă și, astfel, nu putea începe să o curteze public.

Iar fără o curtare publică, un burlac nu avea perspective solide pentru a obține ceea ce-și dorea, după cum știa fiecare vânzător sau comerciant.

— Bună ziua, Sir Fletcher.

Anwen Windham îi zâmbi, însoțită de un bărbat brunet, care purta kilt. Amândoi intrară în hol cu un aer conspirativ, de parcă tocmai ar fi tras la măsă în bibliotecă.

Tipul în kilt părea cunoscut, ceea ce însemna că Sir Fletcher se mai întâlnise cu el în vreun salon.

— Bună dimineața, domnișoară Anwen. Nu cred că îl cunosc pe oaspetele dumitale.

Toți barbarii în kilt aveau tendința să arate la fel, ceea ce, fără îndoială, era motivul pentru care încercau să iasă în evidență purtând fuste din materiale diferite – blazonul familiei era reprezentat de material, un obicei de analfabeți.

— De fapt, mă cunoști, spuse bărbatul. Am servit împreună în Spania și am fost prezentați Excelenței Sale, ducele de Moreland. Căpitan Lord Colin MacHugh, la dispoziția dumitale, Sir Fletcher.

Ah, da. Mezinul MacHugh, cel din pricina căruia fratele lui aproape că murise de mâna francezilor, înfruntase curtea marțială din Anglia și fusese declarat un sfânt de către scoțieni.

Instinctul îi aminti lui Sir Fletcher mai mult decât o singură întâmplare vagă din armată și o festă care avusese un final neplăcut pentru căpitanul MacHugh, dar ce rost avea să rememoreze toate prostiile astea – majoritatea petrecute la câte o beție – când o anumită doamnă trebuia să primească vizita celui mai devotat admirator al ei?

— Ai dreptate, Lord Colin, spuse Sir Fletcher afișând imediat un zâmbet fermecător. Îmi cer scuze. E o plăcere să te revăd. Domnișoară Anwen, speram că-i pot vedea pe părinții dumitale înainte să plece în călătorie și să o salut pe domnișoara Megan.

Sir Fletcher o privea radios, cu un aer la fel de dulce ca un curtezan îndrăgostit.

Ea strâmbă din nas în semn de regret.

— Mă tem că Megan nu este acasă, iar mama și *papa* au plecat deja. Tocmai i-ai ratat.

Fir-ar să fie! Manierele îi interziceau să întrebe dacă „nu este acasă” era de fapt un eufemism pentru „nu este acasă pentru tine”.

— Părinții dumitale au lăsat cumva o adresă? Le pot ura călătorie plăcută printr-o scrisoare.

— Îți voi trimite o adresă imediat ce vom pleca la reședința Moreland. Se face atâta tăărăboi când vine vorba de schimbarea unei reședințe, știi?

Domnișoara Anwen mai trebuia să lucreze la zâmbetul ei binevoitor, pentru că expresia ei dezvăluia prea mult dinții și nu emana niciun pic de căldură.

— Vă urez o zi bună, îi salută Sir Fletcher aruncând o privire plină de speranță în sus, pe scara principală.

Nu putea s-o urmărească pe Megan în cea mai

apropiată sală de bal, cel puțin până nu-și întregea veniturile.

— La revedere, salută și Lord Colin luând bastonul și pălăria lui Sir Fletcher din mâinile majordomului și întinzându-i-le. Bucură-te de vremea frumoasă.

Majordomul ținu ușa deschisă, iar Sir Fletcher nu avu încotro decât să pornească înapoi pe drumul pe care venise. Ce însemna dacă Lord Anthony plecase în Țara Galilor – tocmai Țara Galilor, din toate locurile posibile – fără să-i dea permisiunea unui posibil candidat la mâna Megan?

Totuși, Excelența Sa nu-i *interzisesese* să-și petreacă timpul în compania lui Megan, iar acesta era un gând încurajator. Sir Fletcher își roti bastonul de plimbare, rupând cea mai înaltă floare portocalie din stratul pe lângă care trecu.

Permisiunea de-a curta o femeie era doar o formalitate, nimic mai mult, iar Megan urma să aibă grijă să o primească direct. Puget avea să-i facă rost de banii necesari pentru a-și plăti cei mai lacomi creditori și, curând, viața lui avea să se liniștească.

Sir Fletcher era la jumătatea drumului spre Grosvenor Square, când își dădu seama că ar putea da peste Puget și Pammy privindu-se cu ochi mari – ochi de vită, în cazul ei – în public.

Acest gând dezagreabil îl făcu să o ia spre sud, spre St. James Street. Cluburile erau relativ pustii la o oră atât de matinală, iar un om avea dreptul să mănânce pe credit măcar o dată.

Poate că bădăranul din Cumberland va fi prin preajmă și disponibil pentru o discuție particulară despre nenumăratele vicii ale lui Pammy... doar că Puget uitase să-i spună numele și titlul bădăranului.

Ce păcat! Mare păcat! Era alt exemplu pentru cât de importante erau chiar și cele mai mici detalii, atunci când era vorba despre marea dragoste.

— Excelența Sa este mult prea mulțumit de el însuși, remarcă Westhaven. Proiectul de lege al cuiva e pe cale să fie respins, cineva e pe cale să rămână fără bani. Cine e la rând să împartă cărțile?

Bărbații din familia Windham se adunau să joace cărți cel puțin o dată pe săptămână, dacă nu existau alte întruniri de familie considerate mai importante.

Nu se întâlneau la vreun club, ci în biblioteca lui Westhaven. Pentru Keswick, partidele acestea deveniseră punctul culminant al săptămânii și bănuia că și cumnații lui simțeau la fel.

— Dacă le controlează pe verișoarele noastre, înseamnă că ducesa este fericită, spuse Rosecroft. Iar asta înseamnă că sunt amândoi fericiți.

— Și dacă Excelențele lor sunt fericite, atunci regatul e pe mâini sigure, murmură Lord Valentine luând pachetul de cărți de la Westhaven. Cu excepția cazului în care, evident, copilul vreunuia dintre noi are colici, e agitat, nu doarme toată noaptea sau îi crește vreun dinte...

— ...servitoarele se ceartă, adăugă Westhaven.

— Sau fiica ta trebuie să scrie scrisori în fiecare zi pentru câinele ei blestemat și poneiul ăla afurisit, spuse Rosecroft.

— Valentine, ai amestecat destul cărțile!

— A trecut ora voastră de culcare, boșorogilor, îi tachină Lord Valentine împărțind cărțile cu mare dexteritate. Am auzit bine că Megan s-a îndrăgostit de scoțianul dansator?

În jurul mesei avu loc un schimb de priviri, deși Westhaven - ca moștenitor ducal ce era - nici nu se uită la cărțile care se adunau în fața lui, pe masă.

— Megan s-a îndrăgostit de ducele de Murdoch, confirmă Rosecroft. Nu e ceea ce aș fi ales pentru Megs a noastră.

Keswick se încruntă la cărțile sale, deși avea o mână decentă.

— Pe cine ai alege pentru ea?

Keswick nu o cunoștea prea bine pe Megan Windham, dar o simpatiza. Era sensibilă, foarte loială familiei și răbdătoare cu nepoții și verii ei nerozi. Mai precis, Louisa, soția lui Keswick, o aprecia foarte mult pe Megan.

— Aș prefera un englez, răspunse Westhaven. Scoția este prea departe.

— Merg mai departe, spuse Lord Valentin închizând mâna de cărți. Și mie mi se pare că Megs s-ar fi potrivit mai degrabă cu un bărbat liniștit, unul căruia îi place să citească, să cânte la vioară și să fumeze pipă. Nu cu un războinic din Highland, care poartă o fustă și abia cunoaște formulele adecvate de adresare.

— Nu ne-am născut cu toții în familii de duci, îi atrase atenția Keswick.

— Suntem aici să jucăm cărți sau să facem pe pețitorii?

— Ultima variantă, desigur, răspunse Westhaven aranjându-și cărțile din mână. Are cineva ceva de obiectat în privința lui Murdoch? Credeam că Megan e interesată de Sir Fletcher Pilkington, dar soția mea spune că m-am înșelat.

— Așa mai fac soțiile, murmură Rosecroft. Valentine, de ce nu poți da niște cărți bune?

— Pentru că vreau să vă iau banii, zise Lord Valentine. Surorile mele se așteaptă ca eu să vă țin din scurt, iar această sarcină ingrată presupune să vă ușurez de bani. Cu toate astea, se pare că Keswick are o mână destul de bună.

Ușa se deschise și își făcu apariția Lucas Denning, marchiz de Deene, care avea privilegiul de-a fi soțul lui Eve, mezina familiei Windham.

— Adu carafele cu tine, îl rugă Rosecroft în timp ce jucătorii făceau loc pentru încă un scaun. Și compătimește-l pe dragul de Valentine pentru că e pe cale să piardă din banii primiți moștenire.

— Sosirea ta a întrerupt o discuție interesantă, Deene, declară Westhaven umplând paharele fiecăruia în timp ce Lord Valentine împărțea o nouă mână de cărți. Verișoara Megan s-a îndrăgostit de noul duce de Murdoch. Ne

Întrebam dacă farmecul lui Sir Fletcher a pălit sau dacă încearcă să-l aducă în genunchi, arătându-și preferința pentru alt pretendent.

— Murdoch? Deene își studie cărțile. Arăta un pic istovit, ca orice proaspăt tătic. Nu pot spune că-l cunosc.

— L-ai cunoscut pe când era colonelul Hamish MacHugh, rosti Rosecroft ca să-l ajute. Ai cumva gem pe lavalieră, Deene? Se pare că Valentine a dat startul unei noi mode.

— Este sângele ultimului om care a sugerat că mi-aș dezonora marchiza, dacă nu arăt la fel de perfect ca frații ei. Keswick, vrei să începi jocul?

Keswick aruncă o carte.

— Cineva trebuie s-o facă.

— Hamish MacHugh a fost cel luat prizonier de francezi, își aminti Deene. Îmi închipui că nu a fost o experiență plăcută, dar probabil că nici el nu era tocmai un prizonier liniștit, dacă e să dăm crezare bârfelor.

— Ce bârfe? Întrebă Westhaven.

— Joacă odată! mormăi Rosecroft.

Westhaven își roti încheietura mâinii și o carte de joc zbură direct pe mijlocul mesei.

— Ce bârfe?

Rosecroft puse o carte deasupra celei aruncate de Westhaven.

— Bârfele spun că MacHugh avea o fire atât de violentă, că francezilor nu prea le convenea să-l interogheze. Avea reputația unui bărbat care luptă vitejește în bătălii, dar apoi s-a auzit că și-a condus propriul regiment într-o ambuscadă, undeva, pe un pod uitat de Dumnezeu.

Keswick adună cărțile.

— Era considerat un sălbatic. Martorii l-au văzut rupând gâtul unui om neînarmat, fără ca măcar să clipească. Nu se face așa ceva, nici măcar pe câmpul de luptă, iar unii spun că și-a pus în pericol propriul frate, nesocotind ordinele colonelului. Alții au dat de înțelese că bârfele astea sunt niște prostii. Putem să schimbăm subiectul?

— Ce fel de gem e pe lavaliera ta? îl întrebă Rosecroft pe Deene. Petele de zmeură sunt mai păcatoase decât cele de căpșuni.

Deene se uită în jos la lavaliera pe care o purta.

— Nu știu. Evie o să-mi țină o prelegere pe tema asta, dar ce poate face un om când trebuie să se joace cu un bebeluș despre care nu-i spune nimeni că a dat iama prin borcanul cu gem?

— Să-și schimbe lavaliera? sugeră Westhaven. Să-i șteargă mânuțele bebelușului cu una din cele trei batiste pe care orice tată care se respectă trebuie să le aibă asupra sa? Să-i dea bebelușul unei îngrijitoare și să o certe pentru că nu a impus respectarea manierelor în camera copiilor?

— Ha! exclamă Lord Valentine din cealaltă parte a mesei. Respectarea manierelor în camera copiilor devine un paradox după ce ai al doilea copil, la fel ca un somn bun care să dureze toată noaptea.

Și astfel, cugetă Keswick, iroseau niște bărbați maturi o seară întreagă în care se presupunea că trebuiau să ia o pauză de la rigorile fericirii domestice, dar întrebându-se cum se descurcau acasă doamnele și copiii lor. Întâlnirea se încheie brusc, la miezul nopții, când Rosecroft sugeră că dacă toarnă apă fiartă peste orice pată de zmeură e posibil să curețe lavaliera.

— Ne plimbăm puțin? întrebă Deene încet în timp ce fiecare își lua pălăria, mânușile și bastonul.

— Desigur, răspunse Keswick. Rosecroft, vii și tu să luăm o gură de aer proaspăt?

— Cineva trebuie să aibă grijă ca Deene să ajungă acasă în siguranță, sau Evie îmi va ține mie prelegeri.

Keswick se văzuse nevoit să apeleze la toată rezerva lui de răbdare și subtilitate, dar tot nu putea considera că fusese o seară pierdută având în vedere că cei trei veterani ai familiei găsiră răgazul necesar ca să discute despre un alt fost soldat. În timp ce se plimbau, trăsurile treceau pe lângă ei, iar valetii și purtătorii de făclii luminau calea celor care mergeau la petrecerile din acea seară.

— Se zvonește că MacHugh e pe jumătate nebun,

spuse Deene. Războiul nu scoate tocmai ce este mai bun dintr-un om. Megan chiar dorește să se mărite cu un astfel de individ?

— Aproape toți ne-am pierdut mințile până am traversat munții în Franța, iar situația nu s-a îmbunătățit odată ce am ajuns la Waterloo, replică Rosecroft. În dosarul militar al lui MacHugh apar acte de nesupunere, măsuri disciplinare, absențe în afara permisiilor, comportament nepotrivit pentru un ofițer și tot felul de fapte dezonorante. Cred că Moreland nu cunoaște asta despre Murdoch.

Se plimbară împreună în tăcere, până ajunseră la următorul colț.

— Keswick, nu ești foarte guraliv în seara asta, observă Rosecroft. La ce te gândești?

— L-am putea alunga pe MacHugh, interveni Deene. Evie spune că Sir Fletcher Pilkington îi tot dă târcoale lui Megan.

— L-am întrebat pe Keswick la ce se gândește, îl muștră Rosecroft.

— Orice prost știe că Sir Fletcher i-a dat târcoale lui Megan, dar este un vânător de zestre.

Dacă Rosecroft și Deene ar fi fost cu zece ani mai tineri, s-ar fi împins, și-ar fi dat unul altuia coate și și-ar fi manifestat în diverse feluri pasiunea pentru pugilism.

Și Keswick i-ar fi dat cap în cap.

— Nu vi se pare straniu că dosarul militar al lui MacHugh este atât de îngrozitor? De ce nu a fost dat afară din regiment? Trimis la curtea marțială? De ce nu a fost retrogradat, având în vedere comportamentul lui necorespunzător?

Rosecroft așteptă să treacă o trăsură, apoi pași pe stradă.

— Pentru că MacHugh a fost curajos. Francezii vorbeau despre el în șoaptă, iar oamenii lui l-ar fi urmat oriunde. Chiar și generalii respectă curajul.

— Generalii noștri vorbeau despre el în șoaptă, spuse Deene. Nebunul MacHugh, Teroarea din Toulouse sau ceva de genul ăsta. Francezii n-au putut să-l rețină prea mult

timp. Este ciudat că discutăm despre el acum, pentru că tocmai săptămâna trecută am auzit o conversație în care a fost menționat numele lui.

La fel auzise și Keswick. Mai multe conversații, chiar.

— Speculații cu privire la capacitatea lui de a-și păstra titlul? Aluzii cum că ar fi nebun? Povești despre temperamentul lui nestăpânit, lipsă de onoare și impulsuri violente?

Deene se aplecă să arunce un crin mort în cel mai apropiat strat de flori. Se aflau un fața reședinței de oraș a lordului Anthony, iar casa era cufundată în întuneric în afară de lămpile care luminau treptele de la intrare.

— Exact, confirmă Deene îndreptându-se de spate. Unde a ajuns nobilimea, dacă un sălbatic, un criminal care ucide oameni neînarmați ajunge să dețină un titlu de duce? Când un om de rang important își conduce soldații într-o ambuscadă, nesocotind ordinele directe și scapă nepedepsit? Dacă asta e ceea ce s-a întâmplat...

— Întotdeauna apar discuții atunci când un om nepotrivit moștenește un titlu nobiliar, explică Rosecroft. De obicei, respectivul suportă bârfele și se întoarce în Yorkshire cu prima ocazie.

— Sau în Kent, adăugă Keswick. Oricum, un om nu poate fi condamnat doar din cauza bârfelor. MacHugh și-a servit onorabil patria, chiar dacă dosarul său militar are câteva pete. Sunt înclinat să am încredere în judecata lui Megan, în ceea ce-l privește. Mai ales că Megan a avut mai degrabă încredere în MacHugh să-i rezolve problema, decât să apeleze la propria familie.

Deene își rezemă bastonul pe umăr, așa cum își duceau soldații armele.

— De ce ai încredere în Megs a noastră? Nu este cel mai sociabil suflet, iar MacHugh – Murdoch, mai bine zis – a apărut de curând în societate. Sir Fletcher a fost interesat de ea încă de când a început sezonul și, deși nu-mi place de Pilkington, cel puțin el nu va dispărea în sălbăticia din Scoția odată ce vor fi rostite jurămintele.

— Și luptele de cocoși, bordelurile și cazinourile sunt

mai bune decât Scoția? Întrebă Keswick. Pentru că acelea sunt locurile preferate ale lui Pilkington atunci când bea la club sau privește lung mama vreunei domnișoare debutante în societate. „Sau nu urmărește tinere moștenitoare sau nu folosește scrisorile unei lady pentru a o sili să se mărite cu el”, adăugă în sinea lui.

Keswick nu avea de gând să le vorbească verilor lui Megan despre greșeala pe care aceasta o făcuse cu scrisorile, mai ales că MacHugh luase situația în propriile mâini.

Rosecroft mormăi ceva jignitor în irlandeza natală.

— Dacă îl descalificăm ca pretendent pe fiecare burlac... care se comportă ca un burlac, verișoarele mele vor ajunge fete bătrâne. Keswick, ce știi și nu ne spui?

— Multe, desigur, dar important este că de fiecare dată când cineva a vorbit despre cât de nepotrivit este Murdoch – presupusa lui nepotrivire – s-a întâmplat ca acea persoană să fi discutat despre noul duce cu nimeni altul decât cu Sir Fletcher Pilkington.

— Iarăși el! exclamă Deene. O să iasă urât, și Megan este prinsă la mijloc, mai ales că Excelențele lor vor să o mărite curând, indiferent de situație.

— Iată ce cred eu, începuse Keswick. Dacă Sir Fletcher este îngrijorat din pricina lui Megan, atunci ar trebui să vorbească despre asta cu familia ei, în special cu noi trei. Răspândirea de bârfe în cluburile din oraș este un gest plin de lașitate și, dincolo de toate, eu nu am auzit pe nimeni acuzându-l pe Hamish MacHugh de lașitate.

— O să iasă urât, repetă Deene. Al naibii de urât, când nu avem la dispoziție decât informații contradictorii.

— Deci, trebuie să aflăm tot ce putem, rezumă Rosecroft, să stăm în alertă și să anunțăm familia dacă e posibil să apară o problemă. Domnilor, vă urez noapte bună. Transmiteți salutările mele doamnelor.

Făcu o plecăciune și porni înapoi în direcția reședinței Westhaven. Deene o luă în cealaltă direcție, în timp Keswick rămase pe loc.

— Vii? Întrebă Deene. Se face din ce în ce mai târziu,

și marchiza mea își va face griji.

— Marchiza ta, ca și contesa mea, nu-și va face griji, îl corectă Keswick prinzându-l din urmă. Probabil te așteaptă în cămașa de noapte cea mai diafană, savurând o ceașcă de ciocolată caldă și gândindu-se cum să te primească. Așa se clădesc familiile numeroase.

— Ești un adevărat model, Keswick, dacă un bărbat loial ca tine cade pradă în mod regulat farmecului cămășilor de noapte.

Ori de câte ori pot.

— La fel și tu.

Ajunseră la alt colț de stradă, și de acolo drumurile lor se despărteau.

— Ce vom face în legătură cu Murdoch? întrebă Deene. Pot discuta cu niște foști ofițeri, să-mi bag nasul pe la sediul cavaleriei, să caut orice fel de documente s-ar afla acolo. Nu mă deranjează nici să trimit scrisori câtorva oameni alături de care am luptat sau să mă întâlnesc cu ei.

Keswick simți dintr-odată un dor nebun de contesa lui. Louisa era cea mai înțeleaptă femeie pe care o cunoștea, iar sfaturile ei cu privire la pețitorii lui Megan fuseseră geniale.

— Acționează cum crezi de cuviință, Deene, dar discuțiile, corespondența și joaca de-a detectivul vor alimenta toate bârfele răspândite de Sir Fletcher. Bănuiesc că tocmai ăsta este scopul, iar eu, unul, nu am de gând să-l ajut.

— Nu poți sta deoparte și să nu faci nimic, în timp ce Megan ajunge în brațele unui pețitor nepotrivit, comentă Deene. Nu-mi pasă că Murdoch este duce. Un om cu un temperament nestăpânit sau cu un trecut scandalos nu este potrivit, Keswick.

— Scandalul e o bagatelă pentru un Windham îndrăgostit, îi aminti Keswick, și nu am spus niciodată că o să stau cu mâinile în sân.

— Și ce vei face?

— Voi vorbi cu Murdoch, spuse Keswick, și dacă nu mă provoacă la duel sau nu mă lasă într-o baltă de sânge

pentru câteva întrebări stranii legate de reputația lui, atunci voi asculta ce are de spus.

Capitolul 13

Primăvara venise în cartierul Mayfair și în sufletul lui Megan Windham. Bănuia că sezonul acesta avea ceva contagios, deoarece cu cât o curta mai mult Hamish MacHugh, cu atât ochii lui albaștri sclipeau mai intens, ca o zi însorită pe o câmpie cu clopoței.

— Mi-am dat seama de ceva, spuse Megan în timp ce se plimba în șaretă cu iubitul ei pe o alee liniștită din Hyde Park.

Hamish conducea vehiculul cu același aer calm cu care făcea totul – aproape totul. Săptămâna trecută, pe o canapea din salonul de muzică, îi arătase că are și o fire foarte pasională.

— Sper că îmi vei spune ce gânduri ai avut.

El avea întotdeauna încredere că ea îi va împărtăși totul, de aceea nu punea niciodată întrebări. Lui Megan îi venea să-l sărute pentru asta.

— Verii nu sunt ca frații, spuse ea. Nu chiar. Tu ești mult mai strict cu surorile tale decât sunt verii mei cu mine.

Hamish întoarse vehiculul pe o alee umbrită. Mâna o pereche de cai puternici, căliți de munca grea de la fabrica de bere, încă în formă și sănătoși, dar „în rezervă”, după cum el însuși îi caracterizase. Numele lor erau Clyde și Angus și erau stânenitor de atașați de proprietarul lor. Poate că și asta era contagios, pentru că erau o alegere neobișnuită pentru o trăsură de oraș. Megan zâmbea de fiecare dată când îi vedea.

— Nu e întotdeauna bine să fii strict, replică Hamish. Edana și Rhona pot cheltui o avere la magazinul de pălării sau la croitoreasă și apoi, când vin facturile, nu am ce altceva să fac decât să urlu la ele fără niciun rezultat.

— Dă-le fonduri proprii, sugeră Megan. Fii generos,

dar ferm. Când au cheltuit ce au, nu mai primesc nimic până în trimestrul următor. Pot împrumuta una de la cealaltă sau își pot pune servitoarea să vândă rochiile demodate sau uzate, dar oferă-le resurse proprii pe care să și le gestioneze singure.

El o lovi ușor peste umăr.

— Ți-am spus că ești genială, Meggie a mea? De fapt, Colin este foarte priceput la gestionarea banilor și are destul de mulți, cu toate că îi lipsește cumpătarea în anumite privințe.

Colin era și foarte fermecător.

— Ar face bine să devină mai cumpătat. Dacă este moștenitorul unui duce, are avere, e frumos și reprezintă o noutate așa îmbrăcat în kilt, atunci toate tinerele domnișoare își vor îndrepta înspre el privirile seducătoare datorită acestor calități, și nu a comportamentului rafinat.

Privirile seducătoare puteau fi înșelătoare. Megan bănuia că toate femeile învățau lucrul acesta mai devreme decât ea. Edana și Rhona, care aveau mai mulți frați, fără îndoială știau asta.

— Colin rareori se gândește la motive, spuse Hamish, iar asta e păcatul lui cel mai mare. E curajos, onorabil, dar nu e...

— E temperamental, interveni Megan auzind tensiunea din glasul lui Hamish. La fel era și vărul meu, Bartolomeu. Impetuos, pentru cei care îl simpatizau. Noi, cei care îl iubeam, îl socoteam de-a dreptul nesăbuit.

Încă mai suferea când își amintea cât de strâns îl îmbrățișase pe Bart, înainte să plece în războiul din Spania. Rugându-l să fie atent, să fie conștient că fiecare imprudență poate avea consecințe nefaste. Să se uite pe unde merge și să zărească primul pericolul.

— Colin e nesăbuit, rosti Hamish și trase de frâie ca să semnaleze cailor să meargă la pas. Deși întotdeauna îi pare rău pentru pariurile stupide pe care le face ori pentru cuvintele pripite. Apropo, te simpatizează.

— Și eu, pe el. Nu-mi place că rudele tale îți fac atâtea probleme.

Megan adora că drumul era pustiu. Ea și Hamish ieșiseră după-amiaza devreme, cu mult înainte ca șirul de trăsură să se îmbulzească prin parc.

Cu Hamish mânănd caii, aceste ieșiri deveniseră o pauză de verdeață, aer curat, conversație și atingeri.

Deasupra lor se adunau norii și ziua deveni ceva mai răcoroasă, dar asta îi oferă lui Megan o scuză să stea mai aproape de iubitul ei.

— Familia este o sursă de bucurie, comentă Hamish, dar și de griji. Bunicul meu era destul de tânăr în 1745, dar mi-a spus povești din viața lui de copil. Terenurile erau deținute în comun, chiar dacă erau administrate de un stăpân. Clanul aduna și pierdea averi, și nimeni nu era lăsat singur cu necazurile sau bucuriile lui. Încă mai avem necazuri și bucurii, dar s-au schimbat foarte multe.

Mână caii spre un petic de iarbă aflat sub un stejar bătrân și le porunci să se oprească.

— Ești duce, spuse Megan. Asta e o schimbare uriașă, și poate fi o schimbare în bine, Hamish.

— Sunt pe cale să mă căsătoresc cu femeia pe care o iubesc, adăugă el subliniind cuvintele cu un sărut. Asta este cea mai importantă schimbare posibilă.

Timp de câteva minute, se sărutară și îmbrățișară sub stejarul liniștit, riscând să provoace un scandal, chiar dacă nu ar fi fost unul de proporții.

Peste câteva săptămâni, când urmau să se întoarcă mama și *papa*, aveau să anunțe logodna și să înceapă cu adevărat planurile de nuntă. Lui Megan nu-i păsa unde și cum urma să aibă loc ceremonia, o interesa doar ca Hamish să-și rostească jurămintele.

Îi spusese deja că o iubea, uneori o și dovedise cu sărutări și, uneori, cu vorbe directe pe care le strecura în mijlocul conversațiilor intime. Megan nu învățase încă să-i răspundă înapoi, dar voia.

— Îmi place când îmi rostești numele, șopti el după ce își satisfăcuseră pofta de sărutat. Când cineva mă salută folosind numele de Murdoch, mă uit în preajmă să văd cine ar putea fi. Colin crede că ar trebui să încep să răspund la

numele de James, în loc de Hamish.

— Să nu îndrăznești!

Cuvintele ei îi făcură plăcere. Hamish se uită pe alee, dar ea își dădu seama, după curbura obrazului, că încerca să nu zâmbească.

— Îmi vorbești din ce în ce mai mult în gaelică, Meggie. Știai asta?

— Nu-mi cere să-ți spun James, te rog. Eu te cunosc ca Hamish, și ăsta e numele tău. Acum, povestește-mi de ce te-ai înrolat în armată.

Hamish se foi pe banca trăsurii. Foarte probabil, și zâmbetul îi dispăruse.

— De ce mă întrebi?

Pentru că putea să-l întrebe orice, iar el îi răspundea cu sinceritate, nu cu reținerea tipică verilor ei.

— Îți iubești casă, ești fiul moștenitor, capul familiei. Nu cred că ți-a plăcut niciun aspect al vieții de soldat și, totuși, ți-ai servit patria mulți ani. Știind trecutul tău și cunoscându-te, nu pot înțelege motivul.

El trase hățurile și îndemnă caii să pornească mai departe.

— Ai prefera să te măriți cu un bărbat căruia îi place războiul? Unii au spus că mi-a prins bine, atunci când nu am ascultat ordinele, când am dat un exemplu rău fratelui meu sau când am fost luat prizonier de francezi.

În ciuda drumului bun pe care mergeau caii, Megan reușise cumva să conducă discuția pe o cale periculoasă. Și vântul devenise mai puternic, iar în aer mirosea a furtună.

— Eu mă mărit cu tine, iar Wellington a avut o înclinație specială pentru război, spre marea ușurare a Angliei. Dacă războiul a dejucat planurile unui tiran francez, atunci mă bucur că cineva din Anglia s-a priceput s-o facă. Portughezii, spaniolii, germanii, rușii, austriecii, polonezii și italienii n-au avut prea mare noroc până să intervenim noi.

Hamish rămase tăcut și parcurseră câțiva zeci de metri, în timp ce vegetația din jurul lor se topi într-o pată verde și uniformă. Megan nu-și dădea prea bine seama unde erau, iar asta ar fi alarmat-o, dacă s-ar fi aflat în

compania altcuiva. Fie erau aproape de Serpentine sau de Park Lane, rățăceau prin Kensington Gardens sau ieșeau pe Rotten Row, nu știa sigur.

Hamish era alături de ea și avea să o conducă înapoi la grajdurile Moreland. Chiar dacă se deschideau cerurile și tunetele și fulgerele ar fi bubuit deasupra lor, Hamish avea s-o ducă în siguranță acasă.

— După 1745, continuă el, multe familii de scoțieni eu fost alungate de pe pământurile pe care le munciseră timp de secole, mai ales în vestul Scoției. Nu vorbeau limba engleză, nu știau să scrie sau să citească în altă limbă și nu au putut înțelege despre ce era vorba în toate actele oficiale care legiferau transferul terenurilor... După Culloden, unui flăcău scoțian i s-a promis pământ în schimbul banilor. El nu s-a înrolat să lupte pentru rege și patria lui, nici măcar pentru bani. S-a dus la război în speranța că va primi în schimb câțiva acri de pământ, ca să nu moară de foame familia lui.

Un fior de neliniste îi făcu pielea de găină lui Megan.

— Dar oamenii din regimentele din Scoția sunt printre cei mai curajoși.

— Regimentele scoțiene trebuie să fie cele mai curajoase. Sunt trimise întotdeauna acolo unde se presupune că vor fi luptele cele mai grele. Armata acționează inteligent și în privința asta. În armată, un scoțian se poate plimba în kilt, poate cânta la cimpoi și mărșălui în ritmul tobelor. Acasă însă, toate astea au fost interzise mult timp, chiar dacă sunt la modă acum. Așa că scoțienii s-au înrolat și, spre groaza francezilor și uimirea tuturor lorzilor care dormeau în posturile căldute pe care și le cumpăraseră, acești bărbați și flăcăi veniți de la ferme și de prin sate au luptat dezlănțuiți pentru neamul lor.

Megan îl prinse de braț, pentru că fiorul de mai devreme se transformase într-o senzație rece, accentuată de vântul din ce în ce mai tăios.

— Ați luptat dezlănțuiți pentru neamul vostru.

Hamish îndemnă cailor și măriri viteza.

— Am luptat alături de oamenii mei. Aproape că am

furat toate bunurile rechiziționate, mă certam cu generalii, plasam greșit ordinele și am purtat un război într-un război, pentru ca majoritatea soldaților mei să se întoarcă acasă la sfârșit și să revendice un petic de pământ scoțian. M-am rugat și pentru Napoleon, Meggie. Din cauza lui, câțiva acri din pământul Scoției s-au întors în mâinile familiilor care îi meritau.

Acest punct de vedere asupra războiului era complicat și incomod, dar și foarte intim – îi aparținea doar lui Hamish MacHugh, ceea ce însemna că-i făcuse o confidență.

— Nu am luptat pentru mâncare, pentru regele George, continuă el, nebunul George sau oricare George blestemat care a fost înaintea lui. Crezi că sunt un trădător, Meggie?

— Desigur că nu!

Continuă să meargă la trap o vreme, și Megan își dădu seama că Hamish condusesese caii într-un mare cerc. Hyde Park se întindea pe sute de acri, dar, în cele din urmă, toate aleile îl arătau cum era – o oază luxuriantă, în mijlocul unui oraș din ce în ce mai aglomerat.

Megan așteptă ca Hamish să spună mai multe, dar tăcerea se prelungi. Îi oferise răspunsul greșit? De ce devenise discuția – ca vremea – atât de sumbră?

— Charlotte se consideră o liberală, rosti în cele din urmă Megan, în mare parte, îi place să discute în contradictoriu. Charlotte este înspăimântător de inteligentă.

— Frații tind să creadă asta despre ei înșiși.

— Charlotte este o mare susținătoare a ideilor radicale, mai ales a libertății, egalității și fraternității. Îți poate ține o cuvântare despre declinul monarhiei și slăbiciunea filosofică care se regăsește în dreptul divin al regilor, până te face să vrei să fugi din cameră cu mâinile la urechi.

Din nord se auzi un tunet.

— Te iubesc, spuse Hamish. Și nu doar pentru că gândești că părăsirea unei camere este un gest grosolan.

Megan îi ignoră încercarea de a-i distrage atenția, pentru că următoarele ei cuvinte erau foarte importante.

Extrem de importante.

— Deseori am vrut s-o întreb pe isteața mea soră ce fel de libertate aduce vârful unei baionete franceze? Ce fel de egalitate trebuie asigurată de un împărat? Ce fel de fraternitate se câștigă recrutând cu forța și încheind violent viețile multor sute de mii de oameni? Ai luptat pentru ceva cinstit și real, Hamish, ca familiile să nu moară de foame, ca oamenii tăi să se poată întoarce acasă. Cine a îndrăznit să te critice pentru asta?

Era evident că cineva îl criticase. Poate mai mulți indivizi.

O picătură de ploaie căzu pe bancă, lângă Megan, și Angus își scutură hățul.

— Ah, la naiba! Acum te țin afară în ploaie, spuse Hamish. Ia hățurile pentru un moment, vrei, Meggie?

Megan luă frâiele, deși nu purta mănuși de călărie și nu vedea prea bine încotro o lua drumul. Caii se comportară ca niște gentlemani perfecți, înaintând la trap în ciuda faptului că se schimbaseră vizitiul.

Hamish își scoase pelerina de pe umeri și o puse în jurul lui Megan. Pe măsură ce cădeau mai multe picături de ploaie, ea rămase învăluită în căldură, miros de piele și un sentiment minunat de fericire.

Discuția despre război o neliniștise – era sigură că Hamish nu îi povestise toată situația lui –, dar aveau timp suficient să vorbească despre viețile lor de dinainte de a se cunoaște și despre ce simțeau. Hamish o protejase cât putuse mai bine de ploaie și acum avea s-o conducă în siguranță acasă.

Deocamdată, asta era de ajuns.

*

În cealaltă parte a salonului, Megan Windham purta o conversație cu ducele de Quimbey.

Hamish înfruntase atacul cavaleriei, baionetele francezilor și gândul torturii iminente, dar era neputincios în fața sentimentului de tandrețe care îi inunda pieptul. I se

Înmuia inima de fiecare dată când o privea pe Meggie, părea să uite de toate tensiunile, sufletul i se lumina și îl aducea mai aproape de omul care fusese înainte de războiul care îl transformase într-o mașinărie de ucis.

Când îl atingea Megan Windham, stomacul i se răsucea, gândurile i se risipeau și o liniște stranie puneă stăpânire pe el.

Ea îl asculta. Era atentă la cuvintele lui, la tăcerile lui.

Cu atingerile ei, descătușă secrete pe care nici măcar el nu le cunoștea.

Îi plăcea când îl prindea de mână, când își petrecea brațul în jurul lui. Obişnuia să-l îmbrățișeze dintr-o parte, o atingere rapidă și o strângere de mâini care îl făcea să se topească la picioarele ei.

— Contesa mea pretinde că ai talentul de-a compune poezii în gând atunci când o privești pe Megan Windham, spuse contele de Keswick.

— Bună seara, Lord Cowlick, îl salută Hamish fără să-și dezlipească ochii de pe doamna lui. Ți-a spus cineva că nu este politicos să te furișezi pe la spatele cuiva?

Probabil contesa de Keswick îi adora sprâncenele, pentru că erau întunecate și expresive. Acum, contele oscila între a râde și a se arăta indignat, o stare tocmai bună pentru un viitor membru al familiei.

— Când ai copii, Murdoch, fie înveți să devii nedetectat, fie te obișnuiești cu farmecele îndoielnice ale celibatului. În plus, atunci când o privești pe Megan Windham s-ar putea apropia de tine și un regiment călare pe elefanți.

— Asta așa-i!

„Și ai vrea să taci, Keswick, ca să mă pot întoarce la îndeletnicirea mea plăcută?” Meggie îl fermeca pe bătrânul Quimbey, care de curând renunțase la burlăcie pentru compania unei ducese văduve. Se zvonea că dragostea pentru câini îi apropiase.

— Tu și frumoasa Megan ați stabilit deja data? întrebă Keswick.

— Ești mai rău decât o musculiță. Doamna stabilește

data, de obicei după ce părinții ei au anunțat logodna. Mai există și mica problemă a etichetei și, în caz că nu ai observat – sau mereu prezenta contesă care ți-e soție nu ți-a explicat –, o femeie are dreptul să fie curtată câteva săptămâni înainte să-și rostească jurămintele.

Un cvartet de coarde își acorda instrumentele după colț, pentru că se aflau la o serată muzicală organizată prin amabilitatea marchizei de Deene. Edana și Rhona erau la castronul de punci, înconjurată de mai mulți fanți, iar Colin probabil că își testa farmecele cu o văduvă, în cel mai apropiat balcon umbrat.

Toate rudele erau prin preajmă. Iubita lui era la mai puțin de șase metri depărtare.

Londra nu era un loc atât de rău, odată ce un bărbat își găsea femeia potrivită.

— Deci, nu ați stabilit data, rezumă Keswick. Acest lucru sugerează că vă faceți curaj, deoarece am auzit din surse demne de încredere că ai primit permisiunea că-i faci curte. Înainte s-o deranjezi pe Megan cu cererea ta în căsătorie, aș vrea să-ți pun câteva întrebări.

Keswick abordase un ton degajat – prea degajat.

Hamish știa că nu trebuia să reacționeze vizibil, dar i se ridicase părul pe ceafă.

— Întreabă tot ce dorești. Dacă îți bagi nasul în probleme care nu sunt treaba ta, s-ar putea să-ți răspund cu pumnii.

Keswick aranjă dantela de pe jaboul lui Hamish.

— Lumea vorbește, Murdoch. Și nu sunt genul de discuții pe care ai vrea să le auzi despre un fost ofițer. Nu vreau să spun că zvonurile au bază reală, dar ar trebui să știi ce se spune despre tine.

Hamish fu nevoit să-și întoarcă privirea de la iubita lui, suficient de mult cât să se uite la bărbatul de lângă el. Keswick nu era prost, iar investigațiile discrete ale lui Colin dezvăluiseră că avea o reputație bună după războiul din Spania.

— Fie vrei să mă prinzi la încurcătură, fie încerci să mă avertizezi că mi se întinde o capcană.

— Louisa susține că ești un tip inteligent. Eu îmi rezerv... Ei, fir-ar să fie! Credeam că se ascunde de creditori!

Sir Fletcher Pilkington tocmai se alăturase mulțimii și făcea o plecăciune peste mâna marchizei. Era însoțit de un bărbat.

— Megan nu l-a recunoscut.

Pe de altă parte, Megan nu avea de ce să se teamă de Sir Fletcher de acum înainte. Hamish simți că furnicăturile de la ceafă îi coborau în jos pe brațe.

— Bună seara, Murdoch, salută contele de Rosecroft din dreapta lui Hamish. Și ție, Keswick. Nu cred că vreunul dintre voi are de gând să ne încânte cu o melodie în seara asta, nu?

— Cu cine e Pilkington? întrebă Hamish, pentru că omul îi părea cunoscut. Firav, puțin peste media de înălțime și cu un aer nervos.

— Onorabilul fost căpitan Garner Puget, răspuse Keswick. Unul dintre fiii mezini și fără perspective ai lordului Plyne. Avea aspirații de portretist, după cum spun artiștii din familia Windham. Murdoch, ar fi bine să afișezi o expresie civilizată, sau Lady Deene va crede că ni s-a alăturat un tâlhar scoțian. Surorile tale deja se uită urât încoace.

Surorile lui Hamish se uitau întotdeauna urât la el.

— Și mai bine, începu Rosecroft, du-te la balconul din salonul de familie, ceva mai în jos pe hol, acolo unde fratele tău e pe cale să savureze favorurile unei lady al cărei soț este destul de gelos.

Sir Fletcher făcea o plecăciune deasupra mâinii marchizei. Acum era atent la Megan, care se despărțise de Quimbey și își croia drum spre castronul cu puncte.

Hamish blestemă în scoțiană. Rosecroft ridică din sprâncene. Prea târziu, Hamish își aminti că limba maternă a lui Rosecroft era irlandeză, foarte apropiată de gaelică.

— Orice clipă contează, spuse Rosecroft. Din câte am văzut, fratele tău părea un bărbat pus pe fapte.

— Așa s-a născut, replică Hamish. Nu mă pot ocupa

de Colin acum când Sir Fletcher e pe care să-i facă probleme lui Meggie.

Deși cineva trebuia să se ducă după Colin. Nebunul ăla afurisit putea să intre în încurcătură.

— Ocupă-te de fratele tău, îl sfătui Keswick. O să fim noi cu ochii pe Megan – cât mai îndeaproape.

— Mai bine fiți cu ochii pe individul de colo, îl avertiză Hamish. Sir Fletcher nu-i vrea deloc binele lui Megan. Dacă nu mă întorc în zece minute, vă rog să le conduceți acasă pe surorile mele și să-i transmiteți lui Megan că o voi iubi mereu.

Hamish se înclină în fața lor cât de amabil putu, simțind că furia de dinainte de luptă amenința să-l copleșească. Colin avea talentul de-a intra în încurcătură în cele mai nepotrivite momente posibile, deși Meggie avea cel pu*țin câteva ajutoare, în caz de nevoie.

Judecând după comportamentul lui Sir Fletcher – zâmbetul sclipitor și o privire care lui Hamish îi amintea de șerpi înfometați –, Megan avea nevoie de ajutor chiar în clipa aceea.

*

Un bărbat care purta kilt se mișca diferit față de un gentleman îmbrăcat în ținuta obișnuită de seară. Se mișca mai liber, mai seducător.

Megan nu putea distinge expresia lui Hamish, dar știa că iubitul ei stătea în celălalt capăt al salonului. Ducele de Quimbey trăncănea despre căței și viața conjugală, în timp ce Megan încuviința din cap, zâmbea și se prefăcea atentă.

— Ducea mea a ales locurile la care vom sta, rosti Quimbey. Dacă mă scuzați, domnișoară Megan – dar poate doriți să stați cu noi?

Pușlamaua bătrână știa că Megan avea alte planuri.

— Vă mulțumesc, Excelență, dar le văd pe Lady Rhona și pe Lady Edana care îmi fac semn. Se așteaptă să mă alătur lor în cea de-a doua parte a programului.

Quimbey se aplecă peste mâna lui Megan și se

Îndepărtă cu pași mari. Megan spera că lângă castronul cu puncte se aflau Edana și Rhona – le plăceau rochiile în nuanțe îndrăznețe, și pe bună dreptate. Cu părul lor roșu și culorile intense, nuanțele de verde, vișiniu, albastru și maroniu le ședeau foarte bine.

Megan era hotărâtă să stea cu Hamish pentru restul serii, așa că aproape nu-l văzu pe omul cu care se ciocni la jumătatea drumului spre castronul cu puncte.

— Domnișoară Megan, îmi cer scuze.

Sir Fletcher își ținea mâinile pe brațele lui Megan cu o strânsoare incomfortabilă. Își dăduse iarăși cu prea multă apă de trandafiri, iar tonul amenințător din scuzele lui o făcu pe Megan să se înfioare.

— Sir Fletcher, bună seara. Ce mai faci?

— Am fost trist pentru că mi-a lipsit compania ta, răspunse el și duse o mână în dreptul inimii. Pot spera că și tu mi-ai dus dorul?

Lui Megan i-ar fi fost mai degrabă dor de o migrenă, chiar însoțită de o durere de dinți, o gleznă scrântită și de dizenterie.

— Sunt sigură că Lady Edana și Lady Rhona ar dori să te salute, răspunse ea în schimb, și se așteaptă să stau cu ele.

Chiar între ele, dacă era nevoie, pentru că Megan nu avea de gând să petreacă o clipă mai mult decât era necesar alături de Sir Fletcher.

— Haide, spuse Sir Fletcher și o trase de braț. Știu că îți este greu să te descurci în salonul acesta aglomerat. Stai lângă mine, voi avea grijă să nu pățești nimic rău.

Nu avea intenții bune, judecând după felul în care se lipise de Megan, mai ales la acea serată, unde majoritatea lumii bune ar fi observat comportamentul lui inadecvat. Se părea că încă nu descoperise că scrisorile lui Megan nu se mai aflau în biroul lui.

Sir Fletcher fu prietenos cu Rhona și Edana. În tot acest timp, Megan se aștepta ca Hamish să intervină în discuție, deși nu îndrăznea să-i atragă atenția. În schimb, se apropiară Keswick și Rosecroft, declarându-se amândoi

dornici de un pahar de punci și de compania unor femei atât de frumoase.

Și astfel, Megan fu salvată și se așează între cei doi veri ai ei când cvartetul de coarde începu să interpreteze ultima parte a programului. Sir Fletcher era flancat de Edana și Rhona.

Iar Hamish nu era nicăieri.

Capitolul 14

Megan Windham se comporta diferit, deși Sir Fletcher nu se putea hotărî dacă îi plăcea schimbarea.

Fusese în mijlocul salonului, flirtând cu un duce. Un duce în vârstă, proaspăt căsătorit, dar totuși...

De obicei, Megan stătea pe margine – unde era mai puțin probabil să cadă în nas – și nu avea obiceiul să zâmbească și să radieze de bucurie spre toată lumea. Poate că băuse din castronul cu punci al bărbaților, din cauza vederii ei slabe. Sir Fletcher cu siguranță băuse destul și recunoștea că era un punci excelent.

Și muzica era bună, iar programul se termină cu Lord Valentine, fratele lui Lady Deene, care uimi audiența cu talentul său de pianist desăvârșit. Valentine interpreta genial piesele la pian, lucru care impresionează pe toată lumea.

— Unde ar fi putut pleca frații noștri? întrebă Lady Rhona în timp ce oamenii începeau să plece acasă. Amândurora le place muzica și eram sigură că...

— Unii invitați au ascultat din biblioteca aflată dincolo de coridor, răspunse Rosecroft. Acolo sunt scaune mai confortabile, știți? Invitațiile trimise de Lady Deene sunt rareori refuzate, iar rezultatul este o serată destul de aglomerată.

— Într-adevăr, îl susținu și Keswick. Scaune confortabile, acces la bufet. Ce bărbat ar rezista acestei tentații? Sunt sigur că Murdoch nu se va supăra dacă vă

vom escorta noi până acasă, doamnelor.

— Ce idee excelentă! exclamă Sir Fletcher înghesuindu-se lângă Megan. Eram pe cale să fac și eu aceeași propunere.

Megan Windham – cea mai amabilă, plictisitoare, liniștită și docilă fată bătrână prinsă în captivitate – mormăi câteva cuvinte care nu erau deloc demne de o lady.

— Poftim? întrebă Sir Fletcher aplecându-se și mai aproape.

Un bărbat își putea lua libertăți în public, cu condiția să pară că întreabă ceva.

— O migrenă, spuse Megan. Sunt sigură că mă încearcă o migrenă. Poate că aerul curat mă va ajuta.

Aerul curat ar ajuta-o, la fel și străzile întunecate și un pic de intimitate.

Sir Fletcher o cam lăsase în pace în ultima săptămână și ceva. Din fericire, o serată muzicală însemna mâncare și băutură gratuită și nu era deloc genul de eveniment la care cineva l-ar fi hărțuit să înapoieze banii pe care îi datora. Sosise timpul să-i amintească lui Megan Windham câteva lucruri importante.

Odată ajunși pe stradă, Sir Fletcher refuză să se miște de lângă Megan, în timp ce Rosecroft o escorta pe Lady Edana și Keswick se așează alături de Lady Rhona.

— De ce nu ne lasă nicio clipă de intimitate? întrebă Sir Fletcher în surdină. Ar fi trebuit să le explici mai bine care este situația, mai ales că aproape îți fac curte.

Indiferent cât de încet sau de repede ar fi mers Sir Fletcher, una dintre rudele lui Megan rămânea înaintea lor și celălalt în urmă.

— Sunt conștiincioși în ceea ce privește îndatoririle lor, răspuse Megan. De ce aș vrea să rămân singură cu tine, Sir Fletcher? După ce ți-am oferit câteva minute de intimitate, nu m-am ales decât cu cele mai îngrozitoare amintiri.

Chiar că o durea capul, dacă fusese atât de sinceră cu el, sărmana de ea.

— Nu te teme, scumpa mea. Cu timpul, vei învăța să

te bucuri de atențiile mele, răspunse Sir Fletcher, deși vorbise la fel de încet. Când se întorc părinții tăi din Țara Galilor?

Pentru că Anwen Windham nu apucase să-i trimită lui Sir Fletcher scrisoarea pe care i-o promisese.

— Oricând vor ei, răspunse Megan eliberându-și brațul din strânsoarea lui.

Sir Fletcher îi prinse mâna și o așeză la loc pe antebrațul lui, apoi îi cuprinse degetele într-o încheștare fermă.

— Sunt de acord că un cal sau o femeie își pot arăta temperamentul din când în când, spuse Sir Fletcher, dar nu-ți stă bine să fii atât de bosumflată și prost dispusă. Trebuie să stabilim o dată.

— În seara asta e foarte bine, răspunse Megan printre dinți. Din seara asta înainte, fă bine și lasă-mă în pace, comportă-te ca un gentleman adevărat. Și să nu te gândești nici pentru o clipă să-ți încerci farmecele cu Lady Edana sau Lady Rhona, să le încolțești într-o debara sau în grajd. De acum înainte, frații lor te vor ucide, dacă te vei apropia de ele. Și le vei lăsa în pace și pe surorile mele sau o să vin chiar eu după tine!

Nimeni nu auzi izbucnirea lui Megan din cauza larmei create de hurducăiala trăsurilor care treceau pe lângă ei, a conversațiilor purtate de ceilalți trecători și a purtătorilor de făclii care strigau.

Nici Sir Fletcher nu era sigur că auzise bine.

— Draga mea, ai mâncat ceva ce ți-a căzut greu la stomac? Eu sunt bărbatul care a căzut pradă farmecelor tale, dacă-ți amintești. Ofițerul galant căruia i-ai scris pagini impresionante cu declarații pasionale. Am dovada că mi-ai oferit inocența ta și, odată cu această dovadă, vă pot distruge și pe tine, și pe surorile tale.

De asemenea, putea pune mâna pe o sumă frumoșică de bani, slavă Domnului. Ce altceva putea face fiul mezin al unui conte, decât să se însoare cu o domnișoară cu avere?

Megan continuă să meargă în tăcere, în timp ce Sir Fletcher se gândi că poate cei din familia Windham stăteau

prost cu nervii. Cu cât mai repede se căsătorea cu Megan și o lua de lângă tatăl ei, cu atât mai bine.

Sau poate că Megan nu era școlărița supusă și ochelaristă pe care o crezuse acum câțiva ani.

Asta putea însemna că mariajul lor avea să fie unul interesant – sau al naibii de dificil.

— Ai devenit tăcută, observă el. De asemenea, Megan era și încordată. Ai o pasă proastă, probabil din cauza nenorocitei de migrene. Mă gândesc să obțin o licență specială – cele mai bine cheltuite cinci lire pentru un burlac, din ce-am auzit. Tatăl tău mi-ar mulțumi că l-am salvat de la cheltuielile cu nunta, unde mai pui că se spune că mariajul este soluția pentru a calma nervii unei femei tinere.

— Ascultă-mă bine, Sir Fletcher, începu Megan pe un ton foarte liniștit. Mi-am recuperat scrisorile. Fiecare scrisorică pe care ți-am trimis-o se află acum în posesia mea. Lațul cu care mă țineai lângă tine s-a rupt și mă voi asigura că absolut toate femeile pe care le cunosc vor afla ce ai încercat să faci cu mine, până când nu va mai rămâne nicio sală de bal sau petrecere în aer liber la care să fii bine-venit. Dacă aș fi în locul tău, aș simți o nevoie imperioasă de-a călători în sălbăticia din Canada sau în cele mai întunecate jungle din Peru. O nevoie bruscă și profundă.

Megan își eliberă mâna din strânsoarea lui Sir Fletcher și se prinse de brațul liber al lui Keswick.

— Ar trebui să-i urăm o seară bună lui Sir Fletcher, zise ea. Ne apropiem de intersecția la care drumurile noastre se despart.

„Pe naiba se despart!”

Cu toate astea, Sir Fletcher făcu plecăciunea, pentru că era clar că Megan Windham credea ceea ce-i spusese. Credea că scrisorile ei erau în siguranță, în posesia ei, și se considera liberă să nu mai stea în compania lui, ci a unui barbar scoțian pe care îl prefera.

— Vă urez noapte bună, îi salută Sir Fletcher. Doamnele mele, domnilor, o seară plăcută. Domnișoara

Megan, până când ne vom întâlni din nou.

Pentru că drumul lui Sir Fletcher în niciun caz nu se despărțea de al ei și ea nu avea să se arunce pe aripile acestui brusc interes pentru compania ducelui de Murdoch, tocmai el dintre toate speciile necioplite, neobișnuite și de râsul curcilor.

Sir Fletcher însă va procura o licență specială.

*

— Ar trebui să mă bați și să terminăm odată, spuse Colin în timp ce mergea alături de Hamish.

— Aproape că te-am aruncat peste balcon! Acest lucru nu era adevărat, deși Hamish fusese tentat să sară peste balcon și să-l lase pe frumosul lui frate în ghearele soției pe care o merita. Iar doamna are o reputație bine-cunoscută...

Cuvintele răsunau cu ecou pe strada slab luminată, la fel și în inima lui Hamish. Când avea să învețe și Colin ce însemna prudența? Unde ajunsese lumea, dacă Hamish era mai bine informat decât Colin în privința unei soții care avea tendința să-și înșele bărbatul?

— Îmi plac cele cu genul ăsta de reputație. Sunt prietenoase atunci când un bărbat este singur singurel și se află departe de casă. De unde era să știu că și soțul are o reputație?

Reputația de a provoca la duel pe oricine desfăcea chiar și o fundă de la corsetul soției sale.

Tatăl lor încercase să bage mințile în capul fiilor săi cu pumnii, dar până și el renunțase la pedepsele corporale în ceea ce-l privea pe Colin. „Să-l educe armata!”

— Gândește-te la surorile noastre, spuse Hamish. Dacă tu ești implicat într-un scandal, le vei trage după tine, iar un scandal lasă urme permanente asupra reputației unei familii. Eu am pătat suficient blazonul familiei MacHugh. Dar chiar și cu acest titlu blestemat, Eddie și Ronnie tot nu sunt acceptate în rândurile cele mai elevate din înalta societate.

— Eddie și Ronnie m-ar omorî dacă aş provoca un scandal, rosti Colin încetînd. Iar asta nu mi-ar plăcea deloc.

— Le-ai dezamăgi, comentă Hamish. E o soartă mai rea decât moartea, atunci când sunt dezamăgite de un bărbat. Iernile sunt suficient de lungi și fără o pereche de surori care oftează și mormăie întruna.

— Tocmai de aia ar trebui să-mi dai o bătaie zdravănă, cugetă Colin. Dacă aş avea câteva vânătași, Eddie și Ronnie nu m-ar mai face să mă simt copleșit de vinovăție. Nu-i nevoie decât de un ochi vânăt.

— Ești un tâmpit, dar știam deja asta.

Hamish nu și-ar lovi niciodată propriul frate, cel mai probabil nu ar mai lovi niciodată un suflet.

Colin își scoase plosca, luă o gură de băutură și i-o întinse lui Hamish.

— Dacă te-aș ruga să ne întâlnim la Salonul lui Jackson, ai veni?

Hamish mirosi plosca deschisă, pentru că gusturile lui Colin erau la fel de proaste ca bunul lui simț.

În seara asta, băutura pe care i-o oferise avea un iz ușor afumat, cu o notă delicată de cedru și scorțișoară.

Un whisky ce se savura mai bine sorbindu-l, spre deosebire de soiul care se dădea pe gât și împingea la păcat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar ține cineva morțiș să ia bătaie? mormăi Hamish. — Pentru șansa de-a te bate cu cineva, plus că întărește caracterul.

Nu era așa deloc. O bătaie premeditată îl aducea pe un om mai aproape de amintiri pe care mai bine le uita. După război, singura încercare a lui Hamish de-a se bate cu pumnii – o luptă cu cel care îl ținuse prizonier, baronul St. Clair – îi dovedise lucrul acesta.

— N-o să te bat, spuse răspicat Hamish. Conștiința ta vinovată îți va da suficiente bătăi de cap, așa că-mi voi scuti brațul.

Colin primi plosca înapoi și luă o altă înghițitură înainte să o închidă.

— Vrei, cel puțin, să-mi tragi un pumn, dacă recunosc că îmi fac griji în privința ta?

Ei, la naiba!

— Mă faci să râd. Tu ești cel iute la mânie, prostul nesăbuit în privința căruia părinții noștri își făceau cele mai multe griji. Noi ne facem griji pentru tine, Colin. Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea cu capul ăla frumușel al tău.

— Urăști să fii duce, la fel cum urai armata.

Într-adevăr, Colin era un nesăbuit.

— Cât de mult ai băut?

— Nu suficient de mult. La beție nu mai pot să le ofer plăcere doamnelor.

Hamish urâse armata, dar până în acest moment, Colin îl scutise să vorbească deschis despre asta.

— Dacă aș avea femeia potrivită lângă mine, să-mi fie ducesă, nu ar mai fi atât de rău. Bărbații din familia lui Megan au deținut titlul nobiliar timp de secole. Prin comparație, mă aștept ca un nou duce scoțian să fie un fel de caporal în ceea ce privește aristocrația. Încerci să mă împingi la bătaie, Colin?

Tăcerea elocventă care urmă fu răspunsul pe care îl aștepta.

— Colin, nu mă îmboldi să-mi ridic mâna împotriva ta. Ție îți place o bătaie bună, dar eu am avut parte de tot felul de lupte. După o încăierare cu pumnii, tu probabil că ai da mâna cu tipul care ți-a spart nasul, în timp ce eu probabil l-aș îngropa pe adversarul meu. N-aș vrea ca tipul ăla să fii tu.

Plosca străluci în lumina celei mai apropiate lămpi, deși de data asta Colin se opri ca să o dea pe gât și să o golească.

— Ai lăsat o parte din tine acolo, în Franța, comentă Colin. Nu știu ce parte, dar era importantă, și nu ai mai fost cu adevărat fericit de când te-ai întors din armată – de fapt, încă de când te-ai înrolat. Nu știu ce să fac pentru tine, iar acum acest titlu blestemat îți atârână de gât ca un ștreang. Într-un fel, simt că e vina mea.

Era o mărturisire uimitoare din partea unui bărbat

căruia îi plăcea să gonească la galop peste câmpiile și dealurile de la țară și să sară în așternuturile vreunei văduve vesele.

Hamish puse un braț pe umerii lui Colin și-și frecă încheieturile degetelor de capul ciufulit al fratelui său.

— Sunt duce. În curând voi deveni soț. Și cred că rolul acesta îmi va oferi o consolare nemăsurată pentru celălalt. Poate că în loc să alergi după văduve și să-mi pui la încercare răbdarea, ar trebui să-ți găsești și tu o soție.

Hamish se așteptă ca fratele său să izbucnească în râs. În schimb, între ei se lăsă iarăși tăcerea, de data asta mai mult apăsătoare decât tensionată.

*

— Îmi cer scuze că te-am abandonat la serata muzicală, spuse Hamish. Colin a intrat într-o situație care implica o lady și un balcon întunecat.

— Lasă-mă să ghicesc, începu Megan în timp ce se plimba prin grădinile reședinței Moreland cu iubitul ei, în lumina soarelui de dimineață. Vicontesa Rothergild. A pus ochii pe el de când a apărut la balul mătușii Esther, îmbrăcat în kilt. Ar fi trebuit să-l avertizez.

Hamish părea obosit sau poate împovărat, însă de obicei o vizita pe Megan dimineața, când mare parte din membrii aristocrației se odihneau și rămâneau la casele lor.

— Dacă te curtez, asta nu înseamnă să îmi preiei sarcina de-a avea grijă de frații mei, Meggie. Familia ta a făcut multe pentru mine și ai mei deja. Să-l scot pe Colin din încăierări sau din situații stânjenitoare a fost una dintre atribuțiile mele, încă de când s-a născut.

La fel cum erau, după câte se părea, și să aibă grijă de Edana și de Rhona, să administreze averea familiei, să fie cu un ochi pe ceilalți frați și rude aflate acasă în Scoția și pe toți verii din Londra și să fie cap de familie.

Megan îi luă mâna într-a ei pentru că îl iubea foarte mult, și felul în care degetele lui îi atingeau pielea și aerul care înconjură această plimbare spuneau mai mult decât

cuvintele lui.

— Sir Fletcher m-a condus acasă.

— Te-a *deranjat*, Meggie? Tonul Hamish promitea multă durere pentru Sir Fletcher, dacă acesta ar fi încălcat regulile etichetei.

Ce om minunat era logodnicul ei, își zise Megan.

— L-am informat pe Sir Fletcher că nu mai are scrisorile mele și i-am spus să păstreze distanța față de mine, de surorile mele și de ale tale, de înalta societate în general. A părut să primească bine cuvintele mele, însă Rosecroft și Keswick erau în apropiere și ne însoțeau și Edana, și Rhona.

Hamish o trase pe Megan în spatele unui gard viu de rododendroni care încă nu înfloriseră. O cuprinse în brațe, acolo unde era în siguranță și ferită de orice pericol.

— Meggie a mea, ți-ai asumat un risc foarte mare.

— Tu ți-ai asumat un risc atunci când mi-ai recuperat scrisorile. A fost minunat de plăcut să-l pun pe Sir Fletcher la locul lui. N-am putut să-l provoc la duel, dar i-am dat o lovitură puternică. Pe cât de recunoscătoare îți sunt că mi-ai recuperat scrisorile, la fel de mult mă bucur că am avut ocazia să-l înfrunt. Omul ăla este ca un puroi care trebuia îndepărtat.

— L-ai prins în capcană, rosti Hamish și o sărută pe frunte. Sunt sigur că sârmanul ticălos a fost luat ca din oală. Bine-ai făcut, Meggie, dar trebuie să-mi promiți că de acum înainte vei fi precaută. Sir Fletcher nu suportă să-i fie dejucate planurile.

Gardul viu le oferea suficientă intimitate, pe care lui Megan i-ar fi plăcut să o folosească pentru a se bucura de iubitul ei.

Cu toate astea, Hamish nu era într-o stare de spirit asemănătoare.

— Povestește-mi tot, îl îndemnă ea. Știi ceva ce nu spui și urmează să ne căsătorim, Hamish. Am foarte mare încredere în tine și sper că-mi vei întoarce această onoare.

El o sărută și simți că i se înmoaie genunchii de oboseală.

— Nu-mi place să vorbesc despre timpul petrecut în armată.

Megan își lipi obrazul de pieptul lui, locul în care putea să-i simtă bătaile inimii lui.

— Rosecroft spune că preferă să trăiască în nord din mai multe motive. Nu are răbdare cu oamenii care n-au nimic mai bun de făcut decât să trăiască niște ani de violență și glorie la cluburi. Viața nu e menită să fie un șir lung de amintiri, cu atât mai puțin dacă acestea nu redau fidel trecutul.

Mâna lui Hamish se odihni pe ceafa ei, și Megan simți cum se relaxează.

— Vărul tău ți-a spus asta?

— I-a spus și lui Emmie, iar Louisa și Eva sunt de părere că Deene și Keswick gândesc la fel. Îmi place cum miroși, Hamish MacHugh. Însă nu-i plăcea cum intervenea între ei *sporrán-ul* lui. Vrei să ne așezăm?

El luă loc fără să opună nici cea mai mică rezistență pe cea mai apropiată bancă, una simplă, realizată din lemn, așezată între două ghivece de delfinium încălzite în soare. Pentru câteva momente lungi, rămase tăcut cu mâna lui Megan într-a lui.

— În timp ce-ți aduni gândurile, începu Megan, pot să-ți explic ceva? E un lucru de care mi-am dat seama recent.

El îi sărută încheieturile degetelor.

— Îmi place când îmi explici lucruri. Nu mulți oameni se deranjează să încerce, dar tu ai te descurci foarte bine.

Poate pentru că Hamish o asculta atunci când îi vorbea și nu se grăbea să plece în altă parte, deși era dreptul lui ca, în acele clipe, să se afle în vreun club destinat domnilor.

— Eu nu văd bine, spuse Megan. Chiar și așa, cu ochelarii mei, pot să văd mai bine decât mulți oameni, iar mintea îmi funcționează de minune. Sunt recunoscătoare pentru asta. Văd cel mai bine dimineața devreme, pentru că apoi îmi obosesc ochii. Oricum, există multe pe care nu le pot face din cauza vederii mele slabe.

— Chiar de-ai fi complet oarbă, tot ești de patru ori

mai femeie decât orice lady care are vederea bună, Meggie Windham, care în curând te vei numi MacHugh și o să...

Ea îi sărută bărbia.

— Lasă jos sabia, Murdoch. Familia mea mă iubește. Oamenii care se agită în jurul meu pentru că nu am vederea bună nu contează, iar eu mă folosesc de slăbiciunea asta tocmai pentru a-i observa pe ceilalți. De ce este Charlotte atât de neliniștită anul acesta, continuă ea, și ce o oprește pe Beth să-și găsească un pețitor potrivit? De ce este Anwen atât de devotată orfanilor și când ne putem căsători noi?

— Meriți să fii curtată cum se cuvine, răspunse Hamish. De asemenea, și sărutată.

Și din întâmplare, Megan era în asentimentul lui Hamish și, cumva, ajunse în poala lui. Apoi, în loc să se așeze lângă el, alese să stea pe dalele de la picioarele lui și să-și sprijine spatele de genunchii lui.

— Ești foarte pricepută să-mi distragi atenția, Hamish. Ascultă-mă, te rog...

Degetele lui îi mângâiară ceafa cu o atingere la fel de ușoară ca razele soarelui.

— Desigur. Mereu.

Ce plăcere era să simtă genunchiul gol al unui bărbat, să îi simtă mușchii, și oasele, și forța pe care o emana. Megan aștepta cu nerăbdare ziua – sau noaptea – când va putea să învețe totul despre Hamish MacHugh, după voia inimii.

— Mă gândesc la anumite lucruri, spuse ea, înainte de tentația de a-l săruta să-i risipească și ultimul gând, iar asta înseamnă că observ ceea ce poate altora nu li se pare evident. Bunăoară, am o bănuială că Sir Fletcher nu este fiul tatălui său.

Degetele care îi distrăgeau atenția lui Megan în cel mai bun mod posibil își încetară mișcarea.

— Un cuc în cuib?

— Este al patrulea fiu, ceea ce înseamnă că răposata lui mamă își făcuse datoria față de titlu, plus că s-a născut la mai mult de cinci ani după ultimul frate. Nu seamănă

deloc cu frații lui, iar tatăl lui de abia dacă-l bagă în seamă.

— Iar el a așăat un aer de copil tratat nedrept încă de la o vârstă fragedă. S-ar putea să ai dreptate. Asta ar explica comportamentul lui din Spania, deși nu l-ar scuza.

Două gânduri se împreună în mintea lui Megan. Primul era ridicol și încântător: până și genunchiul lui Hamish avea gust de iarbă-neagră, ceea ce sugera că era atent la detalii.

Al doilea era încântător și deloc ridicol: poate că Hamish vorbea cu ea și o asculta atât de atent, în mare parte datorită vederii ei slabe. Un bărbat rezervat, un bărbat *timid*, unul care nu se simțea în largul său în societatea din Londra ar fi mult mai relaxat atunci când era scutit de compania unui om cu vedere bună, care l-ar fi putut studia.

Ce *minunat* că tocmai o vedere slabă putea fi o trăsătură atât de prețioasă.

— Povestește-mi despre Spania și despre Sir Fletcher, îl rugă Megan întorcându-i kiltul peste genunchi.

Lâna era moale, iar sentimentul de tandrețe pe care îl încerca Megan era aproape de nesuportat. Cu Hamish nu trebuia să se prefacă, așa cum făcea deseori cu familia ei, nu trebuia niciodată să râdă pe seama unui pas greșit, dând vina pe faptul că-și uitase ochelarii.

Palma lui Hamish îi netezi părul cu o mângâiere lentă.

— Lui Sir Fletcher îi plăcea foarte mult să-și biciuiască oamenii. Orice pretext era suficient, și superiorii lui închideau ochii la cruzimea lui. Disciplina în armată este un lucru straniu. Uneori eram de-a dreptul prietenoși cu francezii, apoi primeam vestea că oricare soldat care era prins că fraternizează cu ei avea să fie trimis la curtea marțială. Pentru un timp, se păstra distanța. Era foarte confuz pentru oameni și, uneori, au fost prinși în certurile și prostiile ofițerilor lor.

Aceasta fusese o introducere, evident, dar fusese destul de edificatoare.

— Sună de parcă ar fi fost un sezon social, doar că aveai arme. Nu-mi pot închipui o experiență mai puțin

atrăgătoare.

Degetul mare al lui Hamish îi trăsă curba maxilarului.

— Sir Fletcher era competent în cea mai mare parte, din câte mi-am dat seama, dar nu prea tolera irlandezii și scoțienii atunci când erau prea delăsători. A acuzat un soldat de furt din magazia regimentului, faptă care este privită foarte prost. Băiatul în cauză de abia dacă avea tuleie, nu era nici foarte isteț și, cel mai probabil, murea de foame. Așa că am intervenit.

— Cu pumnii? Ce se putea spune despre o lady căreia îi plăcea ideea să-l ia cineva la pumni pe Sir Fletcher?

— Scumpă Meggie, ai o fire însetată de sânge. Tata, Dumnezeu să-l odihnească, ar fi încântat.

— Sir Fletcher trebuie să fie tras la răspundere, explică Megan. Aș vrea să pot șterge din mintea mea amintirile cu el, Hamish. Știa cum respiră Sir Fletcher când se află în poziții intime, își amintea cum îl simțise între picioarele ei.

Și, dintr-odată, lacrimile amenințară să-i curgă pe obraji. Nu plânsese atunci când Sir Fletcher îi ignorase rugămintea de-a nu pleca la război, nici cu câteva săptămâni în urmă, când el se hotărâse să își îndrepte atențiile spre ea.

Nu și când el îi explicase, cu cuvinte directe și lipsite de respect, ce planuri avea cu ea.

— Of, Meggie, lasă-mă să te țin în brațe.

Și ajunse din nou în brațele lui Hamish, alături de el pe bancă, cu lacrimile vărsându-i-se fierbinți pe obraji.

Undeva în sufletul ei se aduna un ghem de jale, și regret, și furie.

— M-am *rugat* pentru el, spuse ea apăsându-și fruntea de umărul lui Hamish. I-am promis că-l voi aștepta și m-am rugat să se întoarcă întreg și sănătos. Mi-am spus că toate cuplurile au nevoie de timp și că, în cele din urmă, așa avea copii și o casă a mea. Îmi ziceam deseori că nu-mi poate răspunde la scrisori ca să nu-mi riște reputația. Apoi s-a întors din armată și când ne-am întâlnit pentru prima dată, el m-a tratat ca...

— Nu vorbi despre asta dacă te face să suferi, spuse Hamish. Nu te mai poate răni, Meggie.

O, dar putea. Sir Fletcher o rănea pe Megan chiar în clipa aceea, bântuind-o cu amintirea respingerii și a umilinței la care o supusese.

— S-a purtat de parcă de abia m-ar fi recunoscut. Eu nu aveam ochelarii. Pentru un moment, m-am întrebat dacă nu cumva l-am confundat pe Sir Fletcher cu alt gentleman. Și în fața a jumătate din înalta societate a făcut mare caz amintindu-și câteva dintre dansurile noastre, prefăcându-se că mă saluta ca pe o tânără îndrăgostită până peste cap, care se făcuse complet de răs. Cu toate bârfele care mă așteptau, mi-am dat seama ce proastă fusesem. L-am evitat câteva sezoane, dar anul acesta s-a hotărât să râdă și mai mult de mine.

Hamish o ținu în brațe, o lăsă să plângă și să suspine de tristețe, dar cu cât Megan suferea mai mult în brațele sale, cu atât durerea și furia ei se estompau.

— Acum îmi doresc să nu-l mai fi văzut niciodată, suspină ea. Am fost o proastă – urăsc faptul că am fost atât de proastă –, dar nici el nu s-a comportat ca un gentleman.

— A fost și este un ticălos de primă mână.

Ceva din vocea lui Hamish îi atrase atenția lui Megan. Se îndreaptă așezându-se sub brațul lui protector. N-avea să treacă prea mult timp și va apărea una din surorile ei – sau ducesa – studiind straturile de trandafiri care încă nu înfloriseră. Dacă o vedeau plângând, atunci aveau să intervină negreșit.

— I-ai dejucat planurile, continuă Megan. Slavă Domnului, l-ai pus pe Sir Fletcher la locul lui, o dată pentru totdeauna. Bănuiesc că nu e prima dată când i-ai dejucat planurile.

— Urmează să mă căsătoresc cu o femeie extrem de inteligentă. Într-adevăr, Sir Fletcher a ieșit destul de șifonat în urma acelei întâmplări din Spania și bănuiesc că ăsta e motivul pentru care, mai târziu, l-a trimis pe Colin după potcoave de cai morți.

— Sper că Sir Fletcher a primit ce era mai rău, șopti

Megan ghemuindu-se mai aproape de iubitul ei. Sper să primească întotdeauna ce e mai rău și nu mă interesează să aud detalii. Dar mai întâi, Hamish, trebuie să știi că surorile mele au fost de acord ca eu să primesc ultimul dormitor de pe coridor. Este cel cu vedere spre stratul de panseluțe. Vrei să vii la mine în noaptea asta?

Hamish își îndreaptă atenția spre florile de care îi vorbise Megan, cu inflorescențele lor mici, violete și galbene, care suportau cu ușurință căldura și umezeala. Stratul de panseluțe era umbrit de un arțar ale cărui ramuri dădeau de înțeles că un pretendent musculos și hotărât putea ajunge cu ușurință la balconul iubitei sale.

— Se pare că inteligența ta mi-a schimbat toate planurile pentru diseară.

Ei bine, da. Mai mult sau mai puțin, iar Hamish oricum nu refuză.

Capitolul 15

Viața în armată îl învățase pe Sir Fletcher totul despre suferință – cum să o evite, cum o aplice altora și chiar să o îndure el însuși, atunci când era necesar. Dar nu-i plăcuse *absolut deloc* partea cu înduratul.

— Păpușă, poți să cânți în altă parte?

Vocea Genevei putea sparge în zeci de cioburi cristalurile din casă și asta doar pentru că fata avea aspirații de cântăreață de operă. Iar surorile ei mai mari, blestemate să rămână fete bătrâne, încurajau interesul fetei pentru muzică.

— *Papa* spune că trebuie să exersezi în bibliotecă, pentru că are cei mai groși pereți. Când mă vei lua cu tine călare, Fletchie? Mi-ai promis.

Soarele de dimineață târzie făcea modele pe podeaua de parchet, deși orice rază de lumină era precum un pumnal care se înfîșea în capul lui afectat de migrenă.

— O să te iau când va fi vreme frumoasă, răspunse Sir

Fletcher turnându-și un păhărel de coniac.

Fără îndoială că menajera ținea evidența celor care vizitau biblioteca și care lăsau carafele mai goale – una dintre multele umilințe pe care Sir Fletcher n-avea să le ducă lipsa când se va așeza la casa lui.

— Vremea este frumoasă astăzi, spuse Geneva urcându-se pe canapea. *Papa* a spus că este o zi minunată, dar că frumusețea mea îl ia prin surprindere până și pe soare.

Când fata zâmbea așa, probabil că soarele era foarte surprins.

— Nu îl surprinde, îl surclasează. Asta înseamnă că îl depășește. Săritul pe canapea surclasează cele mai urâte obiceiuri pe care le-am văzut din partea ta, Lady Geneva Louise Marie Hamilcar Pilkington. Fetițele care sar de colo-colo și fac zgomot nu au ce căuta în șa, alături de fratele lor preferat.

Sir Fletcher *era* preferatul ei, ceea ce conta mai mult decât ar fi trebuit.

Ea continuă să sară, iar buclele îi săreau puternic lovindu-se de umerii ei mici.

— Thomas nu m-a certat că am sărit pe canapea. Îmi place de el. Când își va primi livreaua, ca să nu mai trebuiască să lucreze în fustă? Din cauza asta nu l-am văzut la etajele superioare? Pentru că nu i-a sosit livreaua?

Întrebările ei se loveau ca niște cuie în creierul lui, un punct în plus față de ȝopăiala ei nesfârșită.

— Vrei o gură din băutura mea?

Geneva era sora lui, cel puțin cu numele, deși se îndoia că prin vene le curgea același sânge. Oricum, cearta nu funcționase nici la el atunci când fusese de vârsta ei, așa că nu se mai sinchisi să o certe.

— Băuturile tale sunt groaznice și uiți să folosești pudră de dinți dimineața. Când putem pleca la plimbare călare?

— Unde-i Harriet? Întrebă Sir Fletcher ridicând sfeșnicul din partea stângă a policioarei de deasupra șemineului. O doamnă călărește de obicei cu prietenele ei,

iar Harriet se va înfuria dacă nu o duci la grajduri.

Harriet era cea mai bună distragere la care putea recurge Sir Fletcher pe termen scurt.

— Numele ei este Harold, declară solemn Geneva sărind de pe canapea cu o mișcare acrobatică. Ateriză greu pe podea, iar ecoul accentuă durerea de cap a lui Sir Fletcher. Harold are o migrenă, ca tine. Nu mi-ai răspuns la întrebarea mea despre Thomas. Vorbea haios.

Cheia de la sertarul biroului se afla exact acolo unde ar fi trebuit, sub sfeșnic, dar oricât căutase prin sertar, nu găsise scrisorile de la Megan Windham.

La naiba! Sir Fletcher se opri acasă după ce o condusese pe Megan de la serata muzicală, și, iată, îi spusese adevărul: scrisorile ei nu se mai aflau acolo unde trebuia. Se dusese la club ca să se poată gândi în liniște și poate să se relaxeze jucând o mână de cărți.

Ori două sau trei mâini. După aceea, totul devenise confuz.

Își petrecuse ziua de ieri revenindu-și un pic după excesul de băutură. Astăzi, surorile mai mari ale Genevei erau plecate la croitoreasă lor, ceea ce însemna că biblioteca era în sfârșit - aproape - pustie.

— Vrei să desenezi cu mine? îl întreabă Geneva trecându-și brațul printr-al lui. Eu desenez cei mai frumoși unicorni.

— Doamnele n-ar trebui să se laude, o mustră Sir Fletcher ciufulindu-i bucelele. Pamela este geniul artistic în familie, iar tu ești soprană în devenire.

— Surclasez o soprană, se mândri Geneva urcând pe genunchii lui Sir Fletcher. Dacă respiri în nasul meu, te pârlăsc lui *papa* că iarăși te doare capul! Pammy a spus că probabil ai capul mai tare decât pietrele din caldarâm. Pun pariu că și pe Thomas l-a durut capul. A căzut lângă șemineu și a rostit cuvinte urâte, pentru că a făcut o vânătaie știi-tu-unde. Nu am înțeles ce cuvinte urâte a spus, dar sunau haios și urât în același timp.

Geneva deschidea și trântea sertarele unul câte unul, în timp ce creierul suferind al lui Sir Fletcher încerca să

Înțeleagă ceva din toată pălăvrăgeala ei.

— Spui că acest individ, Thomas, purta o fustă?

— Da, și vorbea haios, dar era chipeș. Nu m-a certat și mirosea a flori. Tu miroși a trabucuri.

— Ai dat peste Thomas aici, în bibliotecă?

Poc! De data asta aproape îi prinse degetele.

— Da. Nu a aprins lumânări, ca să economisească bani. Lui *papa* îi place să economisească bani, dar mama spune că economisirea de bani este plictisitoare și ne... neașezată pentru statutul ei.

— Nepotrivită, adică e ceva ce nu i se potrivește. Nu-ți mai băga nasul în treburile adulților, păpușă...

Geneva își puse brațele după gâtul lui și-l strânse puternic.

— Cel mai mult îmi place de tine pentru că îmi explici cuvintele. E nepotrivit pentru statutul meu să fiu închisă în casă. Putem să ieșim călare acum?

Dacă ducea copilul la plimbare acum, data viitoare va deveni și mai îndrăzneță cu cererile. Era o fetiță inteligentă și hotărâtă, care avea să nefericească un bărbat când va crește.

— Povestește-mi mai multe despre Thomas. Nu cred că l-am întâlnit.

Geneva se ghemui și mai bine în poala lui Sir Fletcher, aproape castrându-l cu o lovitură de genunchi.

— Thomas este înalt și el vorbește cu blândețe. Vorbește ca... nu ca tine. Ca doamna Belkins, dacă ar fi fost bărbat. Era îmbrăcat cu o fustă, pentru că livrea lui nu venise de la croitor, și nu aprinsese lumânările, ca să nu irosească bani. Nu m-a pârât.

Sir Fletcher o puse pe podea.

— Când s-a întâmplat asta?

Ada Belkins crescuse în Aberdeenshire, lucru evident după accentul cu care vorbea.

— În noaptea în care Pammy a dansat cu domnul Puget. Pammy îl iubește, așa a spus Alexa, și Pammy a lovit-o cu o pernă. Acum putem pleca la plimbare călare?

— Putem. În ultimele câteva săptămâni, Sir Fletcher o

văzuse pe Megan Windham în compania a doi scoțieni înalți, unul fiind Murdoch, iar celălalt, fratele mai mic a lui Murdoch. Murdoch prefera să poarte kilt, vorbea cu accent și o privea foarte atent pe Megan.

Fratele lui mai mic era un Don Juan, deși ar fi putut recupera scrisorile dintr-un pariu de onoare. Sir Fletcher își aminti vag unele farse pe care le făcuseră ofițerii în Spania și care îl implicaseră pe chipeșul căpitan MacHugh. În mare parte, plictiseala de război fusese un dușman mai formidabil decât francezii și se putea glumi pe cinste pe seama ofițerilor scoțieni.

Poate căpitanul era pus pe șotii, ca să se răzbune.

Situația cerea mai multă chibzuință la un moment dat, mai ales când avea să scape de durerea aceasta insuportabilă de cap.

— Deci, putem pleca acum călare? întrebă la Geneva, rostind cuvintele cu o tonalitate muzicală. E o zi frumoasă, tu ești treaz și nu e nimeni acasă care să se joace cu mine. Putem, *te rooog?*

— Știi să-ți urmezi interesul, conchise Sir Fletcher. Lasă-mă să mă schimb în pantalonii de călărie și vom face un tur pe alee înainte ca biata guvernanta să dea alarma. Trebuie să-mi promiți un lucru, totuși.

Geneva făcu o piruetă înaintea șemineului, dar dansul ei grațios fu oprit brusc.

— O să mă iei călare chiar acum, vorbești serios?

— Tu ești sora mea preferată, sigur că o să ieșim să călărim. Legat de promisiunea aceea, Geneva...

— Orice, spuse ea repede și începu să se rotească iarăși. Orice vrei, Fletchie.

— Thomas s-a plictisit să aștepte livreaua și și-a luat o slujbă în altă parte. Ar fi bine să nu mai vorbești despre el cu altcineva.

Ea îl prinse de mână pe Sir Fletcher și începu să-l tragă spre ușă.

— Nu voi spune un cuvânt, atâta timp cât mă iei călare până în parc și înapoi.

Nici mort nu ar fi vrut să fie văzut în public cu un

copil.

— Ne vom plimba pe alee și ar fi bine să sperăm că guvernanta nu ne privește de la fereastră, pentru că acum ar trebui să tragi un pui de somn sau să-ți faci temele la franceză.

— Ar trebui să ai și tu rostul tău, îl contracăra Geneva. *Papa* spune că n-o să fie niciodată ceva de capul tău, și mama e de acord cu el. Eu voi avea un rost?

Durerea de cap a lui Sir Fletcher fu acompaniată de ghiorăiala mațelor. Strânse mâna liberă a Genevei.

— Deja ești sora mea preferată. De asemenea, ești și un spion foarte bun, slavă cerurilor. Te rog să te duci la grajduri și să-i spui lui Jacobs să pună șaua pe Jupiter. Voi veni și eu imediat.

Sau poate că nu. Situația cu domnișoara Megan Windham cerea atenție imediată, în timp ce Geneva se putea se distra ore întregi cu pisicile din grajd și își putea murdări șorțul. Spre deosebire de ea, Sir Fletcher trebuia să procure o licență specială și să-și aducă pe calea cea dreaptă o logodnică care încerca să scape de el.

*

— Nu vii cu noi? Întrebă Colin.

Hamish își frecă ochii obosiți.

— Cât este ora?

Colin își consultă ceasul de aur care se asorta de minune cu ținuta lui de seară. Îi ședea bine îmbrăcat în kilt, fiind suficient de îndrăzneț și elegant în același timp.

— Este destul de târziu, iar Eddie și Ronnie vor coborî în orice minut, gata să-i terorizeze încă o dată pe burlacii nevinovați din Mayfair. Le place să fie răzbunătoare.

Hamish puse deoparte registrul la care lucrase și mută teancul de facturi la marginea mapei de birou. Biblioteca lui nu era asemenea salonului public cu care se lăuda reședința Moreland, dar cărțile de aici fuseseră citite din scoarță în scoarță, iar scaunul din spatele biroului era confortabil.

— Surorilor noastre le place și să mă ducă la faliment, comentă Hamish.

Colin se așează pe scaunul din fața biroului, picior peste picior.

— Vorbești ca un scoțian zgârcit care se văicărește pentru fiecare bănuț cheltuit în timp ce adună lirele la saltea sau vorbești serios?

— În mare parte, ca un scoțian, răspunse Hamish. Nu le invidiez pe doamne pentru podoabele lor, dar mai avem săptămâni bune în care trebuie să ne îmbrăcăm și sper să le negociez căsătoriile înainte să plecăm de aici.

Colin închise capacul ceasului.

— O să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor?

— Ție ți-aș spune înaintea altcuiva.

Ceasul fu băgat în buzunar, iar lanțul căzu peste talia netedă a lui Colin.

— O să iau asta drept un refuz, chiar dacă sunt putred de bogat și te iubesc mai mult decât îmi iubesc calul.

— Colin Andrew, mă emoționezi până la lacrimi. Sau până la dorința de-a bea un păhărel.

Hamish aruncă o factură pe birou.

— E de la noul tău cizmar?

— Puget și Fii? N-am auzit niciodată de ei, și eu cunosc toți cizmarii din Londra, pentru că Eddie și Ronnie m-au târât la cei mai mulți dintre ei. Probabil că negustorii nu se așteaptă să mai fi aici în decembrie, așa că încearcă să-și rezolve plățile pe măsură ce livrează comenzile.

Pe Hamish îl usturau ochii de la atâtea cifre și se gândi la Meggie, deși totul îl făcea să se gândească la Meggie.

— Nu-i învinuiesc pe negustori că încearcă să câștige cât de mult pot de pe urma unui nou duce, începu Hamish. Dar mă aștept să-mi și livreze bunurile cumpărate cu banii pe care mi-i cer.

Colin studie factura.

— Lasă-mă să am o discuție cu acest cizmar. Nu recunosc adresa, dar mă voi opri la prăvălia lor să văd ce pot afla. Nu suntem de atâta timp aici, ca să avem nevoie

de ghetе.

Hamish tocmai voia să-i ceară factura înapoi, dar Colin se uita la el cu o expresie imposibil de ghicit. Colin era iute la mânie, deși, spre deosebire de Hamish, putea fi rece și calculat. Un om care depășea limita față de prietenosul și afabilul căpitan Lord Colin MacHugh n-avea să se aștepte la nicio răzbunare decât când avea să fie prea târziu.

— Să nu ne pripim, spuse Hamish întinzând mâna după factură. Sunt convins că Londra funcționează pe bază de bârfe, la fel ca și armata. Un cizmar nefericit, și mă voi trezi că bătrânul Moreland îmi pune la îndoială situația financiară.

Colin îi înmână factura ofensatoare și se ridică în momentul în care auzi glasuri feminine venind de pe coridor.

— Acum încerci să faci pe scoțianul supărat. Moreland are cinci fiice și știe cât costă un sezon la Londra. Le voi spune doamnelor că ai o migrenă, pentru că asta se vede pe chipul tău. Te obosește curtea pe care i-o faci lui Megan.

Așteptarea îl obosea de fapt pe Hamish.

— Le voi transmite eu scuzele doamnelor, îl opri Hamish ridicându-se în picioare. Dacă nu mă ceartă pentru anumite motive de două ori pe zi, se întristează.

Prea târziu, Hamish își dădu seama că făcuse iarăși o gafă. Din nou. Colin voia să-i fie de ajutor, dar ajutorul lui se termina deseori în pariuri, bătăi sau scuze stranii.

Ușa se deschise, și Edana și Rhona intrară în cameră.

— Hamish, vrei te rog să te faci prezentabil în următoarele douăsprezece minute, ca să nu întârziem? se tângui Rhona.

— N-am întârzia cât e normal, comentă Edana ca un ecou. Am întârzia enorm. Vom pierde cele două dansuri din deschidere și i-am promis o plimbare... domnului Cam Doming, spuse ea în cele din urmă, după ce trase cu ochiul la o bucată de hârtie.

— E prea tânăr pentru tine, comentă Rhona. Dar îmi plac ochii lui. Hamish, ce mai aștepți? Nu poți merge îmbrăcat astfel.

— Nu sunt... Începu Hamish în timp ce Colin deschise ușa și făcu un gest cu mâna spre coridor.

— Registrele contabile i-au provocat o migrenă lui Hamish, le anunță Colin. Era de așteptat, având în vedere că trebuie să țină pasul cu toate facturile pe care le adunați voi două. În timp ce voi trageți un pui de somn la amiază, el iese în oraș să curteze o tânără domnișoară. Aud trăsura, așa că ar fi mai bine să pornim.

— Dar Ham este *ducele*, spuse Rhona aruncându-și buclele peste umăr.

— Ce-o să zică lumea, începu Edana, când va vedea că nici măcar capul familiei noastre nu se deranjează să-și conducă propriile surori, domnișoare aflate la primul lor sezon, în ciuda faptului că suntem destul de mari să descriem arca lui Noe? Când un om dobândește un titlu...

— Vorbește doar în numele tău, Eddie MacHugh, îi strigă Rhona. Eu nu sunt așa de bătrână. Multe femei nu debutează în societate până nu...

— Sunt Lady Edana, te rog.

— Destul! izbucni Hamish. Vă comportați ca niște copii, nu ca fiice ale clanului MacHugh. Colin, îți mulțumesc că ai grijă de doamne în seara asta.

Fetele schimbă priviri neliniștite. Hamish ura privirea aceea, pentru că nici măcar nu-și ridicase vocea la ele.

Rhona își ridică nasul în aer și se năpusti afară.

Edana pufni nemulțumită spre Hamish, apoi își urmă sora.

Colin rămase în pragul ușii, cu un zâmbet ciudat.

— Nu vine sfârșitul lumii dacă uneori îți mai petreci și tu o seară acasă, spuse el. O să le ții departe de necazuri.

— Tu să nu intri în necazuri, replică Hamish. Se pare că Lady Rothergild se bucură să-și facă soțul gelos, iar el este cunoscut pentru că țintește bine.

Zâmbetul lui Colin pieri.

— Voi avea grijă de surorile noastre, Hamish, și să știi că și eu ținesc excelent. Odihnește-te. Ai nevoie.

Apoi ieși valvârtej, fără să se deranjeze să închidă

ușa.

— Mă duc direct în pat când termin aici, promise Hamish uitându-se la spatele fratelui său.

Colin flutură o mână și își continuă drumul spre ușa din față.

— Asta a mers bine, murmură Hamish în timp ce închise călimara și puse pana în tocul ei.

Reușise să ofenseze trei frați în numai cinci minute și, de asemenea, să spună o minciună – două minciuni, de fapt.

Pentru că nu avea să termine cu registrele și nici nu avea să se ducă direct la culcare.

Capitolul 16

— Ești sigură că preferi să rămâi acasă? o întrebă mătușa Esther, cântărind-o din ochi. O să-ți simțim lipsa, dragă Megs.

Unchiul Percy ridică pelerina mătușii Esther.

— Iubirea mea, fiecare domnișoară are dreptul să rămână acasă din când în când. Lasă-i pe претендентii ăia chipeși să-și dorească o schimbare. Așa merită, dacă alte dăți au fugit la cluburile lor... sau mai rău.

Mătușa și unchiul schimbă o privire ștregară, o scurtă bătălie a voințelor și probabil un strop de flirt – și tocmai la vârsta lor.

— Voi fi bine, îi liniști Megan. Voi citi poezie și mă voi duce la culcare devreme.

Charlotte și Beth veniră în jos pe scări, de-a dreptul strălucitoare în rochiile lor violet și fucsia.

— Megan s-a hotărât să rămână acasă în seara asta, le anunță mătușa lor și-și ridică bărbia pentru ca unchiul Percy să-i încheie catarama pelerinei. Trebuie să-și odihnească picioarele, în caz că întreabă cineva.

Charlotte fu următoarea care acceptă pelerina din partea unchiului Percy.

— Megs îi evită pe verii noștri. ăia trei nu ne lasă pe niciuna în pace. Și picioarele mele ar avea nevoie de odihnă. Poate voi rămâne și eu acasă.

Fir-ar să fie, Charlotte și loialitatea ei.

— Și să mă lași pe mine să mă descurc singură și cu verii noștri, și cu burlacii? exclamă Beth. Nu cred. Cel puțin verii noștri dansează minunat. Se uită în oglinda de deasupra bufetului și duse vârfurile degetelor la coafură, o împletitură elegantă care încerca să-i îmblânzească buclele roșcate. Charlotte, în schimb, avea un coc demn de o văduvă de preot.

— Băieții mei au moștenit talentul de-a dansa de la ducesa mea, spuse unchiul. Doamnelor, am auzit trăsura. Pornim?

„Da, vă rog”.

— Distracție plăcută, le ură Megan și le țin ușa deschisă. Să-mi povestiți toate bârfele.

Doamnele ieșiră, iar unchiul Percy rămase în urmă ca să-și tragă mânușile.

— Tu n-ai fost niciodată interesată de bârfe, Megs.

Ei bine, nu. Nu fusese niciodată interesată de acest subiect.

— Poate că devin o persoană mai sociabilă.

Unchiul o sărută pe frunte.

— Poate că te îndrăgostești. Bucură-te de seara asta petrecută acasă. Îi făcu cu ochiul și porni în jos pe scări într-un ritm vioi.

Megan rămase în ușa, fluturând mâna spre surorile ei.

Charlotte suflă un sărut în direcția ei și se urcă în trăsura. Beth o salută fluturând din degete.

— Nu mai există intimitate în casa asta, mormăi Megan.

Majordomul, un servitor loial și bătrân, pe nume Hodges, își dres glasul:

— Domnișoara Anwen a făcut deseori aceeași remarcă, doamnă. Să ordon la bucătărie să vi se aducă o tavă cu ceai în cameră?

— Nu, mulțumesc, Hodges. Chiar sunt foarte obosită.

Mă bag în pat devreme și asta va fi salvarea mea săptămâna asta.

Sau a minții ei.

— Vă urez noapte bună, domnișoară.

Megan își făcu ieșirea în sus pe scări, mergând cu pas liniștit, când de fapt ar fi vrut să urce câte două trepte o dată. O atrăgea dormitorul ei, deși dacă trebuia să fie absolut sinceră, probabil că toate subterfugiile astea erau inutile. Hamish nu era genul care să urce la balconul unei doamne sau să se dedea întâlnirilor clandestine.

Megan iubea lucrul acesta la el, iubea onoarea lui – cu adevărat.

— Au plecat? Anwen deschise ușa dormitorului ei doar câțiva centimetri și vorbi în șoaptă.

— Au plecat, spuse Megan. Mă dor picioarele. Nu știam că și tu ai rămas acasă în seara asta.

Deși Anwen rămânea de obicei acasă, probabil că nu va ieși din dormitor toată noaptea.

— Ce scuză ai folosit?

— Menstruația, răspunse Anwen. N-a trebuit decât să rostesc o aluzie la asta, că unchiul Percy deja ieșea cu pași mari din cameră și mătușa m-a salutat cordial. Apoi, desigur, a plouat cu găleata toată după-amiaza, iar eu sunt sensibilă la răceli.

Care văr spusese că femeile tăcute sunt cele care urmăresc totul?

— Asta e a doua menstruație pe care o ai în luna asta, Wenny.

— Stresul schimbării reședinței, agitația atâtor întâlniri în societate, bucuria de a ne întâlni cu verii noștri, explică Anwen deschizând ușa suficient cât să se sprijine de tocul ușii. Toate sunt destul de obositoare.

Megan era disperată să se întoarcă în camera ei, și totuși, avu o revelație care merita să fie remarcată.

— Ești mincinoasă mai bună decât mine. Cum de nu mi-am dat seama de asta?

Anwen își roti capătul cozii, un tic nervos pe care îl căpătase în copilărie, când îi tăiaseră părul scurt din cauza

febrei.

— Țsta nu e un compliment, Megs. Încerc doar să-mi apăr intimitatea cu disperare, atâta tot. Am jucat piquet?

Să joace cărți? O, *da!*

— Da, cred că da, până la unsprezece și jumătate, în bibliotecă. Tu ai câștigat, deși nu ai avut un avans prea mare, apoi l-am luat pe Lord Byron în pat cu mine - metaforic vorbind.

Anwen nu zâmbea de multe ori, decât atunci când se afla în preajma copilașilor, a cățelușilor, a pisicilor și a băieților de la orfelinatul ei preferat.

Acum zâmbea.

— Megs, servitorii intră și ies din bibliotecă toată seara - îngrijesc focul, aprind lămpile sau le sting. Nu am fost în bibliotecă și tu nu ai citit toată noaptea, pentru că te-ar dura ochii.

Sfinte Dumnezeule, era de-a dreptul dificil să minți.

— Atunci am jucat piquet în camera ta, spuse Megan. Și m-ai bătut.

— Exact. Până la unsprezece și jumătate, continuă Anwen retrăgându-se în camera ei. Și Megs?

— Da?

— Îmi place scoțianul tău. Îmi place cum te privește. Îmi place că fratele lui îl iubește cu înverșunare. Murdoch are o atitudine protectoare și plină de respect față de tine și te privește așa cum o privește *papa* pe mama.

— N-am observat. Nu reușise să vadă, cu alte cuvinte. Mulțumesc mult.

Anwen închise ușa fără un alt cuvânt, deși în timp ce traversa coridorul, Megan se întreabă ce altceva mai observase Anwen și ce altceva nu știa Megan despre sora ei.

Deschise ușa salonului ei de zi și zăbovi să alimenteze focul din vatră. Servitorii nu ar fi deranjat-o dacă Megan n-ar fi sunat clopoțelul, deși, în ciuda grabei cu care se întorsese în camera ei probabil că avea să-și petreacă seara singură.

Era de așteptat ca surorile lui Hamish să-l însoțească

la toate invitațiile, iar el era genul care își îndeplinea sarcinile. Pe de altă parte, nu fusese anunțată nicio logodnă. Pentru un cuplu logodit regulile erau oarecum mai relaxate, dar un cuplu aflat doar în stadiu de curtare...

Una era să-i recupereze scrisorile strecurându-se pe furiș, alta era să invadeze reședința unui duce cățărându-se într-un copac până la balconul unei lady.

Megan termină cu focul și era pregătită să se bage în pat mai devreme, ca să se bucure odihnită de vizita de dimineață a lui Hamish. Spusese că avea să vină și nu era genul care să nu se țină de cuvânt.

Închise ușa dormitorului și își scoase câteva ace din păr când îi atrase atenția o mișcare din umbră pe care o zări cu coada ochiului.

Ce bine că se înșelase! Se părea că Hamish MacHugh era genul de bărbat care să adoarmă în patul iubitei sale.

Hamish adormise gândindu-se la frații lui și la toate necazurile în care ar fi putut intra pentru că el nu se afla lângă ei ca să-i supravegheze, dar în același timp visa și la fericire.

Un braț moale îi cuprinse mijlocul, o atingere blândă îi mângâie spatele, un sărut dulce se lipi de umărul lui.

Niciun soldat nu mirosise vreodată atât de delicios, niciun pat de armată nu fusese atât de luxos.

Se ridică în capul oaselor.

— Fir-ar să fie! Am adormit.

Megan rămase alături de el, *în pat*.

— Nu ai sforăit.

— Te rog să nu anunți toată lumea de această descoperire. Am vrut doar să-mi odihnesc ochii. Și patul arăta atât de îmbietor cu păturile sale călduroase, pernele umflate și draperiile elegante din catifea.

— Te înțeleg, șopti Megan trecându-și degetele în jos, pe brațul lui. Dacă îmi obolesc ochii, nu mai pot face nimic decât să-i închid și să mă odihnesc, atât de tare mă ustură și lăcrimează. Cuibărește-te în brațele mele, Hamish. Mi-a fost dor de tine.

Să se cuibărească. Nu mai auzisem niciodată această

comandă și îi plăcea gândul că va trebui să-i dea ascultare.

— Nu ar trebui să fiu în acest pat cu tine, Meggie.

Ea se ridică pe coate, mișcare care apăsă păturile suficient cât să dezvăluie privirii decolteul ei atrăgător, brodat cu frunze de smarald și trandafiri roz.

— Ai face bine să nu împărți patul cu altcineva, Hamish MacHugh.

El dădu păturile la o parte, dar rămase pe loc, uluit de imaginea lui Megan cu părul împletit lejer într-o coadă.

Coada împletită parcă îl implora să fie desfăcută.

— Ești genul de femeie geloasă, atunci, Meggie a mea?

— Când e vorba de tine, da, sunt geloasă. Dacă nu intenționezi să fii un soț fidel, atunci ar fi mai bine ca drumurile noastre să se despartă acum.

Megan fu surprinsă de propria declarație.

Hamish văzu ezitarea din ochii ei, vulnerabilitatea și determinarea. Ei bine, blestemat fie, încă o dată, Fletcher Pilkington!

Hamish se aplecă deasupra iubitei sale.

— Ascultă-mă, Meggie. În primul rând, atunci când fac un jurământ, îl respect. Să renunț la alții înseamnă să renunț la tot. În al doilea rând, cred că, odată ce ne vom căsători, efortul de-a coborî la masă cu ceva haine pe mine mă va istovi complet. Mă însor cu o femeie pasională.

Cu acest răspuns câștigă un sărut pe buze.

— Atunci fă dragoste cu mine, Hamish. Suntem într-un pat, avem garanția că nu vom fi deranjați și ocazii ca aceasta nu apar foarte des.

Ocazii ca aceasta nu ar trebui să apară niciodată pe lumea asta, erau menite numai raiului.

— M-am gândit că vom vorbi, Meggie. Că ne vom ține în brațe, ca la o vizită obișnuită și că vom ajunge să ne cunoaștem mai bine.

Poate că Hamish deja își cunoștea foarte bine iubita, pentru că își dădu seama, după felul în care adunase păturile în jurul lui, că urma să-i facă pe plac. Și era bine să i se facă pe plac, mai ales dacă era vorba de ea, însă

Hamish nu era complet prost.

Se dădu la o parte și se așeză lângă ea.

Mădularul lui obiectă la această schimbare de poziție, însă n-avea încotro. Să o țină în brațe pe Megan era un privilegiu suficient de mare ca să...

Megan își strecură un braț pe sub gâtul lui și îl forță să o țină mai aproape.

— Meggie, reținerea mea este a unui simplu muritor. Nu te aștepta să...

— Cuibărește-te, Hamish, repetă ea luptându-se cu el să ajungă în poziția pe care și-o dorea. Lasă-mă să te țin eu în brațe de data asta.

— Dacă insiști...

Slavă Cerurilor să se bărbierise înainte să plece spre această întâlnire clandestină. Sânul ei era cea mai moale pernă pe care își putea odihni obrazul.

— Insist, repetă ea îndepărtându-i părul de pe frunte. Despre ce ți-ar plăcea să vorbim?

El voia să vorbească despre sânii ei, despre sărutările ei și ce nume ar trebui să aibă primii lor opt copii.

— Ți-e dor de părinții tăi, Meggie?

Ea îi mângâia urechea, ceea ce îi provocă fiori ciudați.

— Sigur că nu. Tocmai au plecat. Ți-e dor de ai tăi?

El își dăduse seama că Megan avea să fie genul de soție neînfricată, intuitivă, curajoasă, dar realitatea îi depășea așteptările.

— Da. Mai ales de mama, pentru că eram doar un copil când a murit. O parte din misiunea mea, ca fiul cel mai mare, era să păstrez vie amintirea ei pentru frații mai mici, să le spun povești. Tatăl meu nu a murit de prea mult timp, dar îmi închipui că ar fi fost un duce minunat, dacă ar fi avut ocazia.

— Era rece?

Mângâierile lui Megan erau liniștitoare, iar Hamish se relaxă într-atât că pleoapele îi deveniră grele. Dorința pulsa în trupul lui chiar și prin această stare de moleșală, ba chiar parcă mai dulce, dar nu mai puțin urgentă decât durerea chinuitoare la care s-ar fi așteptat, având-o pe

Megan aproape.

— Tata a fost mai sever decât majoritatea generalilor sub a căror comandă am servit, dar acum bănuiesc că totul a fost doar prefăcătorie. Dar nu despre asta am venit să vorbim, Meggie.

Ea căscă, mișcare care avu ca efect ridicarea și apoi coborârea pernei pe care se odihnea Hamish.

— Despre ce voiai să discutăm?

Hamish îi datora lui Megan o explicație despre felul în care stăteau lucrurile între el și Sir Fletcher Pilkington. Această explicație nu era tocmai urgentă – mai devreme se eschivase de la răspunsuri dar nu avea să-i vină mai ușor să vorbească dacă o amâna.

— În această dimineață m-ai întrebat despre Spania.

Megan își schimbă poziția sau, mai degrabă, începu să pună la cale o ambuscadă. Într-o clipă, Hamish plutea pe culmile fericirii și ale chinurilor, ca în următoarea să fie rostogolit pe spate și iubita lui să se așeze deasupra lui sprijinindu-se în palme și genunchi.

— În această dimineață am schimbat subiectul, îl opri Megan. Numele tău nu a fost menționat în scrisori, nu socializai cu ceilalți ofițeri, iar verii mei care au fost în armată nu au foarte multe de spus în privința ta. Am impresia că, pentru unii oameni, campania din Spania a fost un fel de pauză deranjantă între a merge la vânatoare, a flirta cu doamnele și a juca o mână de cărți, dar nu și pentru tine.

Cât de ușor ar fi să faci dragoste cu ea! Cât de încântătoare și necesară era nevoia de a-și uni trupul cu al ei și de a adormi în patul ei, lăsându-se în voia valului de satisfacție fizică și intimitate.

Și cât de repede avea să ghicească Megan motivul acestui subterfugiu.

— E rândul tău să te cuibărești, spuse Hamish adunând-o în brațele sale. Asta nu e o discuție ca între îndrăgostiți, Meggie, dar niciun subiect pe care să-l discutăm în public. În Spania a fost ca în iad. Am făcut tot ce am putut – noi toți, scoțienii, englezii, husarii, francezii,

spaniolii și portughezii. Cu toții am făcut tot ce ne-a stat în puteri, iar acum tot ce putem face este să uităm părțile rele.

— Adică cea mai mare parte din tot ce s-a întâmplat, din câte îmi dau seama. Continuă...

Să continue. Lucrul la care se pricepea cel mai bine un soldat, un soldat bun.

— L-am oprit pe Sir Fletcher să biciuiască un flăcău, deși în momentul de față nu mai știu dacă Sir Fletcher își mai amintește de incident.

— Nu înțeleg logica biciuirii unui soldat, comentă Megan. Mi se pare că dacă un om e gata să-și riște viața pentru patria sa, atunci ar trebui să i se mulțumească, nu să primească alte amenințări din partea ofițerilor săi.

— Încerci să judeci armata prin prisma logicii, iar asta e întotdeauna un pariu riscant. Disciplina în armată nu e la fel de rea ca înainte. Soldații nu mai sunt biciuiți pentru că au părul ciufulit, iar Wellington nu privește cu ochi buni dacă cineva primește mai mult de cincizeci de lovituri de bici.

Megan stătea întinsă pe pieptul lui Hamish, iar simpla ei apropiere îi trezi la viață mădularul. Pe ea nu părea să o deranjeze – ba mai rău, părea să nici nu-și dea seama de starea de excitație a lui Hamish.

Deși, dacă exista vreun subiect care să moleșească pasiunea unui bărbat, acela era disciplina militară.

— Așadar, Sir Fletcher a vrut să biciuiască pe cineva fără niciun motiv? Întrebă ea.

— O, cred că flăcăul voia să fure din magazia regimentului. Rămâneam deseori cu puține rații și mărșăluam cu burțile goale, ceea ce devine obositor după treizeci de kilometri. Sir Fletcher a făcut o acuzație împotriva acestui flăcău și apoi l-a chemat pe ofițerul însărcinat cu ordinea, care avea rol de poliție militară.

— Nu erai de față, ca să spui ceva în favoarea acuzatului?

— Oamenii mei mi-au adus tocmai când avea loc judecata, altfel lucrurile ar fi mers foarte prost pentru

sărmanul băiat. I-am furnizat un alibi, am spus că l-am văzut în altă parte în momentul în care avusese loc presupusa infracțiune. Ofițerul a decis că totul a fost o neînțelegere – mai ales pentru că nu se luase nimic, iar acuzația era de furt, nu de încercare de furt.

— Sir Fletcher e așa – rău, dar leneș, ambele variante. Mă bucur că l-ai oprit. Sărutul ei arăta că era cu adevărat foarte bucuroasă.

— Meggie a mea, ideea este că Sir Fletcher nu are niciun pic de onoare. Minte, înșală, manipulează și îi momește pe ceilalți să-i facă pe plac. În acest caz, și-a revărsat ranchiuna asupra lui Colin, cu o nebunie și mai mare, caracteristică ofițerilor de altfel. L-a trimis pe dealuri știind că francezii cercetau zona, deși Colin s-a întors în tabără fără să pățească nimic. Nu am încredere în Sir Fletcher și aș dori să stabilem o dată cât mai curând ca să te iau cu mine în Highlands.

Megan încetă să mai sărute urechea lui Hamish. Kiltul lui se răsucise într-o parte, iar cămașa ei de noapte i se ridicase până la mijloc, ceea ce însemna că raiul – sau pierzania – se aflau la o singură mișcare distanță.

— Nu putem face nimic până nu se întorc părinții mei din Țara Galilor. Unchiul Percy va negocia aranjamentele cu tine, dar *papa* este cel care trebuie să-și dea consimțământul. N-ar trebui să stabilem o dată până nu e și el de acord cu termenii căsătoriei.

Hamish știa asta. De asemenea, știa că nici de data asta nu avusese cu Megan discuția aceea importantă despre Spania, despre armată și iadul pe care îl putea dezlănțui Sir Fletcher.

— Ar trebui să plec, Meggie. Dacă rămân aici mai mult timp...

Megan îl sărută reducându-l la tăcere, apoi începu să-și onduleze șoldurile într-o mișcare menită să facă și un înger să uite de scrupule, iar Hamish nu era deloc înger. Era totuși un gentleman.

— Meggie, creatură minunată și prostuță... Dacă mai continui așa, nu voi răspunde pentru consecințe. Respect

prea mult ospitalitatea familiei Moreland, ca să intru astfel în dormitorul tău și să...

— În dormitorul meu, în inima mea, murmură Megan peste gura lui Hamish.

— Dar mi-a fost dor de tine și știam că mă vei aștepta și nu pot... Sfinte Dumnezeule, Megan Windham!

Ea își schimbă poziția și, cu o singură mișcare rapidă și curajoasă, îl cuprinse pe Hamish în căldura trupului ei. El trecu de la efortul de a se despărți de ea, la lupta pentru aer.

— Ce spuneai? șopti ea mișcându-se peste el.

— Spuneam... ceva, ceva important și onorabil și... la naiba! Nu te opri, Meggie! Nu încă!

Megan zâmbi scoțând la iveală dinții albi, dar nu se opri. Nu se opri pentru o lungă, foarte lungă perioadă de timp.

*

Dragostea o făcea pe Megan să aibă tot felul de gânduri, și nu toate erau de bun augur.

La douăzeci și patru de ore după noaptea pe care o petrecuse cu Hamish, încă se mai gândea la ce se întâmplase între ei, deși se afla într-o sală de bal, lângă ringul de dans.

De exemplu, iubitul ei se trezise la fel de sprinten ca o pisică înfometată atunci când își urmărește prada și se pregătește să se năpustească asupra ei.

În clipa asta nemișcat, ca în următoarea să sară în picioare. Hamish nu fusese vesel la răsărit. Din câte putu Megan să descifreze din expresia chipului său, se trezise pregătit să ucidă - sau să moară.

Din fericire, ea învăța să se bazeze din ce în ce mai puțin pe aparențe. Hamish avea un aspect fioros, dar atingerea lui... o, atingerea lui! Atingerile lui Hamish MacHugh erau ferestre spre un univers întreg de revelații înfășurate în uimire.

— Megs, ai milă de mine și vino să ne plimbăm puțin

pe terasă, o rugă Devlin St. Just, conte de Rosecroft, întinzând o mână spre ea. Zgomotul din sala asta de bal este suficient cât să calce pe nervi un om echilibrat.

Megan acceptă mâna vărul ei – se părea că lui îi fusese atribuit rolul de paznic personal – și se ridică de pe bancă.

— O gură de aer proaspăt sună bine, admise Megan, pentru că nu-și putea petrece întreaga seară urmărindu-l pe Hamish cum dansează cu surorile și cu verișoarele ei. Dar am promis valsul de dinaintea supeului.

— Dacă n-ar fi fost așa, ar fi trebuit să am o discuție cu ducele tău.

— Nu este ducele meu încă, spuse Megan în timp ce Rosecroft o conducea printre fetele bătrâne, fanții și văduvele care se odihneau pe bănci. Rosecroft se comporta în mulțime la fel ca în orice altă ocazie, cu o eficiență care nu cunoștea niciun obstacol.

Curând ajunse cu Megan în aerul proaspăt al nopții unde, într-adevăr, era foarte liniște.

— Nu m-aș contrazice niciodată cu o lady, declară Rosecroft punând mâna lui Megan în scobitura cotului său, dar aș putea discuta în contradictoriu cu o verișoară. Murdoch este într-unu totul ducele tău. Te face să strălucești.

— Mi-ar plăcea să-l fac și eu să strălucească, comentă Megan.

— Hamish este un om introvertit, al cărui suflet este umbrat de trecut. Toți purtăm umbrele trecutului asupra noastră, Megan. Ce s-a întâmplat cu Sir Fletcher? Părea să fie pretendentul tău preferat, iar acum de abia dacă-l mai vedem.

Sir Fletcher era umbra lui Megan, dar nu mai avea puterea să o sperie.

— Sir Fletcher este prin mulțime în seara asta, împreună cu două dintre surorile sale. El și cu mine suntem... în termeni prietenești.

Pentru o clipă, Megan și vărul ei se plimbară în tăcere pe aleea acoperită cu pietriș, iar gălăgia care se auzea din sala de bal începu să se estompeze pe măsură ce se

Îndreptau spre partea din spate a grădinii. Aici torțele erau așezate la distanțe mai mari, iar aerul nopții purta un parfum ademenitor de liliac.

Era o seară frumoasă, dar noaptea trecută fusese și mai frumoasă.

— Nu-mi place cum te privește Sir Fletcher, rosti Rosecroft. Westhaven a declarat că sunt prea protector, și Valentine spune că anticipez ziua când fetele mele vor ajunge să facă reverențe, dar eu sunt aici dacă ai nevoie de mine, Megs, la fel și Westhaven, și Valentine.

Asigurarea lui era pe cât de frumoasă, pe atât de neliniștitoare.

— De ce aș avea nevoie de voi?

El îi mângâie mâna.

— Poate că nu ai, dar nouă ne place să fim la dispoziția doamnelor noastre. Dar să nu-i spui absolut niciodată lui Moreland că am recunoscut lucrul acesta. Și-așa e destul de înfumurat.

Unchiul Percy era șiret, sau mai bine zis mătușa Esther și unchiul Percy formau împreună un cuplu șiret.

— Vă mulțumesc pentru grija voastră, dar nu este necesară. Hamish este un om de-a dreptul onorabil și a câștigat afecțiunea mea.

Rosecroft pufni.

— Ce vrea să însemne reacția asta deloc demnă de un gentleman?

— Te-ai mutat în dormitorul cu balcon, și știi Murdoch e un pretendent cu abilități sportive. Nu cred că îi e foarte greu să urce în arțar și apoi să sară în balconul tău.

Sfinte Dumnezeule!

— Mă voi preface că nu am auzit comentariul tău și că nu roșesc într-atât încât să aprind cerul nopții, Devlin Sf. Just.

— Dacă mătușa te întreabă motivul pentru care ți-ai trimis servitoarea să facă anumite cumpărături la farmacie, continuă Rosecroft – se părea că tații de fete aveau la dispoziție un arsenal întreg de curaj –, să roșești și să te bâlbâi, și să arăți curioasă, dar îngrozită în același timp.

Partea cu expresia îngrozită este importantă, întreabă-mă cum de știu toate astea.

— Nu te voi întreba așa ceva. Vreau să ne întoarcem în sala de bal, te rog.

Megan se răsuci pe călcâie, și Rosecroft o urmă.

— Știi aceste lucruri pentru că, la un moment dat, fiecare tânăr trebuie să învețe câteva noțiuni de bază.

— Devlin, te voi renega.

Sau va izbucni în râs, pentru că el era foarte hotărât să continue cu această demonstrație de văr protector.

— Nu ai fi adus vorba despre subiect în plină zi, altfel aș fi roșit prea rău.

— Un soldat învață strategie, și eu am fost tras la sorti, pentru că, cel mai probabil Valentine a trișat, iar Westhaven are încredere în Cel Atotputernic. Aveam de gând să o pun pe Emmie să discute cu tine, dar eu sunt vărul tău.

Tras la sorti?

— Și ești și cel mai mare și experimentat ofițer, continuă Megan. Ești blestemat de trei ori, sărmanul de tine. Te-ai gândit vreodată că și eu am verișoare și că și ele sunt destul de protectoare?

Rosecroft se opri sub o lampă, expresia de pe chipul lui fiind întruchiparea consternării.

Megan voia să fie în sala de bal la timp ca să valseze cu Hamish, dar clipa aceea era prea amuzantă ca s-o rateze.

— În graba ta de-a ucide toți dragonii, Devlin, tu și scumpii tăi frați nătângi ați uitat că aveți cinci surori. Asta ar trebui să vă îngrijoreze, pentru că sunt femei excepționale, de neuitat.

Făcu o plecăciune înaintea ei.

— La fel ca tine.

— Bine.

Megan îl sărută pe obraz și se delectă cu plăcerea de-a părăsi scena după ce avusese ultimul cuvânt cu unul dintre verii ei. Mulțumirea ei era atât de mare că tindea spre lăudăroșenie, până când ajunse în coridorul din fața

sălii de bal, unde îl zări Sir Fletcher Pilkington.
Și el venea cu pași mari, direct spre ea.

Capitolul 17

Femeile nu erau foarte inteligente, dar unele dintre ele aveau niște instincte formidabile.

Astfel își dădu seama Sir Fletcher de momentul în care îl zărise Megan Windham, pentru că i se schimbă postura de la cea de lady care își etala ținuta elegantă, la cea de *pradă*. Reacționase exact ca un șoarece prins în capcană – căută o cale de scăpare dar Sir Fletcher alesese bine momentul.

— Ești bine-venită să te plimbi cu mine în grădină, îi zise Sir Fletcher, sau ne putem bucura de galeria de portrete de la etaj.

— Nu mă mai plimb cu tine în grădină, îi răspunse Megan și făcu un pas spre stânga.

Sir Fletcher o blocă și, pentru că invitații se adunau în sala de bal pentru valsul de dinaintea supeului, acest coridor era pustiu momentan.

— Eu spun că mai avem multe grădini scăldate în lumina lunii de care să ne bucurăm, replică Sir Fletcher. Haide, Megan. Noi doi avem niște probleme de rezolvat. Putem face o scenă neplăcută chiar aici – să-i spunem o ceartă între îndrăgostiți – sau putem discuta civilizată pe terasă.

Frustrarea ei îi aducea lui Sir Fletcher o oarecare satisfacție pentru toate orele în care suferise de migrenă și de o mânie criminală.

— Nu plec nicăieri cu tine, rosti răspicat Megan.

O, era de-a dreptul curajoasă.

— Ba da, *draga mea*. Și o sărută pe obraz, lăsându-i numai două opțiuni. Putea să țipe sau să-i dea prilejul să se folosească de asta pentru a duce cearta lor la alt nivel.

Megan privi disperată ieșirile. Cineva putea veni în

orice moment, situație în care Sir Fletcher ar fi sărutat-o din nou.

— Nu mergem mai departe de terasă, îi ordonă Megan, ignorând brațul pe care i-l oferi Sir Fletcher.

— Draga mea, mă rănești. Îți ofer brațul pentru că știu că nu vezi bine și îmi amintesc că de multe ori te-ai împiedicat de ciucurii de la covor sau de praguri. De ce trebuie să fii atât de disprețuitoare față de încercările mele de-a te proteja?

Ajunseră pe terasă, deși toată agitația și invitații se aflau acum înăuntru. Devlin St. Just, conte de Rosecroft, păși prin al doilea rând de uși, complet cufundat într-o conversație cu Joseph, conte de Keswick. Fie nu o văzuseră pe Megan, fie îi ofereau spațiu lui Sir Fletcher să o curteze.

Nicio familie nu voia să aibă prea multe femei nemăritate în sânul lor.

Erau prea costisitoare, irascibile și se încurcau în cele mai inutile intrigi. De exemplu, Pammy și căpitanul ei sărac.

— Ce vrei? întrebă Megan oprindu-se pe partea de sus treptelor.

— Vreau să mă bucur de o plimbare cu logodnica mea în seara asta frumoasă, răspunse Sir Fletcher. În plus, vreau o sumă frumușică de bani ca să mă asigur că viitorul meu este asigurat și nu m-ar deranja să primesc nici atențiile unei soții devotate și ale unei amante fermecătoare, dacă tot vrei să știi. Te deranjează dacă fumez?

— Da.

— Doamne, dar ai chef de harță. Când vom fi căsătoriți o să mă asigur că soția mea este liniștită, așa cum fac toți bărbații devotați din întreaga lume.

— Sir Fletcher, fie te grăbești să ajungi la subiect, fie te vei bucura de seara asta singur, pentru că i-am promis valsul de dinainte de cină lui Murdoch.

Își încleștă mâna pe evantai la fel de strâns cum țineau bărbații spadele. Cât de plăcut!

Sir Fletcher scoase un trabuc și îl trecu pe sub nas. Un parfum minunat, deși prea scump pentru condițiile lui financiare de moment.

Căsătoria cu Megan avea să schimbe toate astea, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Acesta va fi ultimul tău vals cu stimabilul Murdoch, declară Sir Fletcher. Chiar nu ești în siguranță cu el, știi? S-a întors împotriva propriilor oameni, i-a condus direct sub nasul soldaților francezi. Subordonații lui vorbesc doar în șoaptă de ziua aceea – cei care au supraviețuit –, probabil pentru că a amenințat că-i omoară pe cei care vor vorbi împotriva lui. Murdoch *este* un criminal. Se vede în ochii lui.

Megan îi smulse trabucul din mână și îl aruncă în tufișuri.

— Aș putea să te plesnesc pentru că răspândești astfel de prostii! Dacă aș fi bărbat, te-aș provoca la duel.

— Dacă n-aș fi un gentleman, încep Sir Fletcher, te-aș întinde în grajduri. Iată ce trebuie să știi, Megan. Crezi că ai scrisorile, pentru că l-ai pus pe unul din scoțieni să le fure din casa mea. Sunt pregătit să fac publică infracțiunea asta –, iar ducele ar fi judecat în Camera Lorzilor, iar fratele mezin nu va mai fi lord, ci un sărăntoc, pradă pușcăriei, la fel ca noi, ceilalți. Indiferent pe care frate l-aș acuza, continuă el, toată lumea va crede versiunea mea. Adevărul trist este, pentru a-ți explica cât de supărat sunt că scumpele mele comori literare au dispărut, că voi lansa mici indicii cu privire la conținutul scrisorilor.

Îi zâmbi, bucurându-se foarte mult de privirea îngrozită din ochii lui Megan.

— Nu sunt foarte delicat atunci când beau, chibzui el. Încerc, dar de cele mai multe ori nu reușesc.

Începură să se audă viorile, și Megan își încleștă pumnii. Căsătoria cu ea nu avea să fie plictisitoare.

— Eu mi-am recuperat scrisorile, repetă ea. Poți spune ce vrei, că eu voi arăta scrisorile fără să le dezvălui conținutul. Poate că ai un morman întreg de scrisori de la alte femei tinere pe care le-ai compromis. De ce nu faci cunoscut acest lucru, să vezi cât vei mai fi bine-venit în înalta societate?

Plăcerea pe care o simțea Sir Fletcher se mai diminuează. O femeie ceva mai focoasă era interesantă, dar atunci când

un bărbat își exercita intelectul superior și autoritatea naturală, femeia trebuia să se văicărească și să se agite, pentru ca apoi să devină supusă și spășită.

— Megan, nu-mi forța mâna! o avertiză Sir Fletcher aplecându-se mai aproape. Țintesc foarte bine, iar dacă verii tăi sau ogarii scoțieni vor să mă provoace la duel, cel puțin o să-i rănesc și voi isca un scandal monstruos. Am fost în armată, draga mea. Când nu exersam la țință, învățam să copiez orice document cu însemnătate. Tu ți-ai recuperat scrisorile, dar eu am copii exacte ale fiecăreia, până la semnătura ta minunată.

Ah, în cele din urmă se întâmplă. Bravada ei se risipi.

— Mi-ai *copiat* scrisorile?

— Un bărbat n-ar vrea să piardă niciodată dovada unor asemenea sentimente prețioase, răspuse Sir Fletcher. Orchestra va începe introducerea curând. Ar fi bine să te grăbești, dragă. De acum înainte totuși, toate valsurile de dinaintea supeului îmi aparțin, la fel ca și cele dinainte de culcare. Să sperăm că părinții tăi nu vot zăbovi prea mult în Țara Galilor, nu?

Și se aplecă pedant peste mâna ei, apoi plecă alene în direcția sălii de jocuri. Megan n-avea decât să valseze cu fermecătorul Murdoch. Până și prizonierilor condamnați li se permitea o ultimă cină și rugăciune.

Megan era prea supărată ca să se teamă, dar știa furia era un sentiment care ardea de la sine, lăsând-o în urmă nătăfleața și credula tânără pe care Sir Fletcher reușise să o păcălească în urmă cu câțiva ani.

— Domnișoară Meggie, te căutam, se auzi glasul lui Hamish în timp ce Megan traversa coridorul care separa terasa de la sala de bal.

Ducele arăta uimitor în costumul lui tradițional, și de fiecare dată când pașii i se intersectau cu Megan în mijlocul muzicii și al înaltei societăți, părea și mai relaxat, ca un bărbat care se află între egali, dacă nu chiar prietenii. De la această distanță, Megan își recunoștea iubitul mai mult după felul în care i se mișca kiltul, după înălțime și statură, decât după trăsăturile chipului.

Și îi cunoștea glasul. Știa tandrețea care se ascundea în spatele fiecărei intonații, și afecțiunea și loialitatea de care era capabil.

„Blestemat fie Fletcher Pilkington!”

— Excelență, îl salută Megan și făcu o reverență. Valsul nostru va începe în curând. L-am așteptat cu nerăbdare toată seara.

Hamish se uită lung la ea, dar lui Megan nu-i venea să zâmbească nici dacă ar fi văzut toate kilturile din Perthshire.

— Meggie, ce s-a întâmplat? Te dor picioarele?

O durea inima.

— Sunt nițel obosită. Poate că ai prefera doar să stai cu mine?

Deși ce altceva mai putea spune? Sir Fletcher îi copiase scrisorile și era nerăbdător să iște un scandal, dacă Megan îi refuza cererea în căsătorie.

— Da, acceptă Hamish așezând mâna lui Megan peste brațul lui. Cred că ar fi minunat să petrec câteva minute în liniște și pace cu iubita mea.

— Nu mai spuse că sunt iubita ta, îl întrerupse Megan și-și trase mâna de pe el. Îmi pare rău. N-am vrut... Trebuie să vorbim, Hamish.

Trebuiau să-și încheie logodna înainte să fie anunțată.

— Categoric trebuie să discutăm! Ceva e în neregulă, iar tu ești iubita mea.

O conduse pe o bancă aflată pe terasă, sub o lampă care ori fusese înadins lăsată neaprinsă ori rămăsese fără ulei, ori vreun cuplu îi stinsese flacăra.

Megan se așează lângă Hamish, dar nu pe cât de aproape ar fi dorit să fie.

— Am fost din nou o proastă.

Hamish își schimbă postura, ca o felină ce auzise un foșnet în tufișuri.

— Nu te las să plângi pe umărul meu, Meggie Windham. Indiferent ce bârfe ai auzit, indiferent ce zvonuri circulă acum, niciunul nu contează pe jumătate cât contezi tu pentru mine. Spune-mi cine a supărat-o pe ducesa mea

și vom avea o discuție pe care n-o va uita prea curând.

Se ridică de parcă ar fi fost în stare să plece în clipa aceea spre dușman, iar Megan trebui să îl prindă de cureaua *sporran*-ului.

— Să nu îndrăznești să fugi de lângă mine, Hamish MacHugh. Sir Fletcher așteaptă cu nerăbdare să te prindă în capcană, iar asta e ultima luptă pe care vreau să o am pe conștiință.

— Sir Fletcher? Iarăși te-a deranjat Pilkington, Megan?

Întrebarea ascundea o amenințare latentă care îi bucură sufletul.

— A făcut mult mai mult decât să mă deranjeze, Hamish. Mi-a copiat scrisorile și e bucuros să provoace la duel pe oricine îi strică planurile de-a se însura cu mine. A dedus că tu sau Colin mi-ați recuperat scrisorile și va isca tot felul de bârfe, dacă îi voi respinge cererea în căsătorie.

Hamish se lăsă încet pe bancă.

— Ți-a *copiat* scrisorile?

— Sir Fletcher susține că în armată a învățat să copieze toate documentele importante, și nu doar că a copiat conținutul scrisorilor mele, dar mi-a reprodus exact și semnătura. A sugerat chiar că fratele tău, Colin, ar putea fi judecat pentru furt ca un om de rând, în timp ce tu vei fi judecat în Camera Lorzilor.

Hamish rămase tăcut mai mult timp, iar introducerea valsului se auzi dinspre sala de bal. Valsul era una dintre piesele mai dramatice ale vărului Valentine și dansul blestemat era interpretat într-o notă joasă, obsedantă.

— Spune ceva, Hamish, te rog.

Urmă alt moment de tăcere, în timp ce Sir Fletcher probabil că făcea plecăciuni și zâmbea vreunei debutante nevinovate sau juca cărți pe banii pe care urma să-i primească după căsătoria cu Megan. Furia nu făcea decât să sporească în intensitate, în loc să se ostoiască.

— Falsificarea este o infracțiune, spuse Hamish în cele din urmă. Și ai dreptate. Asta este o capcană. Dar eu am mai fost prins în ambuscade. Nu mă deranjează. Colin este sigur ferit de o condamnare – pentru că dansa și flirta în

timp ce eu îți recuperam scrisorile -, dar este destul de rău că l-a amenințat cu închisoarea pe fratele meu. Oricum e un gest pe care mă așteptam să-l facă Sir Fletcher.

— Îmi pare rău, Hamish. Te-am târât în luptele mele, și Sir Fletcher nu are pic de onoare. El nu luptă cinstit. Știam asta, și totuși te-am implicat.

Hamish nu spuse nimic, doar stătea și se uita lung la dalele de pe alee.

Parcă era o statuie, *Scoțian pe bancă*, în timp ce lui Megan îi venea să urle și să lovească ceva - mădularul lui Sir Fletcher, de exemplu.

Flăcările lămpilor pâlpâiră în bătaia vântului când contele Keswick traversă terasa. Fusese rănit în războiul din Peninsulă și șchiopăta când era obosit.

— Ducea a întrebat de tine, Megan, spuse Keswick. Bună seara, Murdoch. Atunci când un gentleman trebuie să danseze valsul dinaintea supeului cu o lady, de obicei se găsesc amândoi în salonul de dans.

Hamish se ridică, un munte de mușchi și demnitate masculină.

— Doamnei nu i-a plăcut ritmul sumbru al muzicii, iar eu nu doream să renunț la compania ei.

Deși trebuia să renunțe. Pentru totdeauna. În cele din urmă, Megan s-ar putea obișnui să trăiască cu inima frântă, dar nu și dacă trebuia să-i nască moștenitori lui Sir Fletcher.

— Joseph, îi poți spune ducesei că mă plimb puțin în compania lui Murdoch.

— Da, Cowlick, spuse Hamish. Raportează la sediu că pichetele sunt păzite de santinele, așa cum se cuvine. Presupun că și soția ta se întreabă unde ai dispărut, așa că-i poți da raportul și ei.

Privirea lui Keswick se mută de la Hamish la Megan.

— Poate o să mi te alături la un joc de cărți după cină, Murdoch.

Rostise invitația cu aceeași determinare cu care ar fi livrat o provocare la duel.

— Poate, răspunse Hamish.

În tăcerea care urmă, Keswick cugetă asupra situației,

iar Hamish rămase neclintit și greu de citit.

— Voi găsi un lacheu ca să reaprindă lampa, mai zise Keswick. Îți urez o seară bună, Megan. Murdoch, după cină te voi aștepta în salonul de cărți.

Keswick dispăru printre ușile deschise, în coridor, lăsând-o pe Megan să-și ia adio de la iubitul ei.

— Nu mă aștept să stai cu mine la cină, începu ea. De fapt, probabil e mai bine dacă n-ai face-o. Sir Fletcher va observa și nu aș vrea să...

Dintr-odată, nodul din gât o împiedică să mai rostească vreun cuvânt.

— Ce nu vrei, Meggie?

În ultimele săptămâni, Megan își construise viitorul în imaginația ei. În special se gândise la un minunat peisaj scoțian, la copii veseli și roșcați, la muzică și la seri fermecătoare petrecute lângă vatră. Și mai mult se gândise la nopți și mai fermecătoare petrecute în așternuturi, dar și la o viață întreagă trăită împreună în iubire, cu încredere și visuri împărtășite. Simțise că i se deschisese în față o viață extraordinară, plină de experiențe și perspective noi.

Această viziune se prăbușise în doar cinci minute, înlocuită de perspectiva unor ani de suferință și nefericire, ca soție a lui Sir Fletcher. El voia o soție și o amantă, după cum îi specificase foarte clar, și deja privea zestrea lui Megan ca venitul lui personal pe care să-l irosească pe oricâte amante dorea.

— Nu vreau să te deranjez în continuare, răspunse Megan încet. Deja ți-am cerut prea mult.

Hamish părea foarte înalt în umbră.

— M-aș putea lupta cu el, Meggie. M-aș duela cu el pentru tine.

Era clar că această declarație îl făcea să sufere.

— Tu nu ești un criminal, Hamish MacHugh, și ești mult prea important pentru mine ca să risc să te pierd de mâna lui Sir Fletcher.

— Așa că te vei sacrifica? Întrebă el pe un ton sumbru, plin de suferință, nevenindu-i să creadă.

— Dacă trebuie... răspunse Megan. Aș putea nimeri

un soț mult mai rău decât Sir Fletcher. Probabil că se va plictisi de mine după câțiva ani și vom trăi separat, așa cum fac cele mai multe cupluri moderne. După ce îi voi naște câțiva fii, își va pierde interesul pentru soția lui.

Se ruga ca lucrurile să stea așa. Se ruga să nu se mărite cu un bărbat care să-i spargă ochelarii și să-i distrugă sufletul doar pentru a se distra.

— Megan, îmi ceri să te las în ghearele lui Sir Fletcher?

Îi datora lui Hamish un răspuns ferm la această întrebare. Nici măcar nu putea să încuviințeze din cap.

— Nu mă face să plâng, Hamish. Te rog, nu acum, nu în seara asta. Nu pot discuta orice și nu aș vrea...

— Sunt mult prea important pentru tine, dar nu mă vrei, conchise el.

Cuvintele acelea ar fi trebuit să-i lase un gust amar, dar Hamish o cuprinse pe Megan într-o îmbrățișare blândă.

— Ești o prostituată, Meggie Windham, și curajoasă în același timp - și nu te pricepi să minți. Înainte să bați în retragere, fă-mi o favoare.

Megan simți o capcană, dar era prea ocupată să savureze aceste ultime clipe petrecute în brațele lui Hamish.

— Încerci să mă amețești, șopti ea cu obrazul lipit de haina lui de lână. Acum nu mă pot apăra nicicum, Hamish. De abia mai pot gândi și, în orice moment, unul din verii mei va ieși pe ușa aia, iar mie o să-mi vină să-l pocnesc cu evantaiul.

— O să-ți încurajez orice demonstrație de afecțiune pe care vrei s-o faci față de familia ta, dar tot nu-ți cer decât un armistițiu, Megan.

Hamish avea un plan, iar valsul avea să se termine în curând.

— Ce fel de armistițiu?

— Nu avansăm, dar nici nu batem în retragere. Rezistăm fără să ridicăm steagul alb și fără să afișăm o atitudine agresivă. Un fel de încetare a focurilor, timp în care ne vom îngriji răniții și vom lua în calcul toate

variantele.

Megan era printre răniți, și faptul că se afla în brațele lui Hamish era singura alinare pentru durerea ei.

— Ar trebui să-l găsesc chiar acum pe Sir Fletcher și să-i spun că mă mărit cu el. Planul tău este periculos.

— Nu-mi permiți să mă duelez cu el, lucru pentru care îți sunt sincer recunoscător, iar eu nu pot accepta ideea să te măriți cu el. Aș spune că încetarea focurilor e cea mai bună variantă în situația de față.

Megan încercă să gândească, să cântărească beneficiile și riscurile, dar nu reuși să ajungă la nicio concluzie.

— Cât timp va dura acest armistițiu, Hamish? Nu am niciun pic de încredere în Sir Fletcher.

— Suntem de acord în privința asta. Dă-mi două săptămâni și nu te sacrifică încă acceptând planurile lui Sir Fletcher. Dă-mi o șansă de a-l prinde în capcană pe cel care ți-a întins capcana.

— Două săptămâni, atunci, acceptă Megan. Hamish nu-i putea cere mai mult. *Cel mult* două săptămâni. Sir Fletcher nu este un om răbdător.

Paisprezece zile de libertate în care avea să tânjească după o viață care părea că nu se va mai împlini, după care va accepta cererea de căsătorie a lui Sir Fletcher.

Hamish îl zări pe Colin în colțul salonului de cărți, cu o înfățișare dezamățată și împlinită, în mijlocul unui joc de whist cu alți patru ofițeri. Cel mai probabil erau mai absorbiți de povestiri și de coniacul servit, decât de jocul de cărți.

— Oricât aș încerca, nu pot înțelege ce vede Megan Windham la un bărbat care pare incapabil să zâmbească, se auzi vocea contelui de Keswick din dreapta lui Hamish.

— Întreab-o pe soția ta ce dar important i-ar putea oferi unei femei un bărbat incapabil să zâmbească, comentă Hamish. Sunt sigur că va avea câteva idei.

— Contesa mea este un izvor de creativitate, în timp ce tu nu ai nicio soție.

— Cine e omul de lângă Sir Fletcher? întrebă Hamish

În loc să recunoască tristul adevăr din vorbele lui Keswick.

— Căpitanul Garner Puget. Unul dintre fiii lui Plyne și nu chiar un vânător de zestre, după cum spune...

— Soția ta, replică Hamish. Keswick era îndrăgostit până peste cap, iar Hamish nu putea decât să-l invidieze pentru asta. De ce-mi pare atât de cunoscut Puget?

Hamish îi mai văzuse pe cei doi împreună și cu altă ocazie - la serata muzicală? —, dar nu înțelegea de ce îl irita într-atât imaginea lui Puget. Desigur, totul îl irita acum, având în vedere situația lui Megan. Iubita lui fusese atât de curajoasă și frumoasă și *absolut pierdută* când îl informase de ultima acțiune perfidă a lui Sir Fletcher.

— Puget, începu Keswick, este unul din acei fii mezini care au devenit buni soldați în războiul din Peninsulă. Odată ce Corsicanul a fost înfrânt, n-avea de ales decât între a pleca în India, Canada sau a se întoarce acasă. Cred că a servit sub ordinele lui Sir Fletcher cel puțin o parte din perioada cât a fost în armată.

Și Puget rămăsese în compania unui ofițer care nu fusese niciodată plăcut sau respectat de subalternii săi.

— Pun pariu pe trăsura și plutonul meu că Sir Fletcher îl șantajează cumva pe sărmanul neghiob, spuse Hamish. Putem vorbi undeva?

Keswick sorbi alene o înghițitură dintr-o băutura ce părea să fie limonadă.

— Vorbim acum.

— Bine, atunci nu-ți voi spune că grupul de lorzi pe care Megan îi numește verișori ar trebui să stea lângă ea în fiecare clipă, în următoarele două săptămâni. Sir Fletcher a devenit o pacoste, și îl cred în stare să-i ceară mâna în public lui Meggie a mea.

Keswick își încreți nasul perfect.

— Trei uși mai încolo pe coridor se află un salon unde nu a fost făcut focul în șemineu. Nu vom fi deranjați acolo.

Hamish îi permise lui Keswick să-i arate calea. Deși încerca să nu pară afectat, Hamish era extrem de preocupat. Copierea scrisorilor lui Megan arăta determinare, viclenie, premeditare și tot felul de trăsături

îngrijorător de ticăloase într-un om pe care Hamish l-ar fi considerat mai degrabă un bătauş leneş.

Keswick încuie uşa salonului şi, deşi focul nu fusese aprins, o lampă pâlpâia slab pe unul din pereţi. Camera era mai mult învăluită în umbre decât în lumină şi, după gălăgia şi agitaţia din restul casei, părea cufundată în linişte ca un mormânt.

— De ce trebuie protejată Megan Windham de un pretendent eligibil? întrebă Keswick.

— Pentru că Sir Fletcher Pilkington este un ticălos afurisit!

— El ar spune acelaşi lucru despre tine şi asta a şi făcut, în jumătate din cluburile de pe St. James Street. El susţine că violenţa ta nu cunoaşte limite, că ţi-ai trădat oamenii şi că în cea mai bună zi te porţi cel puţin ca un nebun. Însă aş vrea să ştiu motivul pentru care Sir Fletcher a dobândit tocmai acum această înclinaţie spre bârfă.

Keswick îl ademenea să-i facă confidenţe, să afle că Hamish nu omorâse pe nimeni, nici măcar vreo fostă iubită.

— Sir Fletcher îşi discreditează un rival, desigur, şi dacă ai fost în Spania, ştii bine ce s-a spus despre mine.

— Am fost acolo, confirmă Keswick sprijinindu-se uşor de poliţa de deasupra şemineului. Am văzut cum ai rupt gâtul celui sărman nenorocit. Am văzut cum, imediat după aceea, francezii au început să se *retragă*. Până atunci fusesem pe front ani de zile, şi totuşi o singură crimă mi-a provocat repulsie.

Keswick se îndepărtă de poliţă, şi Hamish se gândi că poveştile despre război aveau să se termine în acel punct.

În schimb, Keswick făcu doi paşi spre el.

— Nu-mi pot imagina ce fel de viaţă ai avut după întâmplarea aia.

Creierul netot şi inutil al lui Hamish forma idei, şi gura lui lipsită de speranţă încerca să le rostească, dar nu reuşi să dea drumul decât unui şuvoi de cuvinte.

— Voiam doar să-l împing pe blestematul ăla într-o parte, să-l dau naibii la o parte din calea mea, dar nenorocitul de francez nu s-a clintit din loc. Vedeam o

jumătate de duzină de infanteriști francezi apropiindu-se prin spate de Colin și îmi era clar că fratele meu se afla în pericol, pentru că nu făcea altceva să se miște înainte. Trebuia să ajung lângă fratele meu, altfel l-aș fi văzut mort, la nici zece metri în fața mea. Și francezul se afla înaintea mea, continuă Hamish mai încet, blocându-mi drumul. Mi-am pus mâinile pe el și apoi era mort. Cred că a alunecat. N-am vrut niciodată să-l omor. Vreau să cred că a alunecat și că moartea lui a fost un accident.

Privirea Keswick era imposibil de citit în beznă.

— Războiul este o serie de accidente, fie ele miraculoase sau tragice. Terenul era atât de al naibii de noroi că alunecam cu toții, caii cădeau și artileria nu putea fi mutată pe poziții suficient de repede. *Accidentul* tău, dacă asta a fost, a schimbat balanța unei bătălii care inițial nu părea deloc favorabilă nouă. E posibil ca acea moarte să fi prevenit multe altele, de ambele părți, și cu toate astea simt că ți se datorează niște scuze.

Hamish nu întrebase niciodată cum se văzuse momentul acela tragic și violent din punctul de vedere al unui martor ocular, dar povestirea lui Keswick îi aminti totul.

Caii nechezând și căzând în noroi, blestemele rostite de infanteriști pentru că artileria nu-și putea îndeplini sarcinile, senzația de frustrare pe care ți-o dădea înaintarea pe un teren alunecos, înaintare pe care francezii erau hotărâți să o oprească chiar cu prețul vieții.

Keswick nu-i oferise asigurarea că cel mai prost moment din viața lui Hamish fusese un accident, dar îi aminti de dovezile care indicau acest lucru.

Iar Hamish avea să reflecteze la toate astea când Megan va fi salvată din ghearele lui Sir Fletcher.

— Nu-mi datorează nimeni nimic, Keswick – și nu vei deschide subiectul ăsta în prezența lui Colin, niciodată –, dar sunteți datori să o apărați pe Megan Windham. Sir Fletcher vrea să iște un scandal și să provoace pe cineva la duel, iar dacă persoana aia voi fi eu, atunci va trebui să aleg între a-mi încălca promisiunea pe care i-am făcut-o

unei lady și a încasa un glonț de la ticălos.

Keswick se așează într-un fotoliu confortabil. Scoase o ploscă și i-o întinse lui Hamish.

Ei bine, da. Orice ambuscadă merita o gură de băutură bună, pentru întărirea nervilor.

— Țintești atât de prost? întrebă Keswick.

În plosca lui era coniac de bună calitate. Nu era whisky, dar era bun.

— Față de Sir Fletcher? Probabil că da. De asemenea, i-am promis baronei de St. Clair că nu voi mai lupta în dueluri. Baronul este un bărbat impresionant, dar baroneasa lui îl intimidează.

— Am avut plăcerea să-l cunosc, comentă Keswick luându-și plosca. La momentul respectiv, mi-a prins foarte bine să știu că dacă până și St. Clair poate ajunge în brațele unei femei minunate, atunci mai există speranță și pentru noi, ceilalți.

— Mi-a aflat secretele păcălindu-mă, se confesă Hamish și numai St. Clair știa cum să facă acest lucru. Mi-a pus ceva în băutură, pentru că a spus că ar fi fost un deranj prea mare să mă tortureze. Și se presupune că gândul acesta ar trebui să mă consoleze.

— Și de atunci ai fost măcinat de sentimentul de vinovăție, concluziona Keswick. Poate că asta e cea mai mare rană de război – sentimentul de vinovăție, fie pentru că am luptat bine, fie pentru că nu a fost suficient. Vină pentru că i-am lăsat pe cei dragi acasă și o vină și mai mare că ne-am lăsat camarazii pe câmpul de luptă. Un toast pentru pace!

Keswick ridică plosca, apoi i-o oferi din nou lui Hamish. Din respect, Hamish trebui să mai ia o înghițitură.

— Pentru pace, repetă Hamish, dar nu și pentru Sir Fletcher. O va păzi cineva înarmat pe Meggie?

— Așa se întâmplă întotdeauna. Totuși îi voi alerta pe verii ei, dar tu ce vei face în timpul ăsta?

Strategia era importantă. Indiferent de ce era adevărat, Hamish nu mai trebuia să-l subestimeze pe Sir Fletcher. Era disperat și viclean și, după cum spusese

Megan, nu respecta nicio regulă de onoare. Un alt motiv ca să nu-l provoace sau să nu accepte o provocare din partea lui.

— Megan a încercat să-mi spună să renunț.

— Și totuși, iată-te, plasându-ți infanteria pe poziții și neascultând ordinele, meteahnă pentru care se pare că ești cunoscut.

Hamish se așează pe celălalt fotoliu, un loc confortabil în care să reflecteze asupra restului vieții sale.

— Am respectat ordinele la fel de mult ca alții. Oamenii mei erau importanți pentru mine și pentru un timp ofițerul meu comandant a fost mezinul unui marchiz pe care îl interesa mai mult să adune informații secrete de sub fustele vreunei spălătorese, decât să invadeze Franța.

— Am bănuț eu.

O tăcere ciudat de confortabilă se lăasă între cei doi, așa cum se întâmplă atunci când soldații stau în jurul unui foc de tabără. Cineva putea recita o poezie, altcineva putea interpreta un cântec vechi, plosca ar trece din mână în mână până când fiecare adormea și visa la acasă, la copilărie sau la o nouă pereche de ghete.

— Aș putea lupta cu Sir Fletcher, spuse Hamish încet. Îmi dau seama de asta acum. Sunt pregătit, dispus și *capabil*. Până acum nu eram sigur.

Cât de groaznic era să știe că era din nou pregătit pentru câmpul de luptă, dar și ce ușurare în același timp. O ușurare care i se datora lui Megan.

— Pilkington te-ar ucide, ar clipi din ochii lui albaștri și frumoși, apoi ar susține că avea de gând să renunțe, răspunse Keswick. Martorii lui, nobili englezi, i-ar susține această poveste, indiferent dacă eu aș susține contrariul. Nu te întoarce cu spatele la Pilkington. În timp ce el a răspândit bârfe despre tine, eu am adunat informații despre el. Este un om răsfățat, malefic, cu temperament infect față de propriii oameni și care își desfășoară farmecele ca pe o batistă de mătase înaintea debutantelor și a mămicilor acestora.

Acest avertisment cu totul inutil încălzi totuși acea

parte din inima lui Hamish care înghețase atunci când Megan încercase să-l îndepărteze.

— Nu-i voi întoarce spatele – nu din nou. Hamish n-avea să-l lase pe ticălos să o ia de soție pe Megan. Dacă izbucnea scandalul, familia lui Megan i-ar refuza lui Hamish mâna ei – până când ar putea s-o ducă departe în Scoția dar era de preferat un scandal, decât să o știe pe Megan obligată să accepte o căsătorie pe care o detesta.

— Nu întoarce spatele nimănui, îl avertiză Keswick. Nu îți fac un compliment acum, Murdoch. Cumva, plosca asta afurisită s-a golit.

Numai Megan îi făcea complimente.

— Ai nevoie de o ploscă mai mare, iar eu am nevoie de timp.

Hamish îi întinse plosca lui. Keswick trăise ani de zile ca soldat. Sigur știa ce este apa vieții.

— Timp pentru ce? Pot trimite un porumbel la părinții lui Megan, dacă te-ar ajuta cu ceva.

Un porumbel adusese în Anglia prima veste a victoriei lui Wellington la Waterloo.

— Fără porumbei, Keswick. Megan își poate chema părinții dacă dorește, dar eu am nevoie de timp și prefer să aștept ca Lord Anthony și soția lui să se întoarcă, pentru că în prezent opțiunile lui Pilkington sunt limitate.

Keswick luă o gură din băutură și i-o returnă.

— Cred că mă voi întoarce în salonul de cărți și îmi voi încerca norocul cu o partidă sau două de whist. Dacă norocul e de partea mea, voi ușura buzunarele lui Sir Fletcher, ceea ce îl va face în perioada următoare să păstreze distanța față de Megan pe ringul de dans. Tu încă n-ai pus la cale un plan, nu-i așa?

— Trebuie să iau multe în calcul atunci când îmi stabilesc strategia. O să mă apuc imediat ce mă lași în pace.

Keswick pufni, se ridică și strânse umărul lui Hamish.

— Închide ușa după mine dacă nu vrei să fii șocat de un șir de cupluri dornice de intimitate. Dacă Sir Fletcher e pornit să iște bârfe, cu cât găsești mai repede o cale de a-l

combate, cu atât va fi mai bine. Bârfele zboară ca vântul, și e mai bine să fii precaut în perioada asta, în Mayfair.

Hamish rămase așezat, cu toate că ar fi vrut s-o găsească pe Megan și s-o ducă departe în Scoția.

— Du-te să-ți pierzi banii de buzunar, ca apoi să te consoleze contesa ta pentru pierderi. Eu se pare că am aliați care mă sprijină, lucru pentru care orice soldat știe să fie recunoscător.

Folosise un ton subtil, ca o ramură de măslin atunci când demnitatea unui bărbat era în pericol.

— Desigur că *ai* aliați, familie, resurse și o doză bună de viclenie militară. Contesa mea a declarat că dacă Megan te place, atunci ești formidabil. Și cu acest ultim avertisment, îți urez noapte bună.

Hamish se ridică pentru a încuia ușa în spatele lui Keswick, pentru că avea foarte multe de chibzuit. Greșise față de Megan – nu fusese destul să fure scrisorile – și din cauza acestei greșeli putea pierde șansa de-a se căsători cu ea.

Nu va mai greși.

— Cum poate fi îngenuncheat un om ridicat la rangul de cavaler pentru curaj, fiu de conte și care deține o dovadă – fie ea și falsă – fără a risca un scandal care să o implice pe Meggie mea?

Salonul întunecat nu deținea răspunsuri, dar Hamish mai avea o întrebare suplimentară care îl bântuise încă de când Megan îi spusese de copiile lui Sir Fletcher.

Copierea cu meticulozitate a treizeci și una de scrisori până la perfecționarea semnăturii autoarei necesita o perioadă semnificativă de timp. Un om cu caracterul lui Sir Fletcher, complet indolent și grandoman, n-ar depune în mod normal un astfel de efort. Era nevoie de talent artistic pentru a reproduce convingător o semnătură de treizeci și una de ori, iar Sir Fletcher nu era artist.

Așadar, cine și cum reușise să copieze scrisorile?

Capitolul 18

Colin se comportase exemplar săptămâna trecută, în timp ce Hamish bântuise privi în cluburile domnilor, rezolvase anumite comisioane și, în general, frânsese inima unei tinere domnișoare despre care Colin sperase că avea să fie salvarea fratelui său. Într-o dimineață, când acea tânără se întâlnește cu Colin în Hyde Park – nimic nu era mai bun ca un galop bun ca să îndepărtezi ceața de pe ochi – acesta ar fi preferat să nu se oprească și să-și continue galopul tocmai până în Highlands...

— Lord Colin, bună dimineața.

Calul lui Colin pufni și-și umflă nările și se comportă ca un idiot, în timp ce domnișoara Megan Windham își struni cu ușurință iapa.

— Domnișoară Megan, bună ziua. Să ai o plimbare frumoasă, și transmite salutările mele...

Doamna își potrivește marginea pelerinei peste cizmă. Gestul ei exprima o fire răbdătoare, de parcă l-ar fi așteptat pe Colin să termine cu subterfugiile.

— Ce mai face, Lord Colin?

Era vorba de Hamish, desigur.

— Nu știu. Ca să nu mai spun că nu l-am mai văzut de la ultimul bal.

Hamish lua micul dejun cu mult înainte de restul familiei, se închidea cu avocații și bancherii în birou, apoi dispărea în cluburi, în mare parte dintre ele fiind admis recent.

Potrivit bârfelor care circulau printre rude, de asemenea se mai consultase și cu un văr MacHugh care era editor, cu un altul care făcea șei, cu un al treilea care avea o tarabă de pește în Haymarket și un al patrulea care deținea un birt din Knightsbridge.

— Ne facem griji pentru Excelența Sa, spuse domnișoara Megan.

La o sută de metri mai în sus pe alee o aştepta un gentleman călare pe un cal uriaş, negru. Lacheul ei rămăsese în urmă, la distanţa convenită. Colin o căută cu privirea pe domnişoara Anwen, dar se părea că aceasta nu ieşise la plimbare cu sora ei.

— Eu mi-am făcut griji pentru Hamish ani la rând, răspunse Colin. N-are niciun rost. Hamish face orice vrea şi nimic nu-l poate opri. Dacă s-a jucat cu sentimentele dumitale, îmi pot cere scuze în locul lui şi-ţi pot spune că nu-i stă deloc în fire.

Oricât de mult ar fi detestat Colin s-o vadă pe domnişoara Megan privind cu jind la uşă de fiecare dată când se afla la câte un bal, era la fel de îngrijorat că nu mai ştia pe unde umblă fratele lui mai mare.

Probabil că Londra pe timp de primăvară era ideea lui Hamish de coşmar, însă Colin avusese speranţe.

— Mă însoţeşti la plimbare, Lord Colin? Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări şi dispunem de o oarecare intimitate.

Ea era o lady, Colin era un gentleman - sau aspira la acest statut - aşa că nu o putea refuza. Îşi întoarse calul şi se pregăti sufleteşte pentru interogatoriu.

— Îţi voi spune ce ştiu, o linişti Colin. Nu voi destăinui secrete.

Deşi Hamish nu se destăinuise niciodată fraţilor săi.

Posibil o făcuse în faţa calului său, la piatra de mormânt a tatălui lor, dar nu încercase niciodată în faţa unei persoane atât de lipsite de importanţă ca fratele lui mai mic.

— Spune-mi cum a fost copilăria voastră în Scoţia, îşi ceru domnişoara Megan în timp ce iapa ei se plimba agale în primele raze ale soarelui. Povesteşte-mi despre casa voastră şi fraţii tăi mai mici.

Colin putea povesti la nesfârşit pe aceste subiecte, aşa că se plimbară mai bine de jumătate de oră pe alei pietruite în timp ce soarele se ridică pe cer şi escorta ei nu-i pierdu nicio clipă din privire.

— Hamish ar fi trebuit să iasă la plimbare cu dumneata în zori, nu eu, comentă Colin ceva mai târziu. Nu

știu ce se întâmplă cu el, domnișoară Megan, dar dacă ar fi să-l întreb, s-ar enerva, ar mormăi ceva și mi-ar spune să-mi cumpăr o pereche nouă de ghete.

Poate nu ghete, având în vedere cheltuielile pe care le făcuseră Rhona și Edana în ultima vreme.

— Nu a mai fost bine de când s-a întors din Spania, nu-i așa?

Brusc, Colin își dădu seama că toată discuția despre Perthshire și despre arborele lor genealogic nu fusese decât un subterfugiu din partea lui Megan Windham. O făcuse pentru a-i câștiga încrederea, lăsându-l să trăncănească mai departe de parcă orice cuvânt ar fi scos pe gură îi provoca cea mai mare plăcere. Și, idiot cum era, Colin căzuse în capcană.

— Hamish nu a vrut niciodată să meargă la război, răspunse Colin. Știu asta și am încercat să-l fac să se răzgândească. Să plece din Scoția era ca și cum s-ar fi despărțit de un organ vital pentru el, dar se adunau din ce în ce mai mulți bărbați din părțile locului și cunoșteam Perthshire la fel de bine ca oricare. Eram nerăbdător să intru în armată și nu mă putea opri nimeni.

— Erai tânăr, Lord Colin. Când suntem tineri nu avem prea multă minte.

Vorbea de parcă ea – o lady perfectă care provenea dintr-o familie perfectă – făcuse o greșeală catastrofală într-un anumit moment al vieții ei, lucru care nu era posibil.

— Hamish nu a vrut să merg și eu, continuă Colin, iar cuvintele se răsuciră ca un cuțit în conștiința lui vinovată. Am scris discursuri despre patriotism și despre monstrul corsican menite să agite spiritele, mi-am făcut partea, dar adevărul este că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie ce rege George se afla pe tron. Nu mi-a păsat niciodată, ceea ce înseamnă că sunt un rebel, presupun. Am vrut pur și simplu să am parte de aventură, să văd alte zări, chipuri noi și să mă întorc acoperit de glorie.

Alți călăreți se îndreptau acum spre ei, doi bărbați pe care Colin îi recunoscuse ca fiind verii Windhams – încă niciun semn de domnișoara Anwen. Amândoi bărbații

călăreau niște exemplare frumoase și, deși îi zâmbiră afectuos lui Megan, el nu primi decât niște priviri încruntate și pălării ridicate.

Așa și trebuia, pentru că doamna ar fi trebuit să se plimbe în compania altui MacHugh.

— Ai găsit alte zări, aventuri și glorie? întrebă domnișoara Megan când își reluară plimbarea pe alee.

Colin chibzui o clipă la întrebarea ei, pentru că nu era genul de femeie care să se mulțumească cu un răspuns obișnuit de curtoazie. Nu avea să-i studieze expresia feței pentru că nu purta ochelari, dar avea să simtă nota de sinceritatea din glasul lui.

— Am legat prietenii minunate, am văzut părți de lume pe care un flăcău scoțian nu le-ar fi văzut altfel și am luptat bine. Mie mi-a priit viața în armată, și spun asta cu toată sinceritatea.

— Atunci fără îndoială că Hamish se bucură pentru tine, iar fericirea ta înseamnă enorm pentru el. Poate că și tu ar trebui să fii fericit.

— Cum să fiu fericit, când îl văd pe fratele meu...

Colin nu putea vorbi fără menajamente în fața unei lady, deși ar fi vrut. Hamish irosea șansa de a-i face curte domnișoarei Megan, își dezamăgea gazdele, înrăutățea situația lui Eddie și Ronnie și, în general, strica totul.

Și Colin nu știa cum să intervină, nu știa cum să fie fratele bun care fusese Hamish de atâtea ori pentru ei.

Oare așa se simțea și Hamish când intra Colin în vreun bucluc? Neputincios, nepotrivit, frustrat și aproape sufocat de nevoia de-a ajuta?

— Lăsăm caii să se odihnească?

Domnișoara Megan își opri iapa, dar Colin nu înțelegea de ce se opri și armăsarul lui pe mijlocul aleii.

— Înaintează, calule, mormăi Colin și bestia îi dădu ascultare. Trebuie să am o scurtă discuție cu fratele meu. Să-i explic unele lucruri.

— Nu-i vorbi în numele meu, spuse domnișoara Megan. Am o mare stimă pentru Murdoch și nu vreau să-l deranjezi din cauza mea. Dar mai am o întrebare pentru

tine, Colin.

Colin își dorea foarte mult să pornească în galop spre casa fratelui său, să-l găsească pe Hamish și *să-i mulțumească*. Nu mulțumirile pline de ranchiună ale unui tânăr pentru cel care l-a salvat de dueluri, ci ale unui frate pe care îl scăpase de moarte de multe ori.

— Cred că domnul de acolo este pregătit să te însoțească până acasă, domnișoară Megan.

— Lui Keswick îi place să stea singur, îl asigură Megan. Este un văr conștiincios, dar nu e ca și cum aş putea cădea din şa. Nu în ultimul timp, oricum. Întrebarea pe care vreau să ți-o pun e numai pentru urechile tale și sper că îmi vei răspunde sincer.

Colin se agită în sinea lui.

— Hamish a ucis un om neînarmat, domnișoară Megan. S-a întâmplat în toiul luptei, a fost una din multe alte morți și asta este tot ce trebuie să știi. Hamish era la vreo zece metri de flancul meu, așa că nu am văzut nimic. Mi-a povestit apoi că ajunsese la disperare pentru că linia noastră nu avansa, iar ploaia începuse din nou să cadă. Hamish trebuie să lase toate amintirile astea acolo, pe câmpul de luptă, pentru că a fost un act de violență necesar pentru victoria noastră.

Domnișoara Megan își flutură mâna înmănușată și își mută cravașa în cealaltă parte.

— Știu totul despre asta, Lord Colin. A strangulat un om cu mâinile goale sau i-a rupt gâtul, posibil amândouă variantele. Mai mult decât îngrozitor pentru toți cei implicați și, cu siguranță, regretabil. Nu pretind că pot înțelege ce se întâmplă în mijlocul unei lupte. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu Hamish când a fost prins în ambuscadă. Cred că aceasta este amintirea care îl bântuie cel mai groaznic și cu toate astea de abia dacă vorbește despre întâmplarea aceea. Vrei, te rog, să-mi spui ce s-a întâmplat?

Știa totul despre acea zi îngrozitoare în Spania? Numai Hamish ar fi putut să-i povestească, și totuși ea se afla aici, dorind să afle și mai multe.

La patruzeci de metri în fața lor, contele de Keswick se așeza pe calul său de parcă ar fi pozat pentru o statuie. Ar fi așteptat-o pe Megan și până la vară.

— Îl iubești pe Hamish, nu-i așa? o întrebă Colin, deși îi era clar că nu înțelegea decât vag ce înseamnă dragostea, dacă o femeie atât de curajoasă îl iubea pe fratele lui. Era o problemă pentru Hamish, dar o problemă bună pe care ar fi trebuit s-o întâlnească de multă vreme.

— Îl iubesc din toată inima mea și îl voi iubi pentru totdeauna. Nu uita lucrul acesta, Lord Colin, dacă ai de gând să-mi ascunzi câteva adevăruri simple.

— Cred că ar fi mai bine să renunți la titlu, îmi poți spune doar Colin atunci când suntem singuri.

Megan mângâie greabănul iepei.

— Colin, atunci. Așadar... îmi vei spune ce s-a întâmplat, te rog?

Soarele se ridică și mai sus pe cer, iar râsetele copiilor se alătură măcăitului rațelor și zdrăngănitului trăsurilor pe aleile și sub arțarii falnici din Hyde Park.

Pe măsură ce dimineața se topea în amiază, Colin îi povesti lui Megan Windham despre momentul în care Hamish MacHugh alesese moartea în locul dezonoarei și supraviețuise doar ca să-și regrete alegerea.

*

— Bunurile trebuie plătite. Balanța contabilă trebuie să fie rezolvată, mormăi Hamish cuvintele pe care tatăl lui le folosisese mereu pentru a-l admonesta. Cea mai mare parte a după-amiezilor le dedica finanțelor familiei și, deși Hamish scrisese cecuri în alb și mintea lui făcea calcule, inima lui suferea crunt.

Oare cum se simțea Megan și cum avea să o asigure el că se gândise tot timpul la mijloace prin care să dejoace planurile lui Sir Fletcher? O mică bârfă, o întâmplare dezonorantă, un negustor nemulțumit, orice...

— Încă mai lucrezi? îl întrebă Colin așezându-se vizavi de biroul lui Hamish. Să-nțeleg că și în seara asta ne lași

singuri? Că lași doar pe seama noastră reverențele, zâmbetele, conversațiile și flirtul?

— Flirtează cu precauție, frățioare, îl avertiză Hamish frecându-și ochii.

Și gestul acesta îl făcu să se gândească la Megan.

— Ai renunțat pentru totdeauna la a mai ieși în societate? Întrebă Colin. Jumătate din mamele din Londra vor intra în depresie.

— În timp ce vânătorii de zestre se vor bucura. Ai întâlnit vreo tânără domnișoară care ți-a atras atenția, Colin?

Hamish ridică una din ultimele note de plată și o studie, în loc să urmărească expresia lui Colin.

Era o factură exorbitantă pentru niște ghetе, de la magazinul Puget și Fiii. Hamish amânase să o plătească, în primul rând pentru că nimeni din familie nu cumpăraseră de curând ghetе care să explice o asemenea cheltuială. Mai mult, nimeni din familie și nici alte rude care locuiau în alte părți ale Londrei – niciun văr de-al doilea, niciun cumnat, nicio mătușă în vârstă – nu auziseră vreodată de această prăvălie.

— Credeam că ești pe punctul de-a cere mâna unei tinere domnișoare, Hamish. Colin îl privi acuzator și plin de milă.

— Așa era, Colin, dar circumstanțele s-au schimbat. Ești sigur că asta nu este a ta?

Colin smulse factura și o așeză deoparte.

— Nu vreau să vorbesc despre bani, Hamish! Megan Windham ține la tine, iar tu i-ai întors spatele. Nu e frumos din partea ta și nu îmi dai un exemplu bun.

— Mă cerți? Ce situație stranie și înduioșătoare!

Colin se ridică, își propti mâinile pe birou și se aplecă în față, într-atât încât nasul lui ajunsese la numai câțiva centimetri de nasul lui Hamish.

— Da, te cert! Nu mă pot gândi decât că ai găsit altă cale de-a face pe martirul și m-am săturat!

În clipa aceea, Colin arăta exact ca tatăl lor. Nimeni nu interpreta mai bine spiritul virulent și criminal decât

tatăl lor.

— Nu sunt un martir nobil, replică Hamish. Decât dacă te referi la sumele pe care le plătesc pentru surorile noastre. Sunt un parvenit scoțian, blestemat cu un titlu nobiliar, căruia i s-au aprins un pic prea mult călcâiele după domnișoara Megan. O prețuiesc nespus și dacă nu o mai curtez atunci e din cauză că îmi adun muniție pentru cei care o deranjează pe doamna în cauză.

Hamish nu avusese de gând să facă atâtea dezvăluiri, dar Colin părea ușurat. Se lăsă la loc și ridică factura.

— Cineva îi face probleme domnișoarei Megan?

— Nu cineva, însuși Sir Fletcher Pilkington. Doamna i-a refuzat atențiile, dar el încearcă să o forțeze.

Din acest punct de vedere, era destul de clar. Colin duse hârtia la buze.

— Deci ăsta e motivul pentru care Sir Fletcher a răspândit toate zvonurile alea împotriva ta, în cluburi. Credeam că e gelos pe titlul tău.

— Iar tu nu l-ai provocat la duel. Sunt mândru de tine, Colin. Lasă-l să spună ce vrea, și în cele din urmă voi reuși să folosesc ceva împotriva lui. Dă-mi înapoi factura aia afurisită, că altfel o să ajung la închisoare din cauza unei fițuici neplătite, pe care ai luat-o ca semn de carte.

Colin se uită la documentul pe care îl ținea în mână.

— Acesta este chitanța care nu are sens? Mă întreb dacă nu cumva negustorii aceștia or fi rudele sărace ale contelui de Plyne... Are foarte multe rubedenii, motiv pentru care atât de mulți din familia Puget și-au cumpărat posturile din armată.

Lui Hamish i se ridică părul de pe ceafă, deși era o după-amiază blândă și însorită.

— E o problemă cu această chitanță, Colin. Eu n-am cumpărat ghetе de la prăvălia aia și nici tu.

— Atunci există două probleme. Uită-te la semnătură.

Colin avea o vedere bună, și totuși duse chitanța la fereastră.

— Asta nu e semnătura ta. Seamănă, dar nu este a ta.

— Sir Fletcher a falsificat scrisori despre care pretinde

că sunt de la domnișoara Megan, iar acum văd o chitanță falsificată printre cele pe care sunt obligat să le plătesc. La scurt timp după masa de prânz mi-am dat seama de ce nu voiam să o plătesc, iar coincidența asta – falsificarea creează problemele dintre mine și domnișoara Megan – mă pune pe gânduri.

— Ceva este putred în Mayfair, declară Colin aducând documentul ofensator înapoi la birou. Pe chitanță e trecută o adresă. Acum mă lași să le fac o vizită?

Instinctul îi spunea să nu-i permită lui Colin să-și asume riscuri în numele lui.

— Dacă mă duc singur, o să mă urmărești, nu-i așa?

Colin făcu un semn spre ușă.

— Nu ți-am mulțumit niciodată că te-ai lăsat prins de inamic în Franța. Lasă-mă să-ți mulțumesc acum...

Cu o lună în urmă, Hamish s-ar fi opus, s-ar fi certat, ar fi blestemat și ar fi făcut apel la rang pentru a-l reține pe Colin acasă, în siguranță. În Spania, Franța și la Waterloo, Hamish reușise să-l țină pe Colin în siguranță, dar acum Colin nu mai era un flăcău din Highland, dornic să vadă lumea. Devenise un soldat și un frate de care putea fi mândru.

Zilele în care chibzuise de unul singur la mijloace pentru a-l opri pe Sir Fletcher nu-l ajutaseră cu nimic, dar acum avea în posesia lui această chitanță falsificată.

Colin îi învinsese pe francezi atunci când aceștia erau porniți să facă măcel. Cu siguranță se putea descurca de unul singur într-o plimbare nevinovată prin cartier.

*

Megan dusesese dorul prietenilor și rudelor sale plecate în război. Mai rău, îi fusese dor de Sir Fletcher și se rugase în fiecare noapte pentru siguranța lui.

În schimb, ar fi trebuit să se roage pentru propria ei siguranță.

Și totuși, starea aceea de neliniște și îngrijorare pălea în comparație cu dorul pe care îl simțea pentru Hamish,

chiar dacă știa că locuia la doar câteva străzi depărtare. Putea la fel de bine să se afle pe colinele din Pirinei, pentru că Megan nu-l văzuse deloc în ultima săptămână.

Pe de-o parte pentru a-l evita pe Sir Fletcher și pe de altă parte pentru că Megan era sătulă să se prefacă fericită în fiecare seară, așa că se hotărâse să rămână acasă.

Anwen o îmbrățișase și îi făcuse cu ochiul, și nimeni nu privise chiorăș decizia ei.

Trecuse mai mult de o săptămână de așa-numita încetare a focului, și de atunci Megan nu mai auzise nimic de Hamish. El nu ar fugi niciodată, nu s-ar clinti din fața focului inamic, dar era un bărbat extrem de practic și orice comandant bătea în retragere la un moment dat.

Megan urcă în dormitorul ei, deși în ultimul timp somnul nu era cel mai bun prieten al ei.

Când deschise ușa dormitorului, observă o mică schimbare. Aerul era mai proaspăt, mai parfumat a plante sălbatice, probabil din cauză că ușile balconului fuseseră deschise de curând.

Cel mai probabil pentru că Hamish MacHugh adormise iarăși în patul ei.

Megan se dezbracă în tăcere, încuie atât ușa salonașului ei, cât și ușa dormitorului, apoi se urcă în pat alături de iubitul ei.

— Ai fi un spion excelent, comentă Hamish apucând-o de umeri, la felul în care te-ai strecurat aici pe furiș, ca o pisică. Nu voiam să adorm iarăși.

Iar Megan nu voia să-l lase să coboare din pat.

— Mă bucur că ești aici, mi-a fost îngrozitor de dor de tine.

Și ca nu cumva să considere cuvintele ei ca o banalitate, Megan se ridică într-un cot și îl sărută.

Săruturile lor deveniseră deja o formă de comunicare între ei.

Hamish venise să-i aducă vești, dar și lui îi fusese teribil de dor de ea. Asta îi transmitea sărutul lui. Iar felul în care oftă îi dădu de înțeles că veștile nu erau bune.

— Spune-mi tot, îi ceru Megan așezându-se lângă el și

rezemându-și capul pe umărul lui. Atâta timp cât Sir Fletcher nu a început să strige în gura mare că a făcut rost de o licență specială ca să se însoare cu mine, pot suporta orice.

Atât timp cât Hamish continua să se strecoare în camera ei și să o țină în brațe.

— Sir Fletcher pretinde că are copii falsificate după scrisorile tale, deși copierea fiecărui cuvânt, literă cu literă, trebuie să fi fost o sarcină plictisitoare și istovitoare, iar asta înseamnă că sunt niște falsuri, nu copii.

Acum că stătea întinsă lângă Hamish, Megan se putea gândi rațional la situația ei, nu doar să se îngrijoreze sau să fiarbă de mânie.

— Sir Fletcher susține că mi-a copiat până și semnătura. Iar de aici înțeleg că mi-a copiat scrisul.

— Cum? întrebă Hamish întorcându-se cu fața spre ea. Falsificarea este o artă, chiar dacă este o infracțiune. Și eu mi-am pus această întrebare în repetate rânduri. E puțin probabil ca fiul unui conte să aibă afaceri cu delincvenți, dar apoi am primit o chitanță de la un cizmar, Puget și Fiii, pe care a fost falsificată și semnătura mea.

— Familia contelui Plyne se numește Puget, remarcă Megan. L-am văzut pe Garner Puget în compania lui Sir Fletcher, în mai multe rânduri. Nu părea niciodată prea fericit, pe de altă parte e sărac...

Hamish avea absolută dreptate. Falsificarea de documente era o artă.

— Garner Puget este un artist talentat, continuă Megan. Le-a făcut părinților săi niște portrete demne de Academia Regală de Arte. Nu este considerat un vânător de zestre, dar nu este nici foarte eligibil. Mătușa spune că cea mai mare dintre surorile Pilkington este îndrăgostită de el.

Hamish o sărută pe Megan pe colțul gurii.

— Știam eu că trebuie să ne împărtășim informațiile! Desigur, tu cunoști situația fiecărui burlac care intră în sălile de bal din Mayfair. Ai confirmat ceea ce am aflat și eu despre nu-atât-de-onorabilul Garner Puget.

Megan trebui să-i răspundă la sărut, deși voia să afle

și informațiile pe care le deținea el. După câteva săruturi pasionale, Hamish – care între timp o prinsese sub trupul lui și, cumva, își pierduse cămașa – se trase înapoi.

— Dacă vom continua așa, o să uit și cum mă cheamă, Meggie, scumpo, și nu am venit aici ca să-ți risc și mai mult reputația.

Megan își puse gleznele în jurul mijlocului său.

Hamish fu stârnit, deși încă mai purta kiltul.

— Povestește-mi restul, după care te voi lua prizonier, Hamish MacHugh. Ți-am dus dorul și a fost insuportabil. De fiecare dată când intram într-o sală de bal și tu nu erai acolo, mă temeam că Sir Fletcher mă va surprinde, cerându-mă de soție în public. I-ar plăcea asta, să-mi forțeze mâna în timp ce toată lumea bună îmi zâmbește și încuviințează norocul care a dat peste mine.

— E posibil ca Puget să-ți fi falsificat scrisorile, rosti Hamish. Am primit o chitanță falsificată pe care trebuia s-o plătesc la adresa proprietăreii lui Puget, chiar după colțul la care locuiește el, în Knightsbridge. Am trimis un cec drept plată, iar când Puget o să-l ridice voi avea suficiente motive să depun acuzații împotriva lui. Din câte îmi dau seama, asta ne va oferi nouă niște variante de acțiune.

„Nouă” și „variante de acțiune” se potriveau de minune în aceeași propoziție.

— Scoate-ți kiltul, Hamish, te rog.

El se lăsă pe spate și începu să facă întocmai.

— O variantă este să smulgem o mărturisire de la Puget, dar Sir Fletcher e posibil să se declare nevinovat și consternat de acuzații. Mai există o problemă dacă urmărim varianta asta.

— Ascult.

În același timp, Megan admira pieptul gol, brațele, umerii și gâtul lui Hamish. Nu putea vedea detalii în lumina pe care o răspândea focul din cămin, dar distingea niște contururi, îi simțea căldura și formele și îi văzu kiltul zburând pe podea într-un morman de lână.

— Mă înnebunești, șopti Hamish poziționându-se deasupra ei. Dumnezeu, cât de frumos miroși, fetițo. Voi fi

primul bărbat din Perthshire care va avea propriul său lămâi.

Hamish mirosea și mai bine, a curat și iarbă-neagră.

— Puget plănuiește să fugă cu sora lui Sir Fletcher? întrebă Megan. Poate de aceea a încercat să fure de la tine. În locul lui, aş face aproape orice ca să ajung cât mai departe de Sir Fletcher.

Hamish se apropie și-și lipi obrazul de al ei.

— Consideri că Puget este doar o altă victimă de-a lui Sir Fletcher, și nu un complice? De ce?

Destul de curând, Megan nu avea să mai poată număra nici până la trei.

— Pentru că asta face Sir Fletcher. Susține oameni buni în situații neplăcute, cum s-a întâmplat cu flăcăul ăla care aproape era mort de foame. Cum mi s-a întâmplat mie. Eram lipsită de experiență, credeam că iubesc și nu gândeam și nu știam nimic despre lume, ca orice tânără.

Megan înțelegea asta, acum că Hamish era dispus să-l tragă la răspundere pe Sir Fletcher. Greșeala ei fusese inocența, nimic mai mult. Dacă Hamish nu îl putea găsi pe Puget și nu reușea să scoată de la el o mărturisire – o mărturisire care să-l implice pe Sir Fletcher – ea avea să plătească acel gest necugetat pentru tot restul vieții.

— Ai fost prea inocentă pentru binele tău, spuse Hamish. Asta e altă dovadă că englezii greșesc că-și cresc fiicele să fie atât de inocente. Dacă îl voi putea găsi pe Puget, mă voi asigura că mărturia sa îl va implica pe Sir Fletcher. Dacă Sir Fletcher era dispus să folosească un falsificator ca să te prindă în capcană și să fure bani de la mine, atunci sigur e capabil să-l folosească pe Puget și în alte moduri.

Megan se arcui sub trupul cald al lui Hamish pentru că tânjea să-l aibă mult mai aproape.

— Care este problema cu varianta asta de acțiune? întrebă Megan. Ar trebui să se simtă ușurat că scapă din ghearele lui Sir Fletcher, presupunând că nu vei anunța autoritățile.

Hamish se cuibări la căldura feminității ei, dar nu o

pătrunse.

— Problema, Meggie, este că nu-l pot găsi pe Puget. N-a mai fost văzut în societate de când am vorbit noi ultima dată. Dacă e pe drum spre Gretna Green cu doamna inimii sale, nimeni nu scoate niciun cuvânt despre asta.

Scoția era la zile întregi depărtare, iar răbdarea lui Sir Fletcher ajungea la capăt. Megan fu iarăși copleșită de disperare.

Pentru un moment, nu se mișcă. Rămase locului, aproape unită cu iubitul ei, îndurând posibilitatea ca Sir Fletcher să câștige până la urmă. Avea copii după scrisorile ei, complicele lui era de negăsit, iar variantele lui Megan se restrângeau cu repeziciune la o reputație distrusă pentru ea și surorile ei sau la căsătoria cu o canalie.

Și totuși, Hamish venise la ea. Hamish nu renunțase și nu avea s-o facă niciodată. Megan își înfășură brațele în jurul lui și îl primi complet în trupul ei.

— Avem și altă problemă, Hamish.

— Meggie, inima mea, în clipa asta nu am nicio problemă pe lume. O țin în brațe pe femeia pe care o iubesc, și mă mulțumesc cu miracolul acesta.

„Femeia pe care o iubesc”. Cât de curajos era, cât de nobil.

Plăcerea îi umplu sufletul, o schimbare bine-venită și minunată.

— Și eu te iubesc, Hamish MacHugh, dar mai avem încă o problemă.

— Spune-mi care este această problemă, Meggie, deși, dacă mă iubești așa cum te iubesc eu pe tine, nu e nimic peste care să nu putem trece împreună.

Colin îi povestise lui Megan mai multe întâmplări din război cu Hamish.

Determinarea era o trăsătură de caracter pentru Hamish, la fel cum Sir Fletcher era țăfnos și clevetitor. Nu era vina ei că fusese păcălită de farmecul și aspectul elegant al lui Sir Fletcher, dar odată cu trecerea timpului ajunsese să regrete mai mult decât înainte.

— Meggie?

Megan renunță și la ultima fărâmbă de precauție și rosti cuvintele prin care îi oferea lui Hamish inima ei.

— Cred că sunt însărcinată.

Capitolul 19

Hamish întârziase în patul lui Megan mult mai mult decât ar fi trebuit, copleșit de emoții prea complicate pentru a le denumi. Fu invadat sentimentul că e martorul unui adevărat miracol, așa cum nu mai simțise niciodată, pentru că era posibil ca Megan să-i poarte copilul în pântec.

Acel sentiment atotputernic fu îndeaproape urmat de grijă și determinare, în același timp. Hamish nu avea să permită, în niciun caz, ca Megan și cu atât mai puțin copilul lor să îndure viitorul pe care îl uneltise Sir Fletcher.

Apoi frica dădu târcoale gândurilor lui Hamish, dar el alungă acel demon. Megan conta pe el și, deși trebuia să recurgă la mijloace urâte ca să câștige pe câmpul de luptă al societății din Mayfair, Hamish nu avea să accepte niciodată înfrângerea.

Se ridică din pat, oprindu-se să-și sărute iubita pe obraz și o înveli cu păturile. Petrecuseră o noapte plină de pasiune. Niciodată dragostea și dorința nu se îngemănaseră atât de bine.

Dragostea nu-i încetșase mintea lui Hamish, din contră, îl făcuse să vadă mai clar.

Coborî peste balustrada balconului, în timp ce pe străzile întunecate de dincolo de zidul grădinii, membrii înaltei societăți se întorceau de la ultimele baluri și serate.

Spre deosebire de ei, Hamish pleca la război. Avea să cerceteze fiecare cazinou, han și bordel din Londra ca să-l găsească pe Garner Puget, și avea să facă asta în următoarele zile.

Grădina de dedesubt era cufundată în întuneric, dar Hamish ajunsese cu ușurință pe pământ. Suflă un ultim sărut prin aer în direcția balconului lui Megan, rosti o rugăciune în

gând pentru ca Garner Puget să nu fi părăsit țara și parcurse jumătate din treptele terasei când fu oprit de o voce.

— Poți să dispari în noapte dacă vrei, Murdoch, dar ai furat virtutea lui Megan Windham și ești un om mort.

Tonul era plăcut, ceea ce făcea ca amenințarea să fie și mai credibilă. Hamish se întoarse încet, cu mâinile pe lângă corp, și se trezi față în față cu ducele de Moreland. Părul acestuia sclipea în nuanțe de auriu în lumina lunii și purta haine elegante care costau mai mult decât una din sumele cheltuite de Eddie sau Ronnie la croitoreasă.

— Bună seara, Excelență, spuse Hamish înclinându-se.

— Murdoch. Nu îi răspunse cu o plecăciune, nici măcar cu o înclinare a capului. Știi de ce copiii mei au numit camera aia „dormitorul flirturilor”?

— Nu, domnule.

— Pentru că oricine doarme acolo flirtează cu pericolul. Balconul este vizibil din apartamentele pe care le împart cu ducesa mea. Copiii mei, deși sunt foarte inteligenți, se pare că nu și-au dat seama de acest lucru.

Chipul ducelui nu exprima nimic – nici supărare, categoric nu amuzament și nici toleranță –, așa că și Hamish păstră o mină serioasă.

— Te rog să mă asiguri, Murdoch, că ai vizitat-o pe nepoata mea la invitația ei.

Și să-i facă lui Megan probleme cu unchiul ei? Hamish rămase tăcut, în timp ce Moreland rupse un boboc trandafir alb și îl învârti în degetele sale înmănușate.

— Ducesa mea pretinde că ești un om onest, deși te fâțâi de colo-colo în fusta aia ridicolă. Faptul că nu ai dat vina pe Megan mă scutește de necazul de-a te provoca la duel.

— Scuzele mele pentru că am abuzat de ospitalitatea voastră, Excelență. Vă mulțumesc pentru discreție.

Moreland adoptă o poziție militărească.

— Ai curajul să mă feliciți pentru discreția mea, tinere? Permite-mi să-ți dau câteva lecții cu privire la acest

subiect. Dacă o respecti câtuși de puțin pe Megan, nu te vei mai strecura prin grădini întunecoase, ci te vei limita la a-ți exprima ardoarea în alte locuri, cum ar fi sălile de bal aglomerate, terase bine luminate și trăsuri deschise. Jumătate din motivul pentru care o femeie trebuie curtată este ca să dovedești public că o stimezi.

— Da, Excelență.

Privirea lui Moreland era glacială în lumina lunii. Pe măsură ce tăcerea creștea, Hamish se gândi să-i povestească întreaga tărașenie ducelui, dar o astfel de mărturisire avea să arunce o lumină proastă asupra lui Megan.

— Nu mai ai nimic de spus, Murdoch? Niciun „Da, Excelență” sau „Nu se va mai întâmpla din nou, Excelență”?

— Scuzele mele sincere, Excelență.

Moreland pufni.

— Dispari și nu mă face să te mai prind la zece metri de Megan, decât dacă ești în public, iar ea te-a salutat în fața altor martori. Sir Fletcher a cerut să vorbească cu mine în particular, iar asta nu pică tocmai bine pentru tine, Murdoch.

Ducele dispăru în umbre, doar trandafirul alb lăsând să se vadă cum se întoarce în casă.

Cum naiba mai putea comunica cu Megan, când la orice eveniment social riscau să fie văzuți de Sir Fletcher?

Hamish smulse singurul boboc de trandafir alb rămas pe spalier, îl aruncă pe balconul lui Megan, apoi dispăru în noapte.

*

— Esther, amintește-mi să nu mai pun niciodată la îndoială instinctele tale. Percival își sublinie cuvintele oferindu-i ducesei sale trandafirul alb pe care îl culesese din grădină. L-am găsit pe Murdoch în grădină, afișând cel mai stupid și minunat zâmbet de îndrăgostit. Regret să te informez că Megan a noastră a primit vizite la ore

nepotrivite.

Esther se așează la măsuța de toaletă, puse jos trandafirul și începu să-și scoată acele de păr din coc. Avea trăsături puternice, iar înaintarea în vârstă nu făcuse decât să-i confere un aer de drăgălășenie și înțelepciune.

Încă mai avea părul auriu și o siluetă perfectă – în ochii soțului ei. Percival o opri și reluă el sarcina pe care o începuse ea.

— Îmi place Murdoch, spuse ducesa. Nu-mi place Sir Fletcher. Dacă te plictisești vreodată de rolul de duce, îți voi da referințe scrise că ești o cameristă minunată, atât timp cât te vei angaja numai în serviciul meu.

— Și mie îmi place Murdoch. S-a abținut să pună sub semnul întrebării înțelepciunea lui Megan și când am jucat rolul de Duce Revoltat, Murdoch a știut să-și țină gura. E isteț, după cum spun scoțienii. L-am insultat portul tradițional și el tot nu a reacționat.

Esther își privi soțul în oglindă radiind de bucurie.

— Ai fost obraznic, Percival. Ador talentul tău de-a fi obraznic. Cel puțin nu l-ai amenințat cu duelul.

— Am tot respectul pentru reflexele mai rapide și ținta mult mai bună a unui soldat experimentat. Întotdeauna folosești atât de multe ace de păr, draga mea?

— Ar trebui să mă tund puțin, răspunse Esther. Așadar l-ai trezit la realitate pe Murdoch, l-ai făcut să tremure de frică și să-și ceară scuze?

Acesta era răspunsul standard atunci când un pretendent plin de pasiune era prins în grădină, cu condiția ca pețitorul să fie cel preferat de tânăra domnișoară. Percival îi scoase și ultimul ac de păr și începu să-i despletească cosițele. Esther arătase foarte elegant în seara aceea, dar așa era de fiecare dată.

— Esther, oare de ce nu o cere în căsătorie Murdoch? Sir Fletcher mi-a cerut o întrevvedere, iar eu trebuie să-l primesc în cele din urmă. Dacă îmi cere permisiunea să o curteze pe Megan, nu mă pot gândi la un motiv ca să-l refuz. Tatăl lui Sir Fletcher mi-ar lua-o în nume de rău dacă l-aș descuraja pe fiul său, iar bătrânul este și-așa destul de

plictisitor, când am nevoie de votul lui în Camera Lorzilor.

Părul lui Esther căzu în valuri lungi și mătăsoase pe umeri și spate. Îi întinse peria de păr lui Percival și luă trandafirul.

— Ce-ar fi să te consulți cu fiii noștri? propuse ea răsucind floarea între degete. Westhaven și Valentine se plimbă în aceleași cercuri cu Sir Fletcher și îl cunosc într-o oarecare măsură pe Murdoch. Dacă nu înțelegi complet o situație, Percival, atunci probabil că nu deții toate datele problemei. După toate aparențele, Megan îl preferă cu tot sufletul pe Murdoch și de-abia îl tolerează pe Sir Fletcher.

— Dreapta sau stânga? întrebă Percival.

— Stânga, te rog.

El îi făcu o coadă pe care i-o aranjă pe umărul stâng.

— Ai pus degetul pe rană, ca de obicei. Probabil că nu am toate datele poveștii. L-am avertizat pe Murdoch că, pe viitor, va trebui să-și limiteze atențiile numai în spații publice, în locuri acceptabile. Nu-mi place să vorbească lumea că primul nepot va fi un bebeluș de șapte luni.

Esther se ridică.

— Primul nostru copil a fost născut la șapte luni după nuntă. La fel au pățit și Gladys și Tony. Moștenitorul Westhaven a fost un copil născut la șapte luni, la fel și răposatul tău frate mai mare. Nu ai niciun pic de respect pentru tradiție, Moreland?

Percival avea un respect infinit pentru soția sa și pentru nebunia tinerilor îndrăgostiți.

— Dacă îl mai văd pe Murdoch escaladând gardurile grădinii, atunci îl las pe mâinile tale, mai spuse el și își sărută soția pe creștet. Încă mă gândesc la sugestia ta că nu am toate datele problemei.

— Vom alerta copiii, replică Esther și-i întinse lui Percival o panglică de păr. Era albastră, nuanța ei preferată, pentru că avea aceeași culoare ca a ochilor lui, cel puțin așa susținea ea. Dacă există informații pe care nu le avem, atunci le vom afla cât de curând. Trebuie să pun floarea asta în apă înainte de culcare.

— O voi face eu, se offeri Percival luând floarea dintre

degetele ei. Peșitul este o îndeletnicire istovitoare și mai avem încă trei nepoate de care să ne ocupăm.

Esther se ridică de la măsuța de toaletă și își îmbrățișă soțul.

— Și apoi, iubirea mea, vom aștepta să crească nepoatele. Rose și Bronwyn vor face ravagii în orașul ăsta, iar Bridget nu este cu nimic mai prejos. De-abia aștept.

Percival putea aștepta. Tinerii intrau uneori în cele mai amuzante necazuri, deși, cu toate astea, situația lui Megan nu părea deloc amuzantă.

*

— Nimic, raportă Colin. Nicio șoaptă, nicio umbră. Niciun indiciu sau o bănuială. Îmi pare rău, Hamish.

Hamish își atinse borul pălăriei spre o contesă – faptul că-și petrecea atâta timp în saloanele de bal îl ajutase să le distingă pe contese de baronese – și se opri pe treptele reședinței lordului Westhaven.

— Ai încercat, îl liniști el. Oamenii au încercat, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că mulți din fosta infanterie n-ar avea de unde să știe pe unde umblă fiul unui conte.

Dar faptul că foștii oameni aflați sub comanda lui Hamish încercaseră să-l ajute, la atâta vreme după ce se terminase războiul, însemna foarte mult pentru el.

— Ce facem aici? Întrebă Colin privind ghivecele cu panseluțe de pe treptele de la intrare.

— I-am trimis un bilet contelui de Keswick prin care i-am cerut să-mi ofere o oră din timpul său. El a sugerat să ne întâlnim aici.

— Le vei cere unor nobili englezi să te ajute să-l găsești pe Puget? Întrebă Colin cu mâinile în șolduri.

De ce erau cei din clanul MacHugh atât de predispuși la certuri în public?

— I-aș implora și pe dracii lui Satana să mă ajute, dacă asta i-ar aduce liniștea sufletească lui Megan. În orice zi de acum înainte, Sir Fletcher ar putea să-i facă o vizită lui Moreland ca să-i ceară permisiunea să o curteze. În orice

seară de acum înainte, Sir Fletcher ar putea anunța toți oamenii din Mayfair că este atât de îndrăgostit că n-are încotro decât să-i ceară mâna alesei sale într-un afurisit salon de bal. Nu mai am timp, Colin.

Dar Hamish nu putea renunța la speranță. Se considerase imun la speranță, dincolo de tentaculele ei lipicioase. Nu mai sperase decât la o viață responsabilă și mulțumitoare, marcată din când în când de câte un coșmar. Apoi fusese binecuvântat cu încrederea lui Megan Windham, și ambițiile sale sporiseră ca stelele pe cerul nopții.

— Așadar, vei apela la ofițerii englezi care te ridiculizau? insistă Colin. Aceiași oameni care și-au bătut joc de amândoi, au răspândit zvonuri și au terfelit curajul nostru?

— Colin, nu pot rezolva problema asta de unul singur. Nu putem face asta singuri. Puget este fiul unui lord englez, așa că mă voi adresa lorzilor englezi. Mă poți lăsa aici, voi înțelege.

Cu toate astea, Hamish nu voia să rămână fără sprijinul fratelui său. De fapt, dacă ar fi fost în stare să le aducă și pe Eddie și pe Ronnie, ar fi făcut-o.

Colin Hamish îl împinse cu atâta putere, că îl dădu un pas înapoi.

— De parcă mi-aș lăsa fratele singur să stea în fața unei haite de șacali, fără niciun ajutor loial alături...

Hamish îl împinse înapoi, de dragul iubirii frățești, pentru că fratele lui ar fi fost îngrozit dacă l-ar fi îmbrățișat în plin stradă.

— Văd că oferim înaltei societăți o adevărată demonstrație de maniere tipic scoțiene.

Hamish cunoștea glasul acela, însă nu era vorba de Moreland.

Moștenitorul lui Moreland stătea la nici doi metri depărtare, îmbrăcat în cele mai bune haine de dimineață și cu un baston de plimbare în mână.

— Westhaven, ziua bună! Îl cunoști pe fratele meu, Lord Colin MacHugh.

Westhaven se înclină.

— Putem sta aici ca să ne etalăm ținutele sau să ne alăturăm fraților mei înainte ca întreaga mea rezervă de marțipan să se golească.

Făcu un semn spre trepte și Hamish o luă înainte spre intrare.

Majordomul își întâmpină stăpânul cu vestea că ceilalți domni erau în bibliotecă și că soția lui ceruse să li se servească ceai și prăjiturile.

De parcă niște prăjiturile și două guri de ceai îndulcit ar fi rezolvat problemele cu care se confrunta Hamish...

Printre domnii prezenți se aflau Lord Keswick, Valentine și Rosecroft.

— Uitați pe cine am găsit pe treptele de la intrare, începu Westhaven. Doi nobili burlaci și bogați care nu au avut suficientă minte să le ia și pe surorile lor la plimbare, pentru siguranță.

— Aiurea, îl contră Hamish. Surorile mele au dobândit batalioane de prieteni și toți sunt dornici să se căsătorească. Debutantele pândesc pe la uși și ies de prin magazine dacă apar surorile mele. Dacă sunt numai eu și Colin, atunci vom avea liniște.

— L-a contrazis pe Westhaven, observă Lord Valentine. Mamei i-ar plăcea asta.

— E Worsthaven pentru tine, comentă Rosecroft.

— Destul, *Rosebud*, îl tachină Westhaven. Luăm loc? Keswick, tu ai organizat această întâlnire, și dacă soția ta uimitoare nu a putut rezolva orice te chinuie, atunci înseamnă că e vorba de o problemă cu adevărat spinoasă.

Se așezară cu toții în jurul unei mese rotunde cu opt locuri. Westhaven luă o cutie de pe polița de deasupra șemineului și i-o întinse lui Keswick, apoi acesta o înmână celui din dreapta lui.

— Dulciurile din casa asta sunt întotdeauna proaspete, spuse Keswick servindu-se cu o bomboană și întinzându-i cutia lordului Valentine. Nicăieri nu vei mai vedea adulți în toată firea stricându-și pofta de mâncare ca în casa lui Westhaven. Este îngrozitor de copilăresc.

— la încă una, spuse Lord Valentine fluturând cutia de metal pe sub nasul lui Keswick.

— Nu mă supăr dacă iau. Lasă câteva și pentru oaspeții noștri. Nu trebuie să renunți complet la maniere.

După câte se părea, consumul de bomboane în bibliotecă era un ritual cunoscut numai de nobilii englezi. Colin se servi cu o bomboană și îi întinse lui Hamish cutia aproape goală.

— Keswick, începu Westhaven. Ai cuvântul.

— Mulțumirile mele. Voi fi scurt.

— Louisa nu te descrie așa, murmură Lord Valentine.

Rosecroft îl plesni peste braț, iar Colin mai luă o bomboană din cutia de metal care se afla încă în mâinile lui Hamish.

— Voi fi succint, repetă Keswick. Murdoch trebuie să-l găsească pe Garner Puget, unul dintre fiii mai mici ai contelui de Plyne. Problema este urgentă. Puget s-a comportat inacceptabil, probabil la îndemnul lui Sir Fletcher, care e foarte posibil să-l fi constrâns pe acesta să falsifice niște documente de natură intimă.

— Îl cunosc pe Puget, interveni Rosecroft. A fost scribul regimentului, în lipsa unui termen mai bun de descriere. Avea un scris frumos și era mereu dispus să scrie câte un bilet pentru acasă pentru bărbații care nu o puteau face.

— Ceea ce înseamnă, continuă Keswick, că e posibil ca Puget să fi scris de capul lui câte o misivă, un ordin sau vreun facsimil. L-a văzut cineva în ultima săptămână?

Urmă o discuție generală despre locurile în care ar putea fi găsit Puget și cine ar fi mai bine să îl caute. Westhaven întocmi o listă de cluburi din care făcea parte și Puget, cineva oferî numele croitorului său, altcineva fu de acord să discute cu proprietăreasa lui. Dacă ar fi mers Hamish, femeia nici nu i-ar fi aruncat o privire. Dar pentru că era vorba de aristocrați englezi, avea să-i întâmpine și cu o reverență.

Hamish puse o bucată de marțipan în gură și rămase surprins de bogăția și intensitatea aromei.

Cum fu surpriza de a descoperi că verii aristocrați ai lui Megan erau, de fapt, niște gentlemani. Își oferiră ajutorul fără să pună prea multe întrebări, iar asta îi aduse o ușurare extraordinară. Hamish nu ar fi știut ce cluburi frecventa Puget sau la cel croitor se îmbrăca.

— Ai mâncat ultima bomboană? îl întrebă Colin.

Hamish îi întinse cutia și la scurt timp după aceea se încheie și întâlnirea. Un lacheu îi aduse lui Westhaven un bilet pe care acesta de abia avu timp să-l citească înainte să i-l smulgă Rosecroft din mână.

— Ne-a chemat Moreland, rosti Rosecroft și-i întinse biletul lordului Valentine. Vrea să ne consulte într-o chestiune delicată.

Westhaven își recuperează biletul.

— De ce l-ar interesa părerea a doi bădărani într-o chestiune delicată, chiar nu știu!

— Cel mai probabil eu sunt subiectul acelei discuții, interveni Hamish. Excelența Sa m-a descoperit dând târcoale prin grădină, la o oră târzie.

Conversația încetă, și toți cei patru lorzi englezi considerară necesar să studieze mai îndeaproape stucatura, lambriurile și cărțile care umpleau din abundență rafturile de pe cei doi pereți din bibliotecă. Fără îndoială, copiii lor aveau să se nască drept urmare a intervenției divine, atât de delicată erau.

— Moreland te-a prins sub balcon lui Megan, și totuși mai trăiești, murmură Rosecroft după o tăcere respectuoasă. Cred că devine sentimental.

— Poate că problema delicată este ce răspuns să-i dea lui Sir Fletcher legat de așteptările sale matrimoniale? sugeră Keswick.

— Oricum ar fi, interveni Hamish ridicându-se în picioare, întreabă-l pe duce dacă știe unde s-a dus Garner Puget. Am sentimentul că Moreland știe mai multe decât Dumnezeu, iar ducesa lui chiar mai multe decât Moreland și Dumnezeu la un loc, cel puțin legat felul în care funcționează înalta societate – și familiile lor.

Westhaven se uită în gol pentru o clipă, apoi clătină

din cap.

— Dacă îl implicăm pe Excelența Sa e ca și cum am aduce artileria grea. N-aveam de unde ști unde va ateriza ghiuleaua sau pe cine va atinge șrapnelul. Vom întreba pe un ton normal dacă știe pe unde s-ar putea afla Puget. Dacă insistăm, riscăm să se implice, iar asta e la fel de dorit ca izbucnirea unor focare de ciumă, holeră și tifos în același timp.

În timp ce restul își murmurau acordul, Colin se ridică și luă ultima bomboană de marțipan. Hamish se încruntă la el, dar Colin băgă bomboana în gură și-i făcu cu ochiul.

Keswick li se alătură pe culoar, după toate aparențele fiind scutit de prezența la reședința ducelui.

— O să-l găsească, Murdoch. Dacă sunt implicați bărbații din familia Windham, socrii și prietenii lor, precum și oamenii care le datorează favoruri, Garner Puget este ca și găsit.

Nu, nu era.

— Are loc un bal în seara asta, spuse Hamish. Vreau ca tu și Lord Valentine să stați cu Megan în orice clipă, chiar dacă va trebui s-o scoateți pe rând pe ringul de dans.

— Eu nu pot să dansez jumătate din noapte, îl întrerupse Keswick. Aș șchiopăta o săptămână și toată lumea ar observa că Megan dansează numai cu verii ei.

— Pot să dansez eu cu ea, interveni Colin.

— Tu vei fi cu mine, i-o tăie Hamish. Dacă Sir Fletcher nu îl poate întâlni pe Moreland în privat, atunci ar putea încerca să-l acosteze în seara asta, în salonul de cărți sau în altă parte. Dacă se întâmplă acest lucru, Westhaven și Rosecroft pot sta cu Moreland și-l pot alunga pe Sir Fletcher.

— Îl voi pune pe Deene și pe restul rubedeniilor să rămână cu Megan, spuse Keswick. Dar dacă Sir Fletcher îi cere să danseze cu el, ea va trebui să accepte.

— De ce? întrebă Colin.

— Pentru că o lady fie dansează într-o seară, fie nu, răspunse Hamish. Nu trebuie să fie mofturoasă și să aibă preferințe, alegând un gentleman și respingându-l pe

celălalt.

Megan îi explicase regula asta care explica privirile dezgustate ale unor domnișoare și perechile nepotrivite care se formau uneori pe ringul de dans.

— A naibii prostie, dacă mă întrebi pe mine, murmură Colin.

— Contesa mea folosește un limbaj mai dur decât ăsta, comentă Keswick. Susține că dacă un bărbat nu poate suporta să fie refuzat pe ringul de dans, atunci nu este deloc bărbat.

Hamish începea să o simpatizeze pe contesa lui Keswick, deși nu o văzuse niciodată. Nu-i plăcea că până și cel mai bine informați membri ai lumii bune nu auziseră nimic despre locurile prin care umbla Puget.

Nu-i plăcea asta deloc.

*

Lui Sir Fletcher nu-i plăcea să fie obligat să aștepte, dar cel puțin acum trebuia să aștepte un duce. Salonul de oaspeți din reședința Windham era minunat, cu buchete de liliac proaspăt în ambele ferestre și multă lumină reflectându-se în oglinzi, pe tapetul și mobilierul aurit.

Cu alte cuvine, camera era drăguță îl îmbia pe Sir Fletcher să-și ridice ghetele pe o pernă sau să răstoarne călimara de pe birou.

— Domnule Fletcher, bună ziua.

Elizabeth Windham îi făcu o reverență și afișă un zâmbet un pic prea inteligent și prea puțin prostesc.

— Domnișoară Windham, o salută Sir Fletcher înclinându-se peste mâna ei. Aștept să discut o clipă cu unchiul dumitale și poate să mă plimb prin grădină cu domnișoara Megan. Pot să vă complimentez pentru alegerea ținutei? Nuanța aceasta de ciocolatiu este delicioasă.

— Mulțumesc. Ne așezăm? Lacheul va sosi în scurt timp cu o tavă de ceai și voi fi fericită să te servesc. Ce mai fac surorile dumitale?

Femeia era tare pricepută la pălăvrăgeală. Sir Fletcher fu obligat să povestească pe larg ce făceau surorile sale, mama lui vitregă, frații săi mai mari și ce planuri avea pentru la toamnă.

Majordomul îi întrerupse și avu un schimb discret de cuvinte cu domnișoara Windham la ușă, lăsându-l pe Sir Fletcher să se delecteze cu ceaiul și prăjiturilele. Deoarece cluburile țineau o evidență foarte strictă asupra a ceea ce consuma fiecare membru, Sir Fletcher se servi cu lăcomie de pe tavă.

— Sir Fletcher, mi-e teamă că Excelența Sa este reținut în mod inevitabil într-o chestiune importantă de afaceri. S-a închis în birou cu nu mai puțin de trei dintre verii mei, comentă domnișoara Windham. Aș fi bucuroasă să cercetez trandafirii cu dumneata.

Doamne, Dumnezeule! Trandafirii de-abia înfloreau. Sir Fletcher știa asta pentru că Geneva îi ceruse să-i aducă un trandafir, ca să-și ceară scuze pentru că nu o luase la plimbare călare.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să mă bucur de aerul proaspăt în compania unei frumoase lady, declară Sir Fletcher, ridicându-se și oferindu-i mâna domnișoarei Windham.

— Spre grădină, atunci. Ea ignoră mâna pe care i-o întinsese și luă ultima bucată de prăjitură de pe tavă, apoi îl conduse prin ușile franțuzești. Dacă aceasta era exemplul pe care îl dădea sora mai mare a lui Megan, atunci nu era de mirare de ce aceasta nu se comporta mai manierat.

După ce trecură pe lângă rândurile de arbuști spinoși, admirară liliacul și pierdură astfel o jumătate de oră din ziua lui Sir Fletcher, domnișoara Windham se așează pe o bancă umbrită, aflată lângă o mică fântână. Sculptura din centru reprezenta o lebadă destinată să plutească pentru totdeauna pe luciul apei.

— Crezi că o poți face fericită pe sora mea, Sir Fletcher? Te rog să iei loc.

Sir Fletcher făcu întocmai. Dacă zăbovea destul de mult, până la urmă avea s-o zărească pe Megan. Cu Puget

dispărut din peisaj – la fel și toate sursele lui de venit –, anunțarea unei logodne devenise o necesitate urgentă.

— Sper să o pot face mai mult decât fericită pe domnișoara Megan.

Avea el să se asigure că îi va fi supusă, însărcinată și ocupată până peste cap cu treburile casei. La urma urmelor, ce altceva își putea dori o femeie, dacă nu copii, un acoperiș deasupra capului și protecția și îndrumarea unui bărbat care știa totul?

— Ce anume vei face pentru a fi *mai mult decât fericită*?

Domnișoara Windham rupse colțul prăjiturii pe care o furase de pe tava de ceai și o fărâmiță pe aleea pietruită din fața fântânii. Curând, doi porumbei veniră să ciugulească din festinul neașteptat.

— Dacă se căsătorește cu mine, Megan va avea propria casă, copii, dacă bunul Dumnezeu ne va permite, un loc în societate și protecția pe care i-o oferă un nume respectat. O voi prețui pe Megan cu tot sufletul.

Mai multe firimituri căzură lângă păsările lipsite de maniere.

— Prin urmare, lucrurile obișnuite, comentă domnișoara Windham. Nu ai vorbit deloc despre dragoste, Sir Fletcher.

Femeile și sentimentalismul lor infernal!

— Și nici nu voi discuta despre o asemenea emoție delicată într-o conversație obișnuită, doamnă. O stimez foarte mult pe sora dumitale, mai presus decât pe celelalte femei. Multe căsnicii trainice au pornit de la sentimente mult mai puține.

Sir Fletcher stima de fapt situația financiară a lui Megan și legăturile ei nobiliare. Se pricepea și la scrisori de dragoste, dar surorile ei lăsau de dorit.

— Ai dreptate, desigur, spuse domnișoară Windham și se ridică. Megan apreciază onoarea pe care i-o faci sau pe care i-o vei face, presupunând că unchiul Percy îți va da permisiunea s-o curtezi. Sunt sigură că dacă vei veni din nou mai spre sfârșitul săptămânii, va fi mai mult decât

fericit să te primească.

Ei bine, n-avea noroc! Din fericire, balul contesei de Hazelton era programat pentru acea seară, și Megan n-avea să lipsească de la un eveniment pe care îl găzduia chiar una dintre verișoarele ei. Contesa era cea mai în vârstă verișoară a lui Megan și întreaga familie Windham – inclusiv Excelența Sa, ducele de Moreland – aveau să fie acolo, fără îndoială.

— Îți urez o zi frumoasă, încheie Sir Fletcher plecându-se din nou peste mâna domnișoarei Windham.

Ea făcu o reverență scurtă și murmură o urare de noroc.

Doar că el nu trebuia să se bazeze numai pe noroc, având în vedere că avea scrisorile falsificate ale lui Megan. Până mâine la ora asta, Sir Fletcher avea de gând să fie un bărbat fericit și logodit.

*

— Îmi vine să ard Londra până în temelii, spuse Hamish în timp ce el și Colin așteptau la intersecție să treacă o birjă.

— Cineva a încercat deja asta, în 1666, răspunse Colin. L-ai putea scoate pe Puget din ascunzătoarea lui, dar n-am mai trăi ca să-l prindem.

Își petrecuseră ziua cercetând fiecare club, prăvălie, bordel și bancă de parc din zona Mayfair și dincolo de ea, însă nu auziseră nici măcar un cuvânt sau frântură de zvon despre Puget, nici măcar în cafeneaua din Grosvenor, locul pe care îl frecventa în mod regulat.

— Să încercăm din nou mâine, sugerează Colin. Îmi voi petrece seara la Jackson, așa că voi fi cu ochii în patru – și e posibil să aflu câte o bârfă despre falsificatorul nostru.

Străzile erau aglomerate pentru că sezonul atingea apogeul, iar soarele se apropia de apus. Starea de spirit a lui Hamish devenea din ce în ce mai sumbră, odată cu lăsarea întunericului.

— Mâine ar putea fi prea târziu. Balul din seara asta

este organizat de una dintre verișoarele lui Megan, așa că nu va îndrăzni să rămână acasă și de data asta. Sir Fletcher știe lucrul acesta și va profita de ocazie.

Se plimbară mai departe și trecură de stabilimentele de pe Bond Street, pe care le vizitaseră în prima parte a zilei.

— Atunci ar trebui să participi și tu la bal, sugeră Colin. Ronnie și Eddie nu te vor ierta niciodată dacă ai apărerea îmbrăcat ca acum.

Hamish era îmbrăcat corespunzător pentru un om care cutreiera Londra în căutarea unui ticălos. Dacă ar fi apărut la o adunare socială purtând cizmele și kiltul de zi cu zi, ar fi ar fi iscat bârfe pentru cel puțin câteva săptămâni.

— Căutăm în continuare, spuse Hamish. I-am promis lui Megan...

Se opri, deoarece i se ridicase părul de pe ceafă, la fel cum i se întâmplase când își căutase fratele pe versanții Pirineilor, cu ani în urmă.

— Ai privirea aia de „simt miros de soldați francezi”, comentă Colin uitându-se în jur. Cu toate astea, Angelo era italian.

Se aflau vizavi de celebrul club de scrimă care fusese denumit după fondatorul său. Nepotul acestuia, Henry Angelo, administra acum locul. Hamish intrase uneori, când se afla în permisie. Salonul de box al lui Jackson, care afla alături de clubul lui Angelo, nu prezentase niciodată interes pentru el.

— Puget ar putea frecventa un club de scrimă, zise Hamish.

— Dacă și-ar testa abilitățile, anticipând un duel? Hamish deja traversa strada.

— Dacă ar căuta subiecți pentru portrete sportive sau doar ca să se ascundă o vreme. Foștii ofițeri nu prea frecventează locul acesta, numai fanții și fiii mezini.

Cei care puteau privi actele de violență ca pe un divertisment și cei care se considerau suficient de importanță cât să fie immortalizați într-un portret idealizat.

— Hamish, nu poți să dai pur și simplu buzna într-un

club de scrimă și să...

Hamish dădu buzna.

— Căpitanul Garner Puget, îi spuse el valetului. Adu-mi-l acum, te rog.

Valetul era un om subțire, blond, cu trăsături delicate.

— Cine să-i spun că îl caută, domnule?

— Dumnezeu Atotputernic, mormăi Colin.

Valetul se uită de la unul la celălalt.

— Ducele Criminal, rosti Hamish. Și compania.

— Nu-ți spune așa, îl mustră Colin în timp ce valetul plecă în grabă. Ducele Haosului, mai degrabă, dar nu criminal. Niciodată. Poate chiar și Ducele Manierat, acum că domnișoara Megan te-a prins de *sporran*.

Hamish era pregătit să dezlănțuie haosul, cel puțin.

— Ar trebui să lași asta pe seama mea, Colin. Lui Puget nu i-am rezervat nimic politic.

Colin se rezemă de peretele cu lambriuri și își încrucișă brațele peste piept.

— Poți fi cât necioplit dorești, Hamish. E și timpul, dacă mă întrebi pe mine. Eu nu mă duc nicăieri.

— Mulțumirile mele.

Garner Puget, cu un aspect ciufulit din cauza lipsei de somn, li se alătură în foaier. Avea manșetele suflecate și mâna dreaptă îi era pătată de pigment galben.

Valetul cel înțelept îl adusese pe Puget să-și salute musafirii.

— Excelență, Lord Colin, vă salut.

Hamish îi trase un pumn în stomac.

— Salutări și ție din partea doamnei față de care ai greșit amarnic. Dacă nu vrei să-ți transmit aceleași sentimente și la față, ai face bine să vii cu mine acum.

Lovitura îl trimise pe Puget în brațele lui Colin, care îl sprijini până când bărbatul mai slab reuși să stea pe picioarele lui.

— Ți-aș da întâlnire bucuros pe câmpul de onoare, Murdoch, comentă Puget, dar voi da bir cu fugiții. Am eșuat în rolul de gentleman și singura mea apărare este că am fost amăgit de o canalie mai mare decât mine. Iubirea pe

care i-o port surorii acestuia m-a făcut orb la cererile lui dezonorante.

— Aici este teatrul de pe Drury Lane? Întrebă Colin fără se adreseze cuiva în special. Credeam că ne aflăm pe Bond Street.

— Nu ești primul bărbat care și-a pierdut bunul-simț din cauza pasiunii, Puget, rosti Hamish, dar prostia ta a avut drept consecință suferința unei femei pe care o apreciez enorm și va trebui să îți reperi greșeala.

Puget își frecă abdomenul cu mâna pătată cu galben.

— Nu mă vei omorî?

— Ai folosit cuvântul *consecință*, Hamish, observă Colin. Și ai avut un ton foarte superior.

— Voi face mai rău decât te omor, continuă Hamish. Dacă supraviețuiești la ceea ce am planificat pentru seara asta, atunci pedeapsa ta va fi să te duci în nord și să administrezi un anumit ducat blestemat, ca să nu mai trebuiască să-mi fac eu probleme cu terenurile englezilor. Tatăl lui Lady Pamela ar trebui să privească favorabil cererea ta de a-i face curte fiicei sale, pentru că familia lor e pe cale să fie implicată într-un scandal monstruos.

— Ai face asta pentru mine? Mi-ai oferi o slujbă?

— Ți-aș face asta, presupunând că nu vei fi provocat la duel și măcelărit în seara asta. Dar mai întâi avem nevoie de o hârtie și o pană.

Douăzeci de minute mai târziu, se aflau din nou în stradă și se îndreptau spre balul contesei de Hazelton.

Capitolul 20

— E aici, spuse Anwen. Voi rămâne cu tine, iar Charlotte și Elizabeth vor fi tot timpul cu ochii pe Sir Fletcher.

Toată lumea era prezentă la balul Hazelton, inclusiv

verii lui Megan, mătușa și unchiul ei, cumnații și – fir-ar să fie – Sir Fletcher.

Dar nici urmă de Hamish, nici măcar de Colin și surorile MacHugh, deși le fusese trimisă și lor o invitație.

— Nu-l poți opri pe Sir Fletcher să se apropie de mine, rosti Megan cu tristețe. Ar trebui să plec.

Deși Megan sperase că-l va putea zări măcar o clipă pe Hamish printre dansatori. Până și ducesa de Moreland comentase pe marginea faptului că Megan își irosise sezonul petrecându-și serile acasă.

Megan fie îl întâlnea pe Hamish aici, fie trebuia să riște o altă excursie în parc, de care Sir Fletcher ar fi putut afla destul de ușor.

— Ce poartă Sir Fletcher? întrebă Megan.

— Ținuta formală obișnuită, răspunse Anwen. Vesta lui este vișinie, brodată cu auriu.

— Și l-ai văzut cumva și pe Garner Puget?

Anwen luă paharul de punci pe care îl ținuse Megan.

— Câți bărbați te curtează?

— Oficial, niciunul.

— Sir Fletcher vine înapoi, o avertiză Anwen punând paharul pe tava dusă de un valet care tocmai trecea pe lângă ele. Ce ar trebui să facem, Megs? Sir Fletcher reușise să scape din conversația cu Elizabeth și Charlotte și se îndrepta înspre ele. Unde sunt verii noștri atunci când avem nevoie de ei?

— Megan, cred că acest cadril îți aparține. Nu era unul din verii lui Megan, ci Lucas Denning, marchiz de Deene, un văr prin alianță, care făcu o plecăciune înaintea ei.

— Deene, bună seara. A venit deja momentul cadrilului?

— Într-adevăr. Anwen, aștepți un partener?

— Categorie nu. Când veți termina cadrilul, să o aduci pe Megan înapoi la mine.

— Și apoi, spuse marchizul ridicând din sprâncenele sale blonde, voi fi partenerul tău pentru menuetul următor. Încearcă să nu pari atât de fericită de vestea asta.

Deene o escortă pe Megan pe ringul de dans, ocazie de care ea se folosi pentru a căuta din priviri un bărbat înalt, cu păr șaten, care purta kilt.

— Murdoch nu este aici, o informă Deene. Ducele tău îl caută pe un anume Garner Puget, pe care l-am cunoscut în trecere pe Peninsulă.

Se adunau și ceilalți dansatori în timp ce cvartetul de viori și pianul se acordau.

— Este cumva prezent Lord Colin MacHugh?

— Nu l-am văzut. Relaxează-te, Megan. Dacă Sir Fletcher se apropie de Moreland, atunci va interveni Westhaven. Dacă Sir Fletcher se apropie de tine cu alte gânduri decât să te salute, îl voi omorî.

Începu introducerea, ceea ce însemna că orice conversație avea să înceteze în curând, deoarece pentru acest dans cuplurile trebuiau să formeze un pătrat și apoi să danseze împreună și fiecare în jurul celuilalt.

— N-o să-l omori pe Sir Fletcher, spuse Megan și făcu o reverență în fața lui Deene. Privilegiul acesta ar trebui să-mi revină mie.

Deene îi oferi zâmbetul fermecător care îi câștigase reputația de Don Juan înainte de-a se însura, apoi începu dansul. Cadrilul era un dans relativ nou, dar Megan îl dansase de suficient de multe ori cât să fie încrezătoare că știe pașii.

Nu avea încredere că planul lor urma să o scutească de prezența lui Sir Fletcher. El era șiret și perfid, insistent și imprevizibil. Nu îndrăzneă să se aventureze nici măcar până la budoarul femeilor, nici măcar în salonul de cărți, ca nu cumva să o acosteze.

— Zâmbește, îi șopti Deene și o întoarse într-un cerc. Acum dansezi, mai târziu comiți crima.

Nu era tocmai o crimă, dar în timp ce dansa Megan se lupta cu un impuls din ce în ce mai puternic de a-l căuta și înfrunța pe Sir Fletcher, indiferent de consecințe. Colin MacHugh îi povestise cariera militară a lui Hamish, și asta o făcuse și mai hotărâtă să contracareze planurile lui Sir lui Fletcher.

— Unde este Sir Fletcher? Întrebă încet Megan la următoarea întoarcere.

— Două pătrate mai în jos.

Atât de aproape că probabil urmărea fiecare pas al lui Megan. Considerase întotdeauna că vederea ei slabă era o pacoste, nu un blestem, dar de data asta, pentru prima oară, își dorea să fi avut o vedere de vultur.

Cadrilul aproape nesfârșit ajunsese în cele din urmă la final, și Deene o escortă Megan de pe ringul de dans.

— Cine este partenerul tău pentru acest menuet? Întrebă Deene.

— Nu știu. Anwen ține socoteala în locul meu. În seara asta am parteneri doar din familie, deși îmi trece prin minte să-l acostez pe Sir Fletcher și să-l las să se facă de râs.

— Nu este înțelept, Megs. Când există bârfe, acestea au ca efect discreditarea doamnei în cauză. Dacă nu-ți pasă de Sir Fletcher, atunci lasă-l pe Moreland să-l trimită la plimbare pe curajosul cavalier.

— Au ca efect discreditarea doamnei, murmură Megan. Ce înseamnă asta? Că discuțiile astea o urmăresc, așa cum m-a urmărit Sir Fletcher? Că bârfele se răsfrâng asupra ei, așa cum comportamentul nesăbuit s-a răsfrânt asupra mea chiar și după atâția ani?

O sclipire de păr blond, un costum negru de seară și o vestă vișinie trecură prin dreapta ei. Deene se mută în așa fel încât o scoase pe Megan din câmpul vizual al lui Sir Fletcher, dar ei îi venea să-l dea la o parte.

Dacă Sir Fletcher avea de gând să-i strice viitorul, atunci voia să fie ruinată în condițiile ei. Surorile lui Megan fuseseră de acord cu ea în această privință, cât despre ce gândeau verii, unchiul și mătușa ei... Megan își iubea foarte mult mătușa și unchiul, dar pe Hamish îl iubea și mai mult.

Și era sătulă să fie prizoniera amenințărilor lui Sir Fletcher.

— Am uitat cât de curajoase pot fi femeile din familia Windham, comentă Deene. Dar acum nu este momentul sau locul să...

În momentul în care dansatorii ar fi trebuit să se

adune pe ringul de dans pentru menuet, în capătul îndepărtat al salonului de bal se produse agitație.

— Ce este, Deene?

— Nu îmi dau seama. Poate că vreun lacheu a căzut pe treptele galeriei sau cineva e implicat într-o ceartă.

Deene era înalt, dar balul Hazelton era foarte aglomerat, așa că mulțimea era uriașă.

Megan se dezlipi de brațul lui.

— Du-te să te asiguri că soția ta nu a pățit nimic. O voi găsi pe Anwen și ne putem întâlni la castronul cu puncte.

Mai întâi Megan avea să-l găsească pe Sir Fletcher și să-i spună verde în față ce părere avea despre viața lui falsă, arogantă și ticăloasă.

Agitația și zarva din colțul salonului nu se liniști. Dacă avea loc o ceartă, atunci mulțimea ar fi fost redusă la tăcere ca să asculte mai bine fiecare cuvânt.

— Anwen este chiar acolo unde ai lăsat-o, îi explică Deene. Sir Fletcher este cu spatele spre noi. Du-te, iar eu voi vedea ce se petrece.

Și se îndepărtă, cel mai probabil să-și găsească soția sau să-și ofere ajutorul gazdei evenimentului.

Megan cercetă sala de bal în speranța că-l va vedea pe Hamish, apoi își dădu seama că era mai bine dacă nu era prezent. Sir Fletcher trebuia să știe că Megan își hotărâște singură destinul.

Și ea avea nevoie să știe asta.

În clipa următoare, Megan se pomeni cu nasul într-o vestă brodată de culoare vișinie și dantelă altă, combinație care o duse cu gândul la niște bandaje pătate cu sânge. În față ei stătea Sir Fletcher – într-un nor de parfum de trandafiri – de parcă ar fi fost chemat de gândurile ei.

— Bună seara, draga mea Megan. Se pare că partenerul tău te-a părăsit. Ce fericire că am venit eu să te salvez.

Îi luă mâna și o duse la buze.

— O fericire, într-adevăr, repetă Megan, deși amenințarea din glasul lui aproape îi tăie genunchii. Mergem pe terasă?

Trebuia să se mulțumească doar cu terasa - era oricum un loc mai retras decât mijlocul salonului de bal, deși într-o asemenea seară plăcută, nu avea să fie chiar pustie. Mai mult, jumătate din familia Windham avea să vadă cum Sir Fletcher o însoțește până acolo și l-ar fi oprit dacă se comporta scandalos.

Îi reținu mâna într-a lui, o strânsoare incomodă chiar și prin mănușile pe care le purta.

— Pe terasă? Din câte îmi amintesc, până nu demult urai să ieși cu mine în aer liber. Având în vedere ce vreau să-ți spun, consider că este mai potrivită o sală de bal. Un moment, te rog, ca să revizuiesc discursul pe care l-am pregătit. Încearcă să pari mulțumită când ajung la partea cu „până când moartea ne va despărți”, dacă ești amabilă?

*

Hamish încercase să fie discret, dar niciunul dintre lachei nu fusese dispus să-l cheme pe ducele de Moreland afară din sala de bal. Colin îl zărise pe Moreland în galerie, un loc puțin mai liniștit decât ringul de dans.

— Bârfele nu vor înceta niciodată, spuse Puget în timp ce Hamish îl conducea pe trepte, în colțul sălii de bal. Acesta este echivalentul social al unei intrări prin efracție, MacHugh. O insultă pe gazda...

Hamish se opri pe trepte, astfel că rămase mai sus decât Puget. În spatele acestuia, întreaga înaltă societate se uita lung și sușotea, doar pentru că trei invitați sosiseră la bal îmbrăcați cu veșminte nepotrivite. Meggie era undeva în acea mulțime, dar la fel și Sir Fletcher care, cel mai probabil, avea un inel în buzunar.

— Puget, mi te vei adresa cu „Murdoch” sau „Excelență”, altfel mă voi simți insultat.

Colin, a cărui prezență împiedicase eventualele atacuri de lașitate din partea lui Puget, începu să privească lung la oamenii adunați la capătul treptelor.

— Murdoch, repetă Puget. Îmi cer scuze.

— Nu-ți accept scuzele, spuse Hamish continuând să

meargă pe scări. Nu mie mi-ai greșit, deși ai încercat să mă înșeli.

Puget le dezvăluise întregul plan și – ca un scrib conștiincios ce era – îi ținuse minte pe toți cei care fuseseră înșelați prin chitanțe falsificate. Din fericire pentru Puget, Megan era singura lady ale cărei scrisori fuseseră copiate, iar Hamish era singura persoană căreia îi fusese trimisă o chitanță de la un negustor fictiv.

Din păcate pentru Megan, Puget confirmă falsificarea scrisorilor până la ultima literă, cu o atenție specială față de copierea semnăturii.

— Dacă știai că era greșit, de ce ai făcut-o? întrebă Hamish când ajunseră în galerie.

Puget era nearanjat, epuizat și se confrunta cu echivalentul social al unui pluton de execuție. Hamish îi pusese întrebarea pentru a-i oferi șansa unei destăinuiri.

— La început nu a fost nimic greșit, explică Puget. Sir Fletcher mi-a cerut să execut copii exacte, opere de artă pentru a proteja sentimentele iubitei sale. Originalele aveau să se distrugă cât timp avea să călătorească prin Spania. Mi-a spus că nu vrea decât să păstreze corespondența.

Galeria era mai puțin aglomerată decât sala de bal, dar toți ochii se întoarseră spre Hamish atunci când ajunse în partea de sus a treptelor. Moreland stătea aproape de balustradă, afișând un aer nobil – un nobil nemulțumit, flancat de nu mai puțin de trei membri ai familiei.

Excelența Sa îi aruncă lui Hamish o privire rece, apoi se întoarse spre Westhaven.

— Deci, ai făcut copii, continuă Hamish, fără să-ți dai seama că erai folosite pentru șantaj?

— Niciodată nu așa... bineînțeles că nu mi-am dat seama ce pune la cale Sir Fletcher. Nu-ți dai seama decât când e prea târziu. Într-o seară târziu, când am băut împreună un pahar, a spus că cineva și-ar putea face o idee greșită, având în vedere că am copiat întocmai scrisul doamnei. Nu a folosit niciodată cuvântul „falsificare”, dar amenințarea era subînțeleasă. Am fost un nătărău care și-a folosit talentul artistic pentru a... Dar de ce îți explic toate

astea?

Hamish îl luă de un braț, iar Colin de celălalt.

— Repeti povestea pe care i-o vei spune ducelui de Moreland, îi explică Hamish, și ar fi bine să se potrivească întocmai cu povestea pe care ne-ai spus-o la clubul lui Angelo.

— Întocmai, repetă Colin. Cuvânt cu cuvânt și să nu lipsească niciun detaliu. Lăsând la o parte mândria ta de artist.

Westhaven arăta minunat în ținuta sa de seară, Rosecroft era intimidant, iar expresia lui Keswick era imposibil de citit.

Nu era nimic de bun augur.

— Pot interveni, Excelență? vorbi Hamish.

Moreland se întoarse încet, de parcă ar fi ezitat să recunoască faptul că îl cunoștea.

— Murdoch. Invitații care vin la bal se îmbracă doar în ținută de seară. Du-te acasă și schimbă-te de haine. Mai bine chiar, du-te acasă și rămâi acolo. Vă dați în spectacol la balul fiicei mele.

— Voi face un spectacol și mai mare dacă nu-mi acordați cinci minute din timpul dumneavoastră, domnule. Îmi puteți refuza mâna lui Megan, dacă doriți, dar veți asculta ce are de spus Puget. De preferință, în privat.

Moreland își arcui o sprânceană, gest care probabil făcea jumătate din Camera Lorzilor să tremure pentru că Excelența Sa era supărat.

— Ai profitat de răbdarea mea pentru ultima dată, Murdoch. Pleacă.

Poate că de la el moștenise Megan determinarea care o caracteriza.

Ce copii minunat de încăpățânați urma să aibă Hamish, asta presupunând că Moreland nu avea să-i ordone moartea.

— Voi pleca, spuse Hamish, după ce veți auzi ce are de povestit Puget.

Westhaven cercetă sala de bal, iar din profil semăna foarte mult cu părintele său.

— Eu aş vrea să aud această poveste. Omul se mai plictiseşte să valseze, să bea puncti sau să discute la o partidă de cărţi.

— Cu alte cuvinte, izbucni Moreland, deja am atras asupra noastră toate bârfele din Mayfair, aşa că trebuie să mă prefac distrat de nebunia voastră, nu înfuriat.

Rosecroft se uită fix la Puget.

— Ai fost scribul regimentului în unitatea lui Sir Fletcher, dacă îmi amintesc corect. Ce te aduce aici?

Moreland lăasă întrebarea să plutească în aer, sugerând că Excelenţa Sa doar testase hotărârea lui Hamish, probabil nu pentru prima dată.

Puget trase în jos marginile vestei.

— Am fost scrib, dar am devenit falsificatorul regimentului. Şi apoi am devenit un simplu falsificator, şi mai rău decât atât, un prost.

— Trăsătură care se pare că încă te caracterizează, comentă Moreland. Scuteşte-mă de dramatism şi continuă-ţi povestea. Bănuiesc că nu are un final fericit.

— Acesta este problema, Excelenţă, zise Puget. Din punctul de vedere al lui Sir Fletcher, singurul final acceptabil este să se însoare cu domnişoara Megan Windham. Se pare însă că tânăra domnişoară şi-a dat seama că ar fi nefericită, aşa că Sir Fletcher s-a folosit de abilităţile mele pentru a o constrânge să meargă la altar.

Moreland părea să studieze mulţimea de dedesubt, dar rămase straniu de nemişcat.

— Megan a mea, constrânsă?

Pe buza superioară a lui Puget apărură broboane de transpiraţie, iar faţa i se făcu la fel de albă ca lavaliera ducelui.

— Şantajată, sublinie Hamish. De Sir Fletcher, care a folosit scrisorile desperate pe care i le-a trimis Megan atunci când el a servit în Spania. Nu mă aştept să mă credeţi pe cuvânt, dar Puget nu are niciun motiv să mintă.

— Continuă, îl îndemnă încet ducele. Nu omite niciun detaliu şi spune numai adevărul.

Povestea Puget era simplă şi sordidă, şi ajunse la

partea despre falsificarea unei chitanțe pentru ghete, când Colin îl prinse de braț pe Hamish.

— Megan are nevoie de tine, spuse acesta. Mă ocup eu de problema de aici.

Puget rămase tăcut în timp ce ducele se apropie de Hamish lângă balustradă.

— Ticălosul acela! exclamă Moreland țintuindu-l cu privirea pe Sir Fletcher care se afla la jumătatea sălii de bal. O să-l fac să regrete amarnic ziua în care s-a pus cu nepoata mea.

Un etaj mai jos, cu o sută de bârfitori și gâlcevitori care priveau, Sir Fletcher se aplecă peste mâna lui Megan. Stătea prea aproape de ea, continuând să îi țină mâna într-a lui, și întreaga atitudine a lui Megan dădea de înțeles că îi detestă atingerea.

— Scuzați-mă, Excelență, spuse Hamish când zgomotul din sala de bal se mai potoli. Trebuie să provoc pe cineva la duel.

În jurul lui Megan și a lui Sir Fletcher se formă un cerc, de parcă s-ar fi pregătit pentru o bătaie cu pumni.

Megan se eliberă din strânsoarea lui Sir Fletcher apelând la o metodă simplă: își scoase mâna din mânăușă. Sir Fletcher rămase să țină o bucată de piele de căprioară, în timp ce Megan făcu doi pași înapoi.

— Să mă lași în pace! strigă ea. Să mă lași în pace și să le lași în pace pe toate tinerele domnișoare decente, auzi ce spun? Își smulse mânăușa din mâna lui Sir Fletcher, îl plesni peste față cu ea apoi o aruncă la picioarele lui.

— Este o Windham, comentă Excelența Sa. Doamne, Dumnezeule, este toată o Windham!

— Excelență, Megan nu vede aproape deloc în spații închise, îi atrase atenția Hamish. Nu vede că Sir Fletcher se bucură de izbucnirea ei. Mai rău, Pilkington se plimba în cerc în jurul lui Megan, calculând în mod evident modul în care să se folosească de izbucnirea ei pentru propriul beneficiu.

Hamish știa cum era să nu ai aliați, să rămâi fără resurse și deci să nu mai ai nimic de pierdut. Nu suporta să

o vadă pe Megan în aceeași situație. Se întoarse spre scări, dar Moreland îl opri.

— Stai, roști ducele. Megan nu a terminat cu Pilkington, iar eu nu am terminat cu tine.

*

Megan nu vedea deloc cine era în apropierea ei, urmărind cu nerăbdare această altercație cu Sir Fletcher. Familia ei se afla prin mulțime, cel mai probabil scandalizată de comportamentul ei.

„Dacă tot mă așteaptă compromiterea totală, atunci măcar să se întâmple în condițiile mele”.

— Megan, draga mea, o alintă Sir Fletcher pe un ton mios. Exagerezi. Poate că e din cauză că ai băut prea mult din excelentul punci al gazdei noastre sau poate că ai nervii slăbiți de la cât ai așteptat să-ți cer mâna.

O ocoli de parcă ar fi fost o statuie neînsuflețită și neajutorată, incapabilă să se miște măcar.

— Nu voi accepta nimic din ce-mi spui, Sir Fletcher, decât dacă îmi ceri permisiunea să părăsești țara definitiv. Ești o rușine pentru tagma masculină.

Sir Fletcher se apropie suficient de mult cât să-i șoptească:

— Cel puțin eu nu mi-am însemnat pe hârtie, în detaliu, sentimentele pasionale, doamnă. Este timpul să leșini convingător.

— Pleacă de lângă mine! Megan își trase piciorul în spate, mișcare care nu ar fi fost observată pe sub fustele ei, dar cum Sir Fletcher avea instinct de prădător, se îndepărtă puțin.

— Mă dai la o parte din cauza celui sălbatic îmbrăcat în kilt? Întrebă el cu glas tare. Aș putea să-ți spun niște povești despre Ducele Criminal, domnișoară Megan, care ți-ar da coșmaruri.

Cuvintele lui Sir Fletcher erau atât de disprețuitoare, că Megan renunță la speranța că această ceartă putea fi pusă pe seama nervilor ei, a oboselii, a isteriei feminine sau

- explicația preferată a societății pentru scenele dramatice
- o neînțelegere.

— Dacă Murdoch mă va dori, încep eu ridicând vocea ca să o audă toată lumea, voi fi bucuroasă să devin ducesa lui.

Sir Fletcher râse în hohote.

— Te-ai mărită cu sălbaticul ăla în tartan? A căzut în dizgrație pentru că nu a respectat ordinele superiorilor, a fost prins de francezi, de abia dacă știe să valseze...

Megan nu putea vedea expresiile de pe chipurile celor din jur - pentru că Sir Fletcher juca teatru cu talentul lui obișnuit -, dar nu trebuia să vadă cine îl credea pe el ca să știe adevărul.

— Nu valsul l-a ajutat să-i salveze viața lordului Colin MacHugh, atunci când tu i-ai spus că se găseau niște cai la cinci kilometri distanță de tabără, pe dealurile din nord. Nu era niciun cal, doar patrulă de soldați francezi.

— Tu nu știi nimic despre asta, replică Sir Fletcher. Patrulă franceză era o realitate. Ne aflăm în război cu francezii, prin urmare, cu patrulă franceză. Între bătălii, făceam schimb cu ei: pâine pentru coniac. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu te așteptai să găsească patrulă egiptene?

Cineva chicoti, apoi tăcu.

— Când Lord Colin nu s-a întors în tabără, continuă Megan, Hamish MacHugh a mers după el fără uniformă, pentru că părăsise tabăra fără permisiune. Oamenii lui îi erau extrem de loiali, așa că o duzină dintre ei au plecat în căutarea lui Colin.

Povestea o supăraseră și atunci când i-o povestise pentru prima dată Colin, dar o supăra și acum.

— Direcția de mers pe care i-ai oferit-o a fost o simplă invenție, zise ea, un fel de farsă cu care te distrai atunci când nu evitai să ieși parte la vreo luptă. Așa că ai lăsat o duzină de soldați buni să se poticnească în noroi sub nasul francezilor, iar francezii i-au găsit...

Tăcerea din sala de bal era mormântală, și Megan se asigură că vocea ei ajungea în toate colțurile.

— Regula în război, continuă ea, este ca soldații capturați fără uniformă să fie supuși torturii. Din fericire pentru oamenii lui Hamish MacHugh, ei l-au găsit pe Colin. Din păcate pentru Hamish MacHugh, l-au găsit și francezii. A avut loc o luptă și în apropiere era și un pod.

Trebuia să-și păstreze stăpânirea de sine, și asta pentru Hamish.

— Pe de o parte a podului erau soldații pe care, în plin război, i-ai trimis după potcoave de cai morți, zise Megan. Pe de altă parte, francezii, care își dădeau seama peste ce comoară au dat, mulțumită simțului tău îndoielnic al onoarei. O duzină de soldați britanici fără uniforme, epuizați, acționând împotriva ordinelor, o pradă ușoară de război. Omul pe care îl calomniezi atât de ușor, pe care îl numești *barbar*, a ordonat ca toată lumea să se întoarcă în tabără. Hamish MacHugh a rezistat pe acel pod, continuă Megan țintind cuvintele spre Sir Fletcher. El a luptat împotriva unor sortii imposibile, știind că îl aștepta moartea sau un destin mult mai rău. Le-a interzis oamenilor săi să recunoască că ar fi încălcat ordinele alături de el, ca nu cumva să ajungă la Curtea Marțială. Lord Colin și ceilalți au ajuns în siguranță la tabără, în timp ce Murdoch a fost luat prizonier de cel mai cunoscut om din armata franceză...

Megan se întoarce spre mulțimea fără chip din jurul ei și a lui Sir Fletcher.

— Cine este barbarul? Ofițerul care aproape și-a dat viața pentru fratele său și pentru oamenii lui sau ticălosul a cărui nepăsare a amplificat pericolul? Sau poate – își înghiți nodul din gât – cea mai rea formă de barbarie este cea comisă de doamnele și domnii care împrăstie bârfele pline de ciudă sau pentru propria plăcere. Cine crede că, doar pentru că un bărbat este frumos și fermecător, și arată ca ei, trebuie să fie și bun, dar dacă este diferit, atunci nu are nimic onorabil?

Sir Fletcher se îndepărtă de ea, iar pașii lui răsunară cu ecou pe ringul de dans. Se împiedică de mânușa lui Megan, se întoarce, apoi își continuă drumul. Mulțimea se despărți, de parcă dacă i-ar fi atins măcar și în treacăt, s-ar

fi contaminat.

Megan își șterse obrazul cu mănuașă pe care încă o mai purta. Tăcerea se amplifică până când îi atrase atenția o mișcare pe treptele care duceau spre balcon. Mulțimea se dădu la o parte în timp ce coborau trei bărbați. Unul dintre ei – un bărbat înalt, cu părul castaniu și îmbrăcat în kilt.

Hamish. Megan îi știa alura, îi cunoștea pasul, îl recunoștea – și din clipa aceea nu mai auzi nimic. El se opri la distanța la care Megan îi putea distinge clar trăsăturile.

Keswick și Rosecroft erau lângă el cu niște expresii înfricoșătoare.

Hamish era un bărbat atât de retras, iar Megan îi transformase coșmarul într-o fabrică de bârfe.

— Nu te supăra, spuse ea. Te rog, Hamish, nu fi supărat.

El își puse mâinile în șolduri.

— Asta este cea mai inteligentă ambuscadă pe care am văzut-o vreodată, Meggie Windham. Iar voi toți – rânji spre membrii înaltei societăți – nu știți că e nepoliticos să vă holbați? Unde vă sunt manierele?

Deschise brațele larg și Megan zbură la adăpostul lor de parcă ar fi fost o săgeată trasă din arcul lui Cupidon. Aplauzele care începură din balcon se transformară într-un ropot asurzitor când Hamish o ridică în aer și o strânse la piept.

— L-ai învins pe escroc, Meggie a mea, mormăi el. L-ai gonit cu coada între picioare. Ești uimitoare.

— Ești aici. Am fost atât de îngrijorată, și tu ai fost aici tot timpul.

— Sunt aici, spuse Hamish și o lăsă pe podea, sunt aici cu tine, așa cum sper să fiu întotdeauna, dacă nu cumva un anumit duce – sau o anumită ducesă – nu mă vor trăsni pe loc, pentru că am obiceiul să mă dau în spectacol.

— Nu-l ucide pe Sir Fletcher, Hamish. Știu că e o rușine, dar nu merită...

— Taci acum. L-am pus pe Puget să scrie o scrisoare pasională din partea lui Sir Fletcher pentru o anumită vicontesă frumoasă. Din păcate și din greșeală, scrisoarea

va fi livrată soțului ei gelos. Până mâine la asfințit, Sir Fletcher va fi pe un vapor spre Calais.

— A fost un plan genial, izbucni Megan ridicându-se pe vârful picioarelor să-și sărute iubitul. Deși ar fi mai bine la amiază sau în zori. Cât de devreme pleacă primul vapor?

În loc să-i răspundă la întrebare, Hamish se lăsă într-un genunchi, acolo, în mijlocul sălii de bal. Își plecă fruntea de parcă ar fi fost un cavaler în timpul unei ceremonii medievale și, ca prin minune, se lăsă din nou tăcerea.

— Hamish, ce faci?

Toată bucuria pe care Megan o simțise în brațele lui se transformă în nedumerire.

El îi luă mâna dezgolită într-a lui.

— Te prind în capcană, mai mult sau mai puțin, ceea ce mi se pare cinstit, pentru că tu ai făcut prima lucrul acesta cu mine. Domnișoară Megan Windham, nu mă știi mult timp, dar îmi cunoști inima și îmi întregеști sufletul. Te iubesc. Te voi iubi mereu. Vrei... Vrei, te rog, să te căsătorești cu mine?

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune da! strigă cineva - a cărui voce suna straniu de asemănătoare cu a unchiului Percy. Restul invitaților preluară îndemnul, începură să aplaude și să bată din picioare, dar niciunul dintre ei nu conta.

Nu conta decât că Hamish era al ei, iar Megan era a lui.

— O să mă căsătoresc cu tine, răspunse ea ridicându-l în picioare și strângându-l în brațe. Accept bucuroasă, fericită, desigur, că mă voi mărita cu tine. Te iubesc și tu mi-ai completat inima. Vom avea copii cu păr roșcat și le vom cânta melodii minunate din bătrâni și în nopțile reci vom bea nițel ca să mai alungăm frigul. Ne vor numi ducele și ducesa fericirii conjugale.

— Ne vom avea unul pe celălalt ca să alungăm frigul, Meggie. Să nu-ți închipui altceva.

Întâmplarea face că au avut amândoi dreptate - doar că deseori obișnuiau să bea nițel mai mult decât un pahărel, iar unele cântece pe care le interpretau erau

despre latura pasională a dragostei dar Megan și Hamish MacHugh au fost, într-adevăr, cunoscuți cu numele de ducele și ducesa fericirii conjugale.

Sfârșit